

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ОГЪН И ЛЕД

Част 2 от „Съни Рандъл“

Превод от английски: Дора Барова, 2000

chitanka.info

*От огън ли ще мре
светът
или от мраз?
Изпитал страст,
на огън всеки ще се спре,
не само аз.
Но ако мре
с повторна смърт,
омразата познал добре,
ще кажа: „Става и ледът“.*

На Джоун: аз също се спирам на огъня

1

Сестра ми Елизабет дойде да ме види.

Елизабет е с три години по-голяма от мен. Не сме особено близки. Прекалено много се бяхме борили за вниманието на татко като деца, та да се чуваме всеки ден по телефона. За да циментира убеждението ми, че Елизабет е голяма досадница, и кучето ми Роузи не я обичаше. Като се има предвид, че Роузи обича всички, включително и въоръжени престъпници, беше очевидно, че сестра ми е по-особена.

— Каква порода е? — попита Елизабет. — Бостънски териер ли?

— Бултериер — отвърнах. — Роузи е миниатюрен бултериер.

— Мислех, че е бостънски териер.

— Искаш ли да видиш документите й? — попитах.

— О, не ставай смешна — каза тя.

Пиехме кафе в ъгъла на кухнята без Роузи, която лежеше на леглото ми в другия край на мансардата и ни наблюдаваше внимателно с едно черно око.

— Какво те води в Южен Бостън? — попитах.

— Наистина ли е Южен Бостън?

— Районът на юпитата — поясних.

— О... това кафе е много хубаво.

— „Старбъкс“ — казах.

— Какво, какво?

— „Старбъкс“ — повторих. — А специално това е от Гватемала.

— О, би ли ми го записала?

— Разбира се.

Написах „Кафе «Старбъкс»“ на едно листче и й го подадох. Тя го пъкна в чантичката си. Чаках. Елизабет отпи от кафето си. Аз погледнах към Роузи. Опашката й помръдна, но тя не промени намерението си да остане в кревата.

— Срещаш ли се някога с бившия си съпруг? — попита Елизабет.

— Двамата с Ричи се срещаме всяка сряда вечер.

— Правите ли нещо?

— Да правим нещо ли?

— Разбираш какво, секс. Редно е да питам, защото съм по-голямата ти сестра.

— Тогава, предполагам, е редно да отговоря, че това не е твоя работа.

— Я не ставай смешна. Срещаш ли се с други мъже?

— Да.

— И?

— Елизабет, за какво, по дяволите, си приказваме?

— Просто питам дали спиш с някого, ей богу!

— Не е твоя работа. Аз питам ли те за твоя сексуален живот?

— Мен ли? О, аз съм една стара омъжена жена.

— Елизабет, ти си на трийсет и осем.

— Знаеш какво искам да кажа. Просто ми е интересно какъв е животът, когато не можеш да останеш омъжена.

Станах и изминах по дължина мансардата, като дишах дълбоко и съсредоточено. Приведох се, целунах Роузи по носа, подишах шумно още малко и се върнах бавно на мястото си.

— Ние, които не можем да останем омъжени, предпочитаме да запазим сексуалния си живот за себе си — заявих.

— О, Съни, честно казано, понякога си толкова старомодна.

— Старомодна ли?

Слънцето беше почти в зенита си. Ярката му светлина проникваше през големия прозорец и огряваше една от картините ми, оставена недовършена на статива.

— Продължаваш да рисуваш — отбеляза Елизабет.

— Да.

— Купува ли някой някога твои картини?

— От време на време.

— Така ли?

Кимнах.

Известно време запазихме мълчание. Елизабет се пресегна, взе кафеника и си наля още кафе. Не върна кафеника на мястото му. Просто го постави на плота до себе си, където кафето щеше да изстине. Беше нужна известна воля, но не се пресегнах и не го върнах на мястото му. И без това не ми се пиеше повече кафе.

— Как е Хал? — попитах.

Тя си наля внимателно мляко в кафето, разбърка две бучки захар, остави лъжичката, отпи от чашата и отвърна:

— Мисля, че ми изневерява.

— Хал ли?

— Да. Така мисля и колкото и да е смешно, искам ти да разбереш дали е истина.

— Аз ли?

— Последно работиш като частен детектив, нали?

— Да, разбира се, но...

— Не бих желала да наемам някой непознат.

— Искаш от мен да го проследя? Да направя снимки? Да го хвана на местопрестъплението? Нещо такова ли?

— Да.

— Защо просто не го попиташ?

— Да го попитам? Не ставай смешна. Защо, за бога, ще ми каже?

— Защото си го попитала.

— Не. Нищо няма да го питам аз това копеле. Ще го заловя.

— Ако не искаш да говориш с него за това, защо не потърсиш професионална помощ?

— Психиатър ли? Та те всички са откачени. Затова и са станали психиатри.

— Може би не всички до един.

— И повечето са евреи.

— Може би не всички до един — отбелязах.

— Не искам повече да говоря за това. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Просто се опитвах да разбера бихме ли могли да се споразумеем каква точно помощ ти е нужна.

— Със сигурност не някой откачен евреин — заяви Елизабет.

Мина ми през ум да стана и да ида да легна при Роузи. Беше безполезно да се спори с Елизабет. Татко обичаше да казва за мама, че често греша, но никога не изпитва съмнения. Елизабет беше същата. И досущ като мама се заинатяваше още повече, когато убежденията ѝ се поставяха под въпрос. А ако човек ги обореше, тя ставаше негов враг за цял живот.

— Ще направя каквото мога — казах аз.

2

Елизабет беше завършила колежа „Маунт Холиуок“ и никога не се възстанови от това. Тъкмо там бе усвоила този превзет носов акцент на бяла англосаксонска протестантка, който сега смяташе за естествен. А фактът, че има бакалавърска степен, я задължаваше да се омъжи за някой, учил в елитната Бръшлянова лига. На двайсет и една години и три месеца тя се дипломира и през лятото се омъжи за възпитаник на колежа Дартмут на име Хал Рейгън, живя с него в Блек Бей, докато той учеше право в Харвард, а после се преместиха в Уестън, когато Хал постъпи в „Коун, Оукс & Болдуин“, голяма юридическа фирма в центъра на града. Сега той беше съдружник и на трийсет и девет години, перспективите за бъдещето му бяха блестящи и сияйни. Във всеки случай поне изглеждаха по-блестящи и по-сияйни от моите.

Първо трябваше да реша дали да си взема револвера. Не беше голям, 38-калибров „Смит & Уесън“ с петсантиметрово дуло, който обикновено носех закачен на колана под палтото, така че да мога да го измъквам светкавично. От друга страна, не очаквах да вляза в престрелка с Хал, а и тъй като беше ярък и слънчев октомврийски ден и температурата бе почти 20 градуса, не исках да обличам палто. Но бях бивше ченге, а сега частен детектив и тъй като бях провалила плановете на някои истински гадняри, си бях обещала, че ще нося винаги оръжие. Затова направих компромис и мушнах 38-калибровия красавец в чантата си заедно със средствата за разкрасяване на физиономията ми и няколко наскоро дошли сметки.

Кайшката на Роузи висеше до входната врата на моята мансарда. Когато ме видя да слагам револвера в чантата си, моята най-добра приятелка моментално дотича и впери многозначителен поглед в мен. Нямах никакво намерение да я взимам със себе си. Достатъчно трудно бе да следиш зет си и без куче, което, макар и красиво, е, меко казано, твърде необикновено наглед и може моментално да бъде разпознато. Щях просто да ѝ дам бисквитка, да я погаля по главата, да ѝ кажа „довиждане“ и всичко щеше да е наред. По-голямата част от деня

Роузи щеше да спи в леглото ми. Непоколебима в намеренията си, метнах чанта през рамо.

Всичко, което бях изчала за приключенията на храбрата малка детективка Нанси Дрю, ме бе оставило без каквито и да било полезни съвети относно следенето на съпруга на собствената ти сестра. Хал щеше да ме познае в мига, щом ме зърнеше. Затова като начало щях да се опитам да го проследя от колата, където може би нямаше да ме забележи. Кое то и обясняваше защо бях спряла на забранено място до един пожарен кран на противоположната страна на улицата срещу изхода на паркинга под офисите на „Коун Оукс“ на Стейт стрийт. Една от привилегиите на Хал като съдружник бе място за паркиране и ако изневеряваше на Елизабет, той навярно ходеше с кола там, където го правеше. Не бях убедена, че ѝ изневерява, а твърденията ѝ относно почти всичко бяха толкова безпочвени, че изобщо не можех да приема думите ѝ на сериозно. От друга страна, ако си женен за Елизабет, защо пък да не ѝ изневериш?

Роузи беше на седалката до мен и надничаше през страничния прозорец, готова за появата на някое непознато куче, с което свирепо да си направи гаргара. Е, непоколебимостта ми се пропуква от време на време.

В дванайсет и пет сребристо сивият лексус на Хал се появи на изхода. Елизабет ми беше казала номера на колата. Той пхна картата си в процепа на автомата, бариерата се вдигна, Хал излезе и зави наляво по Стейт стрийт.

Беше по-лесно, отколкото се полагаше. Следван неотлъчно от мен и Роузи, Хал излезе от града, пое по магистралата и след половин час бяхме в Уестън.

— Сигурно се прибира вкъщи — казах на Роузи.

Но не беше така. Той се отклони на около три километра от Поуст Роуд, където живееха двамата с Елизабет, и спря пред голяма жълта къща в колониален стил. Аз я подминах и междувременно видях как вратата на гаража за две коли се вдигна и лексусът на Хал спря на свободното място до кола, която при светкавичен поглед ми се стори зелена миата. Свих обратно на един завой и спрях колкото се може по-далеч от него, но така, че да виждам къщата.

— Ако е негов клиент, не би си отворил сам гаража, не би паркирал и не би затворил вратата след себе си — споделих с Роузи.

Тя не даде знак, че не е съгласна с мен. Но не даде и знак, че ме чува. Цялото ѝ внимание бе насочено към страничния прозорец. Ако не минеше куче, можеше да е катеричка и Роузи щеше да се замаята из колата, ръмжейки, лаейки и сумтейки.

— Трябва да ги заловя на местопрестъплението — казах. — И да ги снимам.

Роузи продължаваше да бди за катерички.

Хал имаше всички предпоставки да стане леке. Беше от богато семейство, единствен син, глезен от родителите си. Беше учил в Дартмут и Харвард и много млад бе станал съдружник в най-голямата юридическа фирма в града. Но Хал не беше леке. Харесвах го посвоему и все се чудех защо се е оженил за Елизабет.

— Не — извиках.

Роузи ме погледна стреснато.

— Не викам на теб, цветенце мое. А на себе си.

Ако можеше да свие рамене, Роузи щеше да го стори.

Продължих наблюдението. Около четири и дваайсет гаражната врата се вдигна, колата на Хал излезе на алеята, зави по шосето и се отдалечи. Щом се загуби от погледа ми, потеглих, спрях пред къщата, оставих леко отворени всички прозорци, за да има Роузи достатъчно въздух, заключих колата и се приближих до входната врата. На пощенската кутия имаше надпис „Симпсън“. Позвъних.

След около може би две минути, което е много време, ако чакаш да ти отворят, се появи жена в джинси и бяла риза. Краищата на ризата висяха навън. Дамата беше боса и без грим. Косата ѝ изглеждаше така, сякаш е правила опит да я приглади, но не се беше престарала.

— Вие ли сте Нанси Симпсън? — попитах.

— Да.

— Казвам се Съни Рандъл — представих се аз и ѝ подадох една своя визитка. — Детектив съм. А също така съм сестра на съпругата на Хал Рейгън.

Жената взе визитката ми и я погледна, без да я чете.

— Хал Рейгън ли? — попита.

— Да. Той току-що си тръгна.

— Не желая да разговарям повече с вас — заяви Нанси и затвори вратата.

Не го оспорих.

3

Бях отново в моята мансарда и тъкмо запълвах част от фона на картината, върху която работех в момента, когато на вратата се позвъни и Хал Рейгън влезе вътре.

— Съни, какво, по дяволите, става? — попита той.

— Говорил си с Нанси — заключих мъдро аз.

— Следила си ме. Така ли?

— Да.

Роузи скочи от мястото си на леглото ми и заподскача наоколо. Хал протегна ръка да я погали, но жестът му беше по-скоро механичен. Очевидно мислеше за друго.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита зет ми.

— Разбира се.

— Бърбън, с лед.

Направих му питието, а на себе си налях чаша вино. Седнахме на барплота в кухнята.

— Тя е моя клиентка, Съни.

— Не, Хал, не е. Знаеш го и аз го знам.

— Не можеш да докажеш, че е нещо повече.

— Мога. Само въпрос на време и упорство.

Той отпи от своя бърбън.

— Елизабет ли те накара да го направиш?

— Да.

Бе играл ръгби в Дартмут и все още имаше доста атлетичен вид. Косата му започваше да оредява и както бе подстриган късо, явно не се стараеше да скрие този факт. Това ми харесваше у него. Костюмът му бе скъп. Парфюмът хубав. Часовникът ролекс.

— Защо си разговаряла с Нанси? — попита той.

— Трябваше да установя, че там има жена. Знаех, че като ѝ кажа коя съм, тя ще ти се обади и ти ще дойдеш.

— И тя го направи, и аз дойдох. Каза ли на Елизабет?

— Не.

- Защо не?
- Искан да чуя какво ще ми кажеш ти.
- Има ли значение?
- Иначе нямаше да изчакам да го чуя — отвърнах.
- Познаваш Елизабет.
- Цял живот.
- Би ли искала да се ожениш за нея?
- Не. Което е една от няколкото причини да не се оженя за нея.
- А аз го направих.
- А ти го направи.

Хал пое малко въздух и го издиша бавно.

— С което сгреших — заяви зет ми.

— И?

— И какво?

— И какво за Нанси?

— Ааах — простена Хал.

— Какво „ааах“?

— Не знам какво да кажа.

— Ами например обичаш ли я?

— Да.

— Можеш да помолиш Елизабет за развод.

— О, господи!

— Можеш да се изнесеш и да оставиш твоят адвокат да уреди формалностите.

— Не съм способен да го направя, Съни. Женени сме от седемнайсет години.

— Или можеш да продължиш да я караш все така, като й изневеряваш в родния й град на три километра от дома й, докато тя не се усети.

— Което, предполагам, вече е направила.

— Мисли, че имаш връзка, но аз съм тази, която те хвана.

— Но ти ще й кажеш.

— Сега се опитвам да реша това. Как би искал да постъпя?

— Не знам.

— Харесва ли ти сегашното положение?

— О, господи, не! Защо да ми харесва?

— Позволява ти да тормозиш жена си, без да я напускаш.

— За това ли, мислиш, е Нанси? Просто за да тормозя Елизабет?
Свих рамене.

— Харесвам Нанси — заяви той.

— Но не толкова, че да напуснеш съпругата си.

— Ами не мога току-така...

— Защо не?

Хал поклати глава. Чаках. Той отново поклати глава.

— Толкова е сложно всичко.

— Страхотно прозрение, Хал, браво! — не успях да се сдържа аз.

— Мисля, че... трябва да направиш онова, което би направила... ако Елизабет не ти беше сестра.

— Точно това и ще направя — казах. — Една от прелестите да работиш за себе си е, че можеш да правиш онова, което трябва, винаги когато пожелаеш.

Той поклати глава.

— Елизабет не би могла да каже това. А ако й го кажеш, не би те разбрала.

Не го коментирах. Роузи седеше на пода, прикована от нищожната, но въпреки това реална възможност да преминем от пиене към ядене.

— Вероятно никога през живота й не й е хрумвало да прави онова, което трябва — каза Хал. — Наближава четирийсет, а все още съди за хората по това кой колеж са завършили.

— И доста категорично при това.

— Никога нищо не може да проумее.

— Знам.

— Не може да хареса картина, докато някой екскурзовод не й каже, че е хубава.

— Хал, познавам недостатъците на Елизабет точно толкова, колкото и ти. И съм готова да се съглася с теб, че са многобройни. Но не искам да седя и да те слушам да ги изреждаш, разбра ли?

— Ти дори не я обичаш.

— Това няма нищо общо с другото. Семейството си е семейство.

Той кимна бавно — по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Не знам какво да правя — заяви накрая Хал.

— Готов ли си да се прибереш при Елизабет и да бъдеш моногамен?

— Не.

— Имаш ли нужда от професионален съвет? Мога да помоля Джули да ми посочи специалист.

— Не.

— Ще ѝ кажеш ли, че я напускаш?

— Не мога.

— Можем да ѝ го кажем заедно.

— Как ще го направим?

— Искаш ли да ѝ се обадя и да я помоля да дойде тук?

— Мили боже!

— Тогава просто ще съобщя на Елизабет какво съм открила и ще оставя на вас двамата да се разберете помежду си.

— Няма да се разберем. Знаеш каква е. За бога, аз дори не я обичам.

— Изложих ти всички възможности, с които разполагаш, Хал. Избираш една или аз ще избира вместо теб.

— Господи, безчувствена си като баща си.

— Искаше да те хванат и те хванаха. Сега трябва да направиш нещо.

Роузи внезапно заобиколи стола ми. Напрежението в гласовете ни я изнервяше. Протегнах ръка, тя постави предните си лапи на преградата и се изправи на задните, за да мога да я погаля и успокоя. Хал пое дълбоко дъх. Чаках. Той подиша шумно още малко. Аз почаках още малко. Той пое доста въздух и го издиша с нещо като пухтене.

— Обади ѝ се — каза зет ми. — Накарай я да дойде.

4

Когато Елизабет пристигна в мансардата ми и видя Хал, физиономията ѝ се промени. Роузи, разбира се, ме бе придружила до вратата и когато се оказа, че новодошлата е Елизабет, кучето по навик помахна с опашка. Елизабет не ѝ обърна внимание. Роузи явно не очакваше друго, затова бързичко се върна в другия край на стаята и скочи на леглото.

— Какво става тук? — попита Елизабет.

— Дошъл съм на гости на балдъзата си — отвърна Хал. — Нещо нередно ли има в това?

— Искаш ли кафе? — обърнах се към сестра ми аз.

— Не. Какво става тук?

— Трябва да предам доклада си и реших, че е редно и двамата да го чуете.

— Доклад ли?

— Да. Ти ме помоли да проследя съпруга ти. Направих го. Докладвам резултатите.

— Е, за бога, хвана ли го, или не?

— Искаш ли да говоря за това, Хал?

За момент той се втренчи в заключените си длани. После вдигна очи, погледна право в Елизабет и каза:

— Тя ме хвана.

— Какво искаш да кажеш?

— Хвана ме. Докато бях с друга жена.

Елизабет отстъпи крачка назад.

— Коя?

— Не я познаваш.

— Какво правехте?

— Елизабет, моля те.

Елизабет се отпусна неочаквано на един стол до кухненската маса. И заплака.

— Как можа да постъпиш така с мен? — изхлипа тя.

— За бога, Елизабет, не става дума просто за теб.

— Обичаш ли я?

— Аз...

— Така ли е?

— Не знам.

И двете ѝ ръце бяха свити в юмруци в скута ѝ. Сега тя започна да удря бавно с тях бедрата си.

— Проклет да си — занарежда сестра ми. — Проклет, проклет, проклет.

— Елизабет, трябва да поговорим.

Вече плачеше силно, навела глава и стиснала очи. И продължаваше да удря отмерено бедрата си.

— Трябва да поговорим — повтори Хал.

Тя поклати глава.

— Елизабет.

— Махай се — извика тя. — Разкарай се от мен.

Хал стоеше прав. За момент заби очи в нея, а сетне тръсна глава.

— По дяволите! — извика той и напусна моята мансарда.

След като съпругът излезе и затвори вратата, хлипането на сестра ми ескалира във вой. В далечния край на помещението, просната на кревата ми, Роузи облиза нервно носа си. Станах от високото столче до плота, отидох до масата и седнах срещу Елизабет. Не знаех какво да кажа. Тя продължи да вие. Щеше ми се да мога да изпитам съчувствие към нея. Може би съперничеството между сестри наистина е заложено дълбоко в природата ни. Или може би имаше нещо прекалено егоцентрично и досадно в скръбта ѝ. Ние с Ричи определено бяхме прекратили съвместния си живот по доста по-елегантен начин. Чаках безмълвно. След известно време тя престана да вие и ме погледна право в очите.

— Е, предполагам, че ти доставя удоволствие да гледаш как по-голямата ти сестра се гърчи от унижение.

— Не — отвърнах. — Нищо подобно.

— Какво ще стане с мен?

— Надявам се, че ще успееш да контролираш онова, което става с теб.

— Да контролирам ли? Как мога да контролирам действията на другите?

— Можеш да контролираш реакциите си.

— Не ми чети лекции, по дяволите. Ти също не успя да задържиш мъжа си.

— Не съм сигурна, че най-важното е да задържиш мъжа си — казах аз.

— Не ми дрънкай глупости. И двете знаем къде са парите — искаш ли пари, хващаш си мъж.

Погледнах в дъното на помещението към Роузи. Сега, когато воят бе вече престанал, тя лежеше изтегната на една страна със затворени очи. Бе изпънала крака, а върхът на езика ѝ стърчеше навън. Завидях ѝ.

— Би ли искала да останеш при мен известно време? — попитах.

— При теб? Тук? Къде ще спя?

— Канапето се разтяга.

— На канапето? Дума да не става.

— Просто си помислих, че не би искала да оставаш сама.

— Това копеле няма да ме накара да напусна дома си.

Кимнах.

— Елизабет, когато двамата с Ричи се разделихме, посещенията ми при психотерапевта се оказаха много полезни.

Тя неочаквано стана и се устреми към вратата.

— Благодаря на бога, че не съм като теб — заяви сестра ми.

Това бе едно от нещата, по които нямахме противоречия.

5

Беше единайсет и пет преди обяд. Намирах се близо до Куинси Маркет. Седях в дъното на ресторанта на Спайк заедно с него и една жена на име Мери Лу Годар, на която Спайк току-що ме бе представил. Други посетители нямаше. Самотна келнерка седеше на маса до отсрещната стена, пиеше кафе, пушеше и четеше списание „Вог“. Над нея висеше табелка с надпис: *БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ НЕ ПУШИТЕ*. В заведението имаше няколко такива.

— Ами келнерката? — обърнах се към Спайк.

— До обяд имам нужда само от една.

— Пуши.

— О, имаш предвид *БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ НЕ ПУШИТЕ* ли? Става дума само за посетителите.

— А ние какви сме?

— Гости на управата — отвърна Спайк. — Разкажи й в какво положение си изпаднала, Мери Лу.

Тя беше около петдесетте. Имаше къса посивяваща коса и квадратно лице. Носеше черна, закриваща ушите й барета и черно поло. Изглеждаше тъй, все едно е прекарала живота си, пушейки „Голоаз“ и четейки Пруст. Без да харесва нито цигарите, нито писателя. Погледна ме така, сякаш и мен не харесваше особено.

— Не се притеснявай от вида на Съни — каза й Спайк. — Прави се на Мег Райън.

— Коя е Мег Райън? — попита Мери Лу.

В ресторанта влязоха две двойки и застанаха на входа в очакване. На рамото на единия от мъжете висеше нова камера в черен кожен калъф.

— Извинете ме. — Спайк стана, насочи се към новодошлите и взе четири менюта от лавицата до входа.

— Четирима за обяд — каза оня с камерата.

— Имате ли резервация? — попита любезно Спайк.

— Нужна ни е резервация ли? — Мъжът с камерата се вторачи в празното помещение.

— За предпочитане е — заяви Спайк. — Почакайте една минутка. Ще видя какво мога да направя.

Той се засуети из ресторанта, оглеждайки масите, а после настани четиримата на първата до вратата, постави менютата пред тях и тръгна обратно към нас. Пътем, минавайки край келнерката, потропа по масата ѝ. Тя кимна, въздъхна, подгъна крайчето на страницата, за да си отбележи докъде е стигнала, пусна цигарата си в чашата с кафето и отиде да вземе поръчките.

— Разказа ли ѝ? — попита Спайк Мери Лу, като седна.

Тя поклати глава.

— Изпаднахме в такъв транс от начина, по който омайваше онези посетители, че никоя от нас не можеше да говори — обясних аз.

— Мразя посетителите — подхвърли Спайк. — Мери Лу има нужда от помощ.

— Мога да говоря и сама — отсече тя.

— Радвам се да го чуя — каза Спайк и кимна към мен.

— Аз съм директор на организацията „Големи крачки“. Даваме консултации от феминистка гледна точка.

— Бихте ли ми разказали нещо повече за вашата дейност — помолих аз.

— Разбира се. Консултираме американските корпорации, като намираме и предлагаме решения на проблеми, свързани с дискриминацията на полова основа. Съдействаме на юридически фирми и извършваме проучвания както за обществения, така и за частния сектор.

— Жени от вси страни, сдружете се — обявих аз.

Мери Лу ме погледна с каменна физиономия.

Спайк се ухили и заяви:

— Видя ли, прав бях, че ще се сработите чудесно.

— Не обичам шегите — рече Мери Лу и погледна надолу към Роузи, която се бореше шумно с един кокал. — Нито пък, държа да кажа, обичам особено кучетата.

— Можем да елиминираме шегите. Но кучето е част от семейството — заявих.

Тя кимна, сякаш не очакваше нищо по-добро.

— Някой ме следи. Миналата седмица офисите ми бяха преобърнати вандалски надолу с главата. На телефонния секретар имаше заплаха.

— Какво гласеше?

— Че ще ме убият. Изразено в злостни сексистки клишета.

— Гласът мъжки ли беше?

Мери Лу ме погледна стреснато и отвърна:

— Разбира се.

Роузи бе престанала да гризе кокала и се изправи на задни лапи, а предните сложи на стола на Спайк. Той се приведе и я взе. Тя се разположи в скута му с отворена уста и изплезен език. Беше се задъхала леко от усилието.

— Спайк, трябва ли да се държиш така? — попита Мери Лу.

— Аха — отвърна той.

— И какво бихте искали да направя? — зададох своя въпрос.

— Да ме защитите. Да сложите край на този тормоз.

— А защо не се обърнете към ченгетата? Защо не поискате да му забранят да се доближава до вас?

— Не искам да излагам на показ личния си живот.

— Значи знаете кой е?

— И какво, ако е така?

— Обикновено не се занимавам с подобни неща, но вероятно бих могла да намеря двама по-яки мъже да поговорят с преследвача ви. Да го вразумят, било и прибегвайки до употребата на сила.

— Спайк вече го предложи — отвърна тя. — Но аз ненавиждам насието и няма да допусна да ме спасяват мъже.

Роузи се обърна в скута на Спайк и близна носа му.

— Нуждая се от бодигард — заяви Мери Лу. — Спайк ми препоръча вас.

— Поласкана съм, но не разполагам с такива възможности.

— Парите не са проблем.

— Радвам се — казах. — Но по същество работя сама. А за първокласна охранителна дейност са нужни повече хора.

— Не бихте ли могли да наемете?

— Не и жени.

— Не мога да ползвам мъже.

— Има мъже, които ще ви защитят, без да осквернят чувствата ви.

— Не мога да ползвам мъже.

— Дори не и заклетите педита? — попита Спайк.

Мери Лу поклати глава. Спайк се ухили. Седях спокойно и мълчах. През годините бях открила, че това е доста ефективен начин да не те помислят за глупачка.

— Можете ли да ми помогнете? — попита Мери Лу.

— Не знам как — отвърнах. — Сам човек не може да го направи както трябва.

Седяхме и мълчахме. Роузи бе престанала да ближе Спайк. Тя сложи лапички на масата, опря брадичка на тях и започна да похърква.

— Нямам кого друго да помоля — каза Мери Лу.

Тя не ми харесваше особено. У нея имаше нещо от тесногръдата увереност на майка ми. Не ме мислеше за забавна. А и не харесваше Роузи.

— Нямам никого — каза Мери Лу.

Гласът ѝ потреперваше.

— Охранява ли се офисът ви? — попитах аз.

— През деня всичко е наред. Имаме пазач във фойето, а персоналът ни е петнайсет души.

— Все жени?

— Разбира се.

— А домът ви?

— Живея в апартамент в охраняема сграда.

— На кой етаж?

— На петия.

— Колко етажа е сградата?

— Десет.

Кимнах.

— Можете ли да ми помогнете?

За минута седях и се вслушвах в дишането си. Погледнах Спайк. Той се ухили и каза на Мери Лу:

— Това е просто любовна прелюдия. С твърде меко сърце е, за да ти откаже.

— Прав ли е? — попита Мери Лу.

— Да — отвърнах.

6

Джули, приятелката ми от детинство, имаше съпруг, две деца и диплома за психотерапевт. Занимаваше се с консултации и психотерапия в малък кабинет в сутерена на сграда, съвместяваща офиси и апартаменти, на Маунт Обърн стрийт в Кеймбридж, където изкарваше горе-долу толкова, колкото да плаща на гледачката на децата си. Откакто бракът ми с Ричи приключи, двете обядвахме заедно два пъти седмично — обикновено във вторник и четвъртък, най-вече в „Казабланка“ и само понякога в „Харвест“. И двете заведения бяха близо до кабинета ѝ, нагоре по една къса уличка. Започнахме да го правим, след като се разделих с Ричи, навярно защото и двете мислехме, че тя би могла да ми дава съвети. И двете много бързо проумяхме, че не става така, и тя ме изпрати при човек, който бе в състояние да ми помогне.

Продължихме обаче да се срещаме, защото се обичахме и защото да разговаряш с друга жена, която при това познаваш от дете, е своеобразна терапия, макар да ми се струваше, че когато съм с Джули, играя по-скоро ролята на терапевтката, отколкото на пациентка.

За аперитив Джули си бе поръчала чаша бяло вино, а аз — минерална вода „Перие“. Алкохолът в средата на деня винаги ме караше на сън.

— Как е Ричи? — попита тя.

— Знаеш ли, това винаги е първото нещо, което ме питаш.

— Това винаги е първото нещо, което ми идва наум.

— Но може би не и на мен — отбелязах.

— Не ли?

Замълчах. Джули се засмя и каза:

— Ясно.

— Ричи е добре — отвърнах.

— Среща ли се с някоя?

— Не питам.

— За бога, това е нечовешко.

— И той не ме пита.
— А ти?
— Дали се срещам с някого ли?
— Да.
— Ти първа ще узнаеш — уверих я.
— Говориш така, а после седмици наред спиш с онзи полицай
Брайън или как там беше и не ми казваш.
— Забравих.
— Срещаш ли се още с него?
Поклатих глава.
— Той искаше повече, отколкото можех да му дам — обясних
мъдро аз.
— Значи остава Ричи, така ли?
— Да.
— Може би е време да срежеш тази връв.
— Мисля, че сме я срязали. Сега се опитваме да измислим как по
друг начин да бъдем заедно.
— Господи, Съни, ти си упорито момиче.
— Жена — уточних.
Джули ме погледна.
— О, божичко, Съни, нали няма да ми пробутваш политически
коректни фразички?
— Имам си нова клиентка — обясних. — Професионална
феминистка. И тя пробуди съзнанието ми.
— Професионална феминистка ли?
Разказах ѝ за Мери Лу.
— Виж ти, прати я у нас.
— А сметката да изпратя на Майкъл, така ли?
— Точно така. Лесбийка ли е?
— Не знам.
Джули си поръча още една чаша вино.
— Спайк откъде я познава?
— Откъде Спайк познава всеки и всички? Мисля, че ако ми
потрябва дресьор, който да свири на флейта на кобри, Спайк ще
познава и такъв човек.
— Е, и как ще я охраняваш сама?

— Взимам я от дома ѝ, придружавам я до офиса ѝ и я оставям там. Ако ѝ се налага да излиза по работа или вечер, уведомява ме и аз отивам с нея.

— Смяташ ли, че работата е сериозна?

— Налага се да я приема като такава.

— Разбира се. Но ако е сериозна, можеш ли да я пазиш сама?

— Не.

— Не може ли Ричи да ти намери някого?

— Трябва да са жени.

— А е трудно да се намери такава, която да е добра?

— Която да може да стреля — уточних аз.

Джули въздъхна, отпи от виното си и заяви:

— Ех, това е най-трудното.

Не бях виждала Джули да пие през деня. Обикновено следобед имаше пациенти.

— При теб всичко наред ли е? — попитах.

— Разбира се. Може би съм малко луда, но не сме ли всички такива.

— Каква е причината, децата ли? — попитах. — Майкъл? Пациентите?

Джули пийна още вино.

— Майките с малки деца са луди до една — отвърна. — Знаеш го.

— А бащите?

— Съпрузите на майките с малки деца може би се побъркват от съпругите си.

— Ти побъркваш ли Майкъл?

— Съни Рандъл, момичето детектив. Просто игра на думи. С нас всичко е наред.

— Жената детектив — поправих я.

Джули се засмя. Засмях се и аз.

— Трябва да внимаваш, докато си имаш работа с корпорация „Големи крачки“ — каза Джули. — Много скоро ще престанеш да носиш грим.

— Не и когато ходя на срещи — отвърнах.

Тази година карах тревистозелено субару комби. Седяхме с Роузи в него пред апартамента на Мери Лу Годар в Честнът Хил в един много хубав ноемврийски ден. Беше доста студено, а дърветата бяха прекадено голи, за да е все още есен, но пък беше слънчево и приятно. Бях там едва от две минути, когато Мери Лу пристигна в синьо вълнено палто, бяло поло и с големи слънчеви очила. Не изглеждаше толкова добре, колкото аз. Носех боти, черни кожени панталони — последен писък на модата, черен пуловер с остро деколте и страхотни сребърни бижута. Револверът ми бе в чантата. Косата ми беше естествено — или почти естествено — руса и с наскоро изсветлени от фризьора ми кичури. Бях на светлинни години пред Мери Лу. Тя носеше чанта с каишка през рамо и изглеждаше, като че бърза. Мина откъм мястото до шофьора, отвори вратата и се оказа лице в лице с Роузи, разположила се до мен. Мери Лу направи жест с ръка, за да я отпъди, и извика:

— Марш, марш отзад.

— Премести се отзад, миличка — наредих аз, Роузи се плъзна между двете предни седалки и се намърда на задната.

Мери Лу поизтупа седалката и се настани на нея.

— Бих предпочела кучето ти да не те придружава — заяви клиентката ми.

— Тя обича да се вози — отбелязах важно аз.

Мери Лу затвори вратата и потеглихме. Роузи стоеше, простряла предни лапи между нашите седалки, и наблюдаваше през предното стъкло онова, което можеше да се види. На седалката до мен Мери Лу се стараеше да е колкото се може по-далеч от нея и се мусеше. Роузи не й обръщаше внимание.

— Докато работиш за мен, бих предпочела да оставяш кучето си вкъщи.

Оглеждах внимателно наоколо, взирах се в огледалото за обратно виждане какво става зад нас, като се опитвах да забелязвам

едновременно всичко във всички посоки. Щом си бодигард, не можеш да действаш с презумпцията, че няма никаква опасност.

— Обичаш ли ме, обичай и кучето ми — обадох се аз.

— Искаш да кажеш, че ако те наема, трябва да се примирявам с кучето ти ли?

— Да, госпожо.

Тя размисли и очевидно стигна до същото заключение.

— Това на задната седалка пушка ли е?

— Не. Просто ловно оръжие.

— Няма ли опасност кучето ти да го накара по грешка да изгърми?

— Не е заредено — отвърнах.

— Не знам какво значи това — каза тя.

— В онази там тръба под цевта има патрони, но нито един не е в патронника, откъдето може да бъде изстрелян. За да гръмна, издърпвам нагоре един с онази там дървена ръкохватка, близо до предната част. Това поставя патрона в положение за стрелба и зарежда оръжието.

— Така че, докато не направиш това, пушката е безопасна.

— До голяма степен.

— Имаш ли и друго оръжие?

— Да. Нося револвер.

— У теб ли е сега?

— Да.

Един червеникавокафяв понтиак ни следваше през целия път от дома на Мери Лу. В Бруклайн на светофара завих наляво по Честнът Хил авеню. Понтиакът продължи направо. Изкачих хълма до Кливланд Съркъл, завих наляво по Бийкън стрийт и оттам се насочих към града. Нищо друго не ме притесни.

— Защо избра да минеш по този път? — попита Мери Лу.

— Исках да съм сигурна, че никой не ни следи.

— Видя ли някого?

— Не. Просто съм нащрек.

Мери Лу кимна. Мисля, че одобри това, че съм нащрек.

— Как млада жена като теб е станала... как да кажа, охранител?

— Всъщност съм частен детектив — поясних. — Баща ми беше полицай. И аз бях известно време в полицията, а после реших да мина

в частния бизнес.

— В полицията вероятно е доста трудно за жена.

— Полицаяте са хора с доста високо ниво на тестостерон и ми се струва, че за мен съдеха, изхождайки по-скоро от пола, отколкото от работата ми. Но проблемът ми не беше полът. Аз, изглежда, изобщо не умея да работя за друг.

— А не работиш ли за мен? — попита тя.

— Не, работя за себе си.

— В такъв случай как мога да ти се доверя?

— Ами защото на мен може да се разчита.

Известно време тя продължи да се взира в мен. Роузи дишаше леко между двете ни, отворила уста и изплезила език. Като че се усмихваше широко, но аз реших, че е въпрос на антропоморфно приписване на собствените чувства другиму.

На Харвард стрийт отново се натъкнах на понтиака. Беше спрял до пожарен кран след кръстовището и когато минах край него, се нареди в потока зад мен. Сигурно беше карал като луд, след като свих по Честнът Хил авеню, защото Харвард стрийт не е основна артерия. Сега ме следеше доста неумело по Бийкън стрийт чак до Кенмор, където пресякохме на кръст по Комънуелт и се насочихме към центъра. Човекът зад волана сигурно не беше неумел по природа. Може би искаше да го забележат, за да разбере Мери Лу, че я следят. Защо тогава ни изостави, когато свих от магистралата? Може би не можеше да вземе решение. Може би не знаех всичко, което трябваше да знам.

Взрях се по-внимателно в огледалото и успях да установя, че шофьорът е мъж, и да разчета номера на колата. Мери Лу, изглежда, не беше забелязала понтиака и засега не виждах причина да го споменавам.

Офисът ѝ беше на Парк Скуеър. Спрях пред сградата и тя слезе. Роузи моментално скочи на мястото ѝ на предната седалка. Докато ми говореше, Мери Лу държеше вратата на колата отворена, без изобщо и през ум да ѝ мине какво би станало, ако Роузи изскочи навън и хукне нанякъде в натоварения трафик.

— Ще съм тук цял ден. Можеш да ме вземеш в шест.

— Ако плановете ви се променят, обадете ми се по мобилния телефон.

— Плановете ми рядко се променят — каза тя и затвори вратата.

Понтиакът бе спрял зад нас една пресечка по-надолу. Наблюдавах го в огледалото, докато Мери Лу мина по тротоара. В колата нямаше никакво внезапно движение. Мери Лу се скри в сградата. Вдигнах телефона в колата си и позвъних на Мардж Куин — една моя позната в регистратурата на полицията. Тя каза, че ще ми се обади след няколко минути. Тъкмо приключих разговора и понтиакът потегли и се насочи по Сейнт Джеймс авеню. Поех след него.

— Да видим какво ще излезе от това — казах си аз.

Роузи се бе изхлузила на пода пред седалката и хъркаше, заела поза, която не би трябвало да е удобна. Е, правеше ми компания. Следвах понтиака на запад по Комънуелт авеню, когато телефонът иззвъня.

— Ти ли си, Съни? Обажда се Мардж. Колата, за която питаше, е регистрирана на името на Лорънс Рийвс, Кеймбридж.

Тя ми даде адрес на Бруклайн стрийт, която, както знаех, беше от другата страна на моста, близо до реката. След десетина минути стигнахме пред двуфамилна къща, облицована с жълти дъски и кафеникави насмолени летви на покрива. Понтиакът влезе в алеята за коли и спря. От него слезе мъж на средна възраст със среден ръст и малко повече килограми, в кафяв двуреден костюм на биещи на очи бели райета, който не му седеше добре. Оплешивяваше, но косата, която му бе останала, бе дълга и вързана на опашка. Носеше очилца с телени златни рамки. Спрях своето субару зад него, като блокирах алеята. Взех от пода отзад чантата и извадих фотоапарата със специален телеобектив и всякаква автоматика.

— Веднага се връщам — казах на Роузи, слязох бързо и извиках: — Мистър Рийвс.

Той ме погледна така, сякаш си носех главата под мишница. Насочих обектива към лицето му и изщраках пет снимки.

— Казвам се Съни Рандъл и съм частен детектив — представих се аз.

Той започна да отстъпва назад към къщата си.

— Защо ме снимате?

— Следихте колата ми от Честнът Хил до Парк Скуеър.

— Не знам за какво говорите. И престанете да ме снимате.

Той продължи да отстъпва.

— Знаете за какво говоря, Лорънс. Дори ме оставихте да ви се измъкна на Честнът Хил авеню и отново ме подбрахте на ъгъла на Харвард и Бийкън.

— Нарушавате частна собственост — каза той.

Беше стигнал до задната врата на къщата и тършуваше за ключовете си.

— Можем да поговорим приятелски и открито тук, Лорънс, или да се върна с двама полицаи и да говорим по-официално.

Мъжът спря и се обърна към мен. Лицето му се беше зачервило.

— Кучка — изсъска той.

— А, така е по-добре. Хубаво е да се обменят мнения.

На стената на къщата до вратата бе подпряно едно гребло. Той го грабна, без да изпуска ключовете — бе промушил малкия си пръст в халката, на която висяха закачени.

— Ще те размажа.

— Я виж ти, не ми изглеждаш като човек, който би размазал някого, Лорънс.

— Така трябва да постъпва човек с кучките — заяви той и направи крачка към мен. — Обичам да размазвам кучки.

Била съм заплашвана от много хора, далеч по-страшни наглед от Лорънс Рийвс, макар че той навярно тежеше с трийсетина килограма повече от мен. А и греблото можеше да ми причини остра болка, ако наистина ме удареше с него. Хвърлих поглед към колата си. Роузи бе на мястото зад кормилото и ме гледаше през прозореца. Пуснах фотоапарата в джоба на палтото си, извадих револвера и го насочих към Лорънс. Той се втренчи в него с полуотворена уста; връхчето на езика му трепереше върху долната устна.

— Притесняваш кучето ми — казах.

— Носиш оръжие?

— Да, и ако ме принудиш, ще стрелям с него.

Той пусна греблото и то падна на земята между двама ни.

— Зареден ли е? — попита той.

— Разбира се, че е зареден — отвърнах. — Не виждаш ли върховете на куршумите в барабана?

— Влизам си вкъщи.

Обърна се и пхна непохватно нужния ключ в ключалката. Отказах се от идеята да го застрелям за неподчинение. Струваше ми се

опасно, а и можеше да е в нарушение на закона. Той отвори вратата, влезе и я затвори след себе си. Чух как резето изтрака. Заобиколих и излязох на верандата отпред. Имаше две врати. Под звънеца на тази вляво беше написано името му — Лорънс Рийвс. Върнах се при колата си, качих се, двете с Роузи си разменихме целувки, аз я пренесох на седалката до мен и останах известно време на кормилото, без да потеглям, вперила поглед в къщата.

Ако трябваше да се избере преследвач, който да е неотклонно по петите на жертвата, Лорънс би бил доста подходящ. С изключение на това, че когато говореше за размазване на кучки, в гласа му потрепваха заплашителни и леко похотливи нотки. Това беше малко страшничко. И сигурно то бе изплашило Мери Лу. Бях напълно сигурна, че тя знае кой е Лорънс. Е, и аз вече знаех. Скоро щях да го опозная по-добре. Чудех се защо Мери Лу не ми беше казала за него. Докато седях, прослушах обажданията на телефонния си секретар. Едно беше от Хал Рейгън и звучеше доста отчаяно. Можех да се отбия да го видя, а после да взема Мери Лу и да я откарам в дома ѝ. Започвах да се чувствам като д-р Куин Лечителката.

8

Карах към центъра на града по северната страна на реката и минах на отвъдния бряг по моста Лонгфелоу. В три часа седях в кабинета на Хал и съзерцавах през прозореца бреговата линия южно от Бостън. Гледката беше чудесна, но достъпът до нея се ограничаваше до хора, желаещи да стоят цял ден в офис на висок етаж. Хал седеше зад бюрото си в пълна униформа — бяла риза с колосана яка, червеникавокафява вратовръзка с дребни златисти шарки, широки червеникавокафяви тиранти. Копчетата за ръкавели сияеха в приглушено самодоволство. Сакото на тъмносиния му костюм висеше на закачалка от вътрешната страна на вратата. В своя кабинет, в работно облекло, Хал изглеждаше просто завършен. Не бях стъпвала досега тук. Бях се срещала с него най-вече на семейни тържества и там той беше извън своята естествена среда. В извънработно време изглеждаше някак половинчат, сякаш непрекъснато очакваше нещо. А тук, в своя кабинет, бе по-едър, дрехите му седяха по-добре, усмивката му бе по-лъчезарна, погледът — по-пронизителен.

— Ооо — възкликнах аз, защото знаех, че иска да чуе реакцията ми, — с кабинет като този да не би също така и да ти плащат?

— Не достатъчно — отвърна той. — Искаш ли кафе? Сок? Нещо газирано?

— Кафе. С мляко и захар.

Хал се приведе над интеркома на бюрото си.

— Дейзи — нареди той, — донеси ни две кафета, сметана и захар. Благодаря.

После се облегна щастливо назад в своя кожен стол с висока облегалка.

— Как е Ричи?

— Добре е — отвърнах.

— Често ли го виждаш?

— Веднъж седмично.

— Наистина ли?

— Да. Как е Елизабет?

Той вдигна рамене. Аз чаках. Стройна жена със силно опъната назад коса влезе в кабинета на Хал с поднос. Усмихна се, наля ни кафе от кана, предложи захар и мляко, сложи подноса на масичката пред прозореца с изглед към южния бряг и се оттегли.

— Двамата с Ричи се разбирате, така ли?

— Много добре. Далеч по-добре, отколкото през последните дни от брака ни.

— Мислиш ли, че ще се съберете отново?

— Зависи какво искаш да кажеш. В известен смисъл ние сме заедно. Струва ми се, и двамата знаем, че всеки от нас има свое място в живота на другия. Изпробваме различни сценарии.

— Така ли?

— Да.

— Какви например?

— Каквито не ти влизат в работата. Не мисля, че ме повика, за да си побъбрим за Ричи.

— От време на време забравям каква си, Съни. — Хал се усмихна. — Благодаря, че ми го напомни.

— Искаш да говорим за Елизабет ли?

— Да.

— Е, давай.

— Съни, тя ме преследва.

Отметнах глава назад, втренчих се в елегантния таван и въздъхнах.

— А, да, голямата сестра — казах.

— Следва ме по петите, когато съм с Нанси, понякога идва тук и виси във фоайето пред асансьорите.

— Ти изнесе ли се от къщи?

— О, по дяволите, да.

— При Нанси ли отиде?

— О, по дяволите, не.

— Мислех, че я харесваш.

— И аз навремето мислех, че харесвам Елизабет.

— Хубаво е да си предпазлив.

— И така, какво ще правим ние с теб с Елизабет?

— Какво е това „ние с теб“, бледолики?

— Съни, трябва да ми помогнеш.

— Хал, ти си съдружник в най-голямата юридическа фирма в града. Издействай си заповед жена ти да не се доближава до теб или пък се разведи.

— Преди два дни сутринта излизам от дома на Нанси и гледам, Елизабет паркирала точно зад моята кола. Не казва нищо, просто седи там.

— Крий се.

— Искаш да кажеш мотели под фалшиво име, плащане в брой на рецепцията?

— Да.

— Така не може да се живее.

— Процедурата по развода в ход ли е?

— Не знам.

— Не знаеш ли? При цялото ми уважение към теб, Хал, ти си един скапан адвокат. Без да те обиждам.

— Възнамерявах да оставя на нея да подаде молба за развод. Мислех, че е — той вдигна рамене, търсейки думи — по джентълменско.

Не свалях очи от него.

Изглеждаше възможно най-неловко в своя голям кабинет със своята колосана бяла риза и златните копчета за ръкавели.

— Не... не знам. Мисля, че се чувствам виновен — промърмори той.

— И какво искаш да направя?

— Можеш ли да поговориш с нея?

— Предполагам.

— Ти ме забърка в тая каша.

— Добре. Ще говоря с нея. Но и двамата знаем кой те забърка в тая каша.

Той кимна печално.

— Май фактът, че мисля с оная си работа.

— Именно — отвърнах.

9

Промяната във времето бе очевидна. Вече се беше стъмнило. Карах Мери Лу от работа вкъщи. Роузи беше отзад и търпеливо понасяше своето временно преместване. Тъй като бях видяла преследвача, реших, че няма да имам нужда от пушката, която остана в шкафа у дома. Така че Роузи разполагаше със задната седалка.

— Името на човека, който ви следи, е Лорънс Рийвс. Живее на Бруклайн стрийт в Кеймбридж.

— Откри ли го вече?

— Да.

— Какво се каниш да правиш?

— Да се посъветвам с вас — отвърнах.

— Говори ли с него?

— Да.

— Какво каза той?

— Каза, че обича да размазва кучки.

Мери Лу леко сви рамене, сякаш в колата беше студено.

— Вие познавате ли този тип?

На Мери Лу като че й стана още по-студено.

— Не.

Бяхме на Мас Пайк, карахме на запад и се движехме много бавно, когато изобщо се движехме.

— Сигурна ли сте? — попитах.

— Сигурна съм кого познавам и кого не познавам.

— Последния път, когато ви попитах, не бяхте толкова непреклонна.

— Не те наех, за да се препираш с мен.

— Може би просто сте прекарвали приятно някоя нощ... някъде?

— Съни, аз съм лесбийка.

— Добре, защо тогава оня тип ви преследва?

— Защо психарите правят това, което правят? Аз съм публична личност. Кой знае какво място заемам в психиката му.

— При цялото ми уважение към вашата известност, Мери Лу, повечето преследвани по този начин публични личности са доста познати от вас.

— За обществото като цяло, но не и непременно за този мъж.

— Може би.

— Вероятно не му харесва политиката ми.

— Е, не е нужно да си блъскаме главите сега — казах. — Рано или късно ще разбере.

— Не.

— Не ли?

— Не. Хората от този род се развихрят, когато са обект на чуждото внимание. Мисля, че трябва да бъде оставен сам на себе си.

— И аз ще ви разкарвам напред-назад до края на живота ви, така ли?

— Може би той ще се откаже. Или дори вече се е отказал. Може да си го изплашила.

— Разбира се. Сигурно е точно така. Срецаш психопат с ужасни маниакални подбуди, казваш му някои истини право в очите и манията му се изпарява.

— Искам да стоиш настрана от този човек — каза Мери Лу.

Твърде много години бях прекарала с майка си, за да мисля, че е възможно да постигна нещо с разумни доводи.

— Вие сте шефката — казах.

— Постарай се да го запомниш — отвърна тя.

— Разбира се.

Известно време мълчахме, придвижвайки се с мъка по магистралата.

— Поддържате ли някакъв по-интимен контакт? — попитах.

Опитах се да променя тона си, така че въпросът да прозвучи като нехайно дърдорене.

— Доста съм близка с една личност.

— Но не живеете заедно.

— Не.

— Гледай ти, бих се радвала да се запозная някога с нея.

Мери Лу въздъхна дълбоко и шумно.

— Не сме сключили споразумение за разширяване на социалните контакти с теб, Съни. Наех те да ме охраняваш.

— Благодаря, че ми го напомнихте.

Останалата част от пътя до дома ѝ изминахме много бавно, без да пророним нито дума. Веднага щом Мери Лу слезе, Роузи зае мястото ѝ на предната седалка. Изчаках отпред, докато Мери Лу влезе във фойето и вратата след нея се затвори с щракване. Зърнах и портиера.

— Тя ни лъже, Роузи — заключих аз.

Роузи не изрази никакво несъгласие.

10

Джули и аз се срещнахме късно следобед в бара на „Казабланка“ на Харвард Скуеър. Джули бе прегледала последния си пациент. Беше петък. И тя вече пиеше втората си чаша шардоне. Моето мерло бе почти непокътнато.

— Двама нахалници преследват клиентите ти — каза тя.

— При това единият от тях е сестра ми.

— Е, аз нямам нито сестра, нито брат.

— Просто си извадила късмет.

— И какво се каниш да правиш?

— Мислех си да потърся съвет от професионален терапевт — отвърнах.

— Като мен ли?

— Да. Какво ще ме посъветваш?

— Не давам съвети. Ще те слушам и ще казвам „тъъ“, „аха“ ...

— Ами нека да поговорим за онзи, дето преследва Мери Лу.

— Аха.

— Мислиш ли, че ме лъже за това дали го познава, или не?

— Аха.

— Знаеш ли защо?

— Тъъ...

— Благодарна съм на бога, че имам теб за събеседник.

Джули се засмя. Изпи остатъка от своето шардоне и направи знак на келнера за нова чаша.

— Знаем някои неща — обобщи тя. — Знаем, че при преследването става въпрос за власт. Преследвачът се чувства неудържим. Той контролира положението. Той вижда всичко, нали разбираш?

— Това го разбирам.

— Бих казала, че следенето обикновено е на сексуална основа.

— И аз бих казала същото.

Келнерът донесе на Джули още една чаша вино.

— Имай предвид, че не съм психиатър. Имам диплома за психотерапевт, но бог ми е свидетел, че не съм специалист по преследвачи воайори.

— При Елизабет нещата са по-ясни. Тя се опитва да упражнява някакъв контрол над Хал, като го следва по петите.

— А освен това така му отмъщава. Очевидно е смущаващо за него и жената, с която се среща, ако съпругата виси навън, докато двамата правят „онова, двугърбото животно“.

— Двугърбото животно ли? Колко си поетична, Джули.

— Шекспир — отвърна тя.

— Отело — уточних аз.

Джули се разсмя. На третата чаша вино смехът ѝ беше малко по-кръшен.

— Рандъл печели точка — обяви тя.

— А какво мислиш за Лорънс Рийвс?

— Оня, дето обича да размазва кучки ли?

— Или поне така твърди.

— Обзалагам се, че тя го познава.

— Клиентката ми твърди, че е лесбийка.

— Кое то не значи, че не познава никакви мъже.

— Може би има предвид познанство на сексуална основа.

— От нейна страна навярно. Но не е задължително той да е на същото мнение.

— Правилно — кимнах аз. — Той може да си фантазира какви ли не гадории за нея.

— Или тя може да е с повече от една резба.

Отпих от мерлото си. Келнерът посочи към чашата на Джули. Тя кимна и той ѝ наля още една. Четвърта.

— Ако е бисексуална — казах, — това ще ми даде ново пространство за действие.

— За действие ли?

— Да разбера какво става и да го анализирам.

— Това също така би удвоило шансовете ѝ да си уреди среща в събота вечер.

— Не го ли беше казал Уди Алън?

— Взел го е от мен — уточни Джули.

Бе започнала да говори с онова старание, което влагаш, когато си пиян, но не искаш другите да го забележат.

— Може би Мери Лу е имала някаква връзка с оня тип и я е прекратила, а той не желае да я остави на мира — казах аз. — Може би той просто прави това, което Елизабет прави с Хал.

— Тогава защо Мери Лу да не ти го каже? — попита Джули.

— Твърди, че не иска личният ѝ живот да става обществено достояние.

— Да го каже на теб не значи да го прави обществено достояние — изрече внимателно Джули. Струпаните съгласни в „обществено“ я позатрудниха.

— Може да го приема като удар по своя феминизъм — казах.

— Не е задължително една феминистка да е лесбийка.

— Може би Мери Лу не го знае.

— Може би.

Джули видимо губеше интерес към професионалните ми проблеми.

Все гледаше към бара.

— Какво мислиш за оня там с кафявото сако от туид и дългата коса? — попита тя.

— С шалчето ли? Малко е заспал за моя вкус.

— Винаги си харесвала гангстерски тип мъже. Не си ли взе поука от Ричи?

Никога преди не бях чувала Джули да критикува Ричи или да влага някакъв упрек, когато говори за отношенията ни с него.

— Харесвам мъже, на които отдалеч им личи, че могат да сменят една гума — казах аз.

— Обикновено това е всичко, което могат да правят.

— Тази вечер сме малко ядосани на мъжете, така ли?

— Това е истината — отвърна тя.

— Каква е истината?

— Мъжете са едно голямо наказание. За мен.

— Да нямаш неприятности с Майкъл?

Джули махна с ръка в смисъл „не ми се разправя“ и поклати глава.

— О! — въздъхнах. — Е, във всеки случай това е интересно обяснение.

Джули отпи малко шардоне и отправи поглед към бара.

11

През повечето дни, когато ходехме във фитнес залата, Спайк се появяваше в екипа си за карате. Но въобще не приличаше на каратист. Изглеждаше по-скоро като голям мечок. Аз предпочитам лъскаво трико с коралов цвят, в случай че някой ме позагледа, и маратонки последен модел в тон с екипа ми. Салонът беше полупразен — двама-трима инструктори се мотаеха на рецепцията, три жени тичаха на механичните пътечки. В другия край на помещението Спайк се бореше с голямата боксова круша и правеше коремни преси на гравитрона. От време на време се поглеждах крадешком в огледалото и бях доволна, че трицепсите ми помръдват едва забележимо, докато правя лицеви опори. Яко момиче. Разменяхме по някоя дума, когато спирахме за миг да си поемем дъх.

— Какво знаеш за Мери Лу? — попитах аз.

Спайк отиде до чешмичката, нагълта се с вода и се върна, бършейки уста с опакото на дланта си.

— Може ли да уточниш въпроса си по някакъв начин? — попита той.

— Нека ти кажа какво стана, след като поех случая. После можеш да коментираш.

Спайк започна да се върти около голямата боксова круша.

— Хайде, давай — нареди той.

Разказвах му, докато той нанасяше прави удари, къси удари, крошета. Когато млъкнах, той отстъпи, целият в пот. Дишаше тежко.

— Мери Лу е свършено наясно как трябва да бъдат подредени нещата — каза Спайк. — Тя е решила, че трябва да е лесбийка. И, как да кажа, практикува лесбийство. Но и мъжете като че я влекат, а тя смята, че не бива.

— И отдава ли се понякога на това свое влечение?

— Сигурен съм, че да.

— Но как се съчетава това с нейните убеждения?

Спайк се ухили.

— Не знам, но се обзалагам, че не се съчетава добре.

— Познаваш ли някой от мъжете в живота й?

— Не. Тя ги крие много ревностно.

— Тогава откъде знаеш?

Спайк се втренчи за момент в мен, а сетне се усмихна широко.

— Съни, това съм аз, Спайк.

— Ооо, така значи.

— Благодаря — каза той и насочи отново вниманието си към тежката круша.

— Има ли приятели, които да не води в твоята компания? — попитах. — Или става дума за случайни връзки?

— За случайни, мисля.

— Искаш да кажеш, че забърсва мъже по барове например?

— Да речем. — Спайк нанесе серия каратистки удари по крушата. — Нещо от рода на чук-чук-чао, мой човек.

Смених тежестите на гравитрона и направих дванайсет вдигания в принудително мълчание, докато Спайк не преставаше безжалостно да млати тежката круша. Мислех си за сексуалния живот на Мери Лу, доколкото някой може да мисли за нещо, докато вдига тежести. Поразсъждавах за това още малко и през останалата част на тренировката. Когато и двамата приключихме, седнахме да пием сок на предната маса в малкото фойе.

— Хубаво нещо е сокът — отбелязах.

— Да, на закуска — каза Спайк. — Точно сега обаче бих обърнал три чаши блъди мери.

— Тук ли? Все едно да се чукаш в църква.

— Сигурно затова толкова ти се иска. Сестра ти оправи ли се?

— Господи, не. Започна да шпионира Хал.

— Май много хора се занимават с тая работа напоследък — заяви Спайк.

12

Обядвах с Елизабет в дома ѝ в Уестън. Не си падах по такива квартали като Уестън. Къщите бяха твърде раздалечени една от друга. Алеите до входните врати прекалено дълги. Имаше много дървета, а улиците пустееха и аз винаги изпитвах чувството, че някой враждебен дивак ме дебне от засада.

Седяхме в зимната градина на малка маса, а менюто ни се състоеше от супа от тиквички и салатата „Цезар“ с пиле, закупена за случая от деликатесния магазин. Роузи не беше с мен. Домът на Елизабет беше безупречно чист, а Роузи със сигурност щеше да остави някой и друг черен косъм на бяла повърхност или обратното, а аз не желяех битки с Елизабет и по този повод, докато се сражаваме по повод това, че шпионира своя отчужден съпруг.

— Ричи имал ли е някога преди връзка с друга жена?

— Не, доколкото знам.

— А сега?

— Не знам.

— Не си ли любопитна?

— Разбира се, но се справям.

— Какво значи „справям се“?

Презрението на Елизабет по отношение на всичко, което не разбираше, беше безмерно. Много неща не схващаше и ако го признаеше, щеше навярно да бъде принудена да признае, че е глупава. Но тъй като бе завършила „Маунт Холиуок“, не беше възможно да е глупава. Затова аз трябваше да изляза глупачката. Разбирах го. Едва ли не се възхищавах колко логично ѝ изглеждаше всичко.

— Разводът означава, че и двамата имаме право да се срещаме с когото си искаме — поясних.

— Но не те ли човърка отвътре да узнаеш?

— Желанието да узная не носи нищо добро нито на мен, нито на Ричи, нито на отношенията ни.

— О, господи, не използвай тази глупава дума.

— Отношения ли?

— Божичко, лошо ми става, като я чуя.

— Добре, какво ще кажеш, ако го нарека приятелство?

— Приятелство ли?

— Да. Ние с Ричи сме приятели. Работим по въпроса дали можем, или не да бъдем нещо повече от това.

— Бих си помислила, че на този въпрос е даден отговор, когато сте се развели.

— Сигурна съм, че би си помислила. Но всъщност разводът направи този въпрос възможен.

Елизабет се засмя с гадничък презрителен смях. Бях чувала този тих смях и преди. Използваше го, когато не разбираше за какво става дума. Когато бях малка и мама мислеше, че Елизабет е умницата, този смях ме смразяваше и ме караше да замлъкна. Но вече не ми действаше така.

— Хал ми дойде на гости — казах.

Елизабет ми предложи хлебчета в покрита със салфетка в синьо и бяло кошничка. Взех си едно.

— И какво искаше гадният малък чеп?

Усмигнах се.

— Хал не е толкова малък — казах.

Елизабет беше оставила лъжицата си на масата и се бе привела напред.

— Какво искаше? — попита пак.

— Каза, че го преследваш. Искаше да те накарам да престанеш.

— Преследвам го? Копеле! Ще го следя до гроба, проклетия му мръсник.

— Защо?

— Защо ли? — Очите на Елизабет засвяткаха. — Няма да седя със скръстени ръце я, когато ме зарязва заради някаква си курва. Ако се кани да продължава да я чука, ще му се наложи да се изправи пред мен, когато и да приключи.

— Каква ти е целта?

— Целта ли?

— Да. Какво се опитваш да постигнеш?

— Каквото казах. Ще ги накарам и двамата да страдат.

Кимнах и хапнах малко супа. Беше доста вкусна.

— Каза ли на мама и татко? — попитах.

— Не. А ти каза ли им, когато бракът ти се скапа?

— Да.

— И те как реагираха?

— Мама заяви, че е много разочарована и че трябвало да отида при нея, преди да е станало твърде късно, за да може да ни сдобри.

— О, господи.

— Татко каза, че съм голяма жена и че той ще направи това, което е най-добро за мен. И че трябва да му кажа, ако имам нужда от нещо.

— Не беше ли против?

— Нима не познаваш родния си баща? Никога, откакто сме се родили, не е бил против каквото и да било, което някоя от нас е направила.

— Е, не искам да им казваш.

— Това си е твоят живот, ти им разкажи всичко, когато пожелаеш.

Изядох си супата. Елизабет отнесе празните чинии и донесе салатата. Декорът наоколо направо дразнеше. Приличаше на привлекателна жена, наплескана с твърде силен грим. Всичко беше прекомерно и неестествено. Зачудих се колко ли често тя и Хал са седели тук в натруфената зимна градина на претенциозната къща и са разговаряли за нещо. Беше ми трудно да си представя разговор с Елизабет за нещо съществено и все пак Хал беше ходил с нея, бе се оженил за нея и бе живял дълго с нея. Би трябвало да са имали някакъв вид отношения.

— В какво най-много ти липсва Хал? — попитах.

— Що за тъп въпрос! — отвърна тя.

— Отговори ми умно. Коригирай го.

— Ще му взема всичко, до последния цент.

— Говори ли вече с адвокат?

— Не.

— С кого си говорила?

— Не съм говорила с никого. Защо да дрънкам наляво и надясно за това?

— Елизабет, няма нищо срамно един брак да се разтрогне. Непрекъснато се случва.

— Не си спомням ти да си дрънкала за това.

Вече си спомнях съвсем ясно защо не бях прекарала много време в разговори със сестра си.

— Да скъсаш с един човек не е срамно нещо — казах. — Въпросът е дали постъпваш порядъчно, или не по отношение на него.

— Порядъчно ли... Ще го изтормозя това копеле.

— И себе си.

— Какво?

— Това, което правиш, те унижава, Елизабет. И му позволява да ти управлява живота. Той отива на среща. Ти трябва да го последваш. Той не излиза. Ти можеш да си останеш вкъщи. Кой дирижира тази ситуация?

— Този кучи син не може да се отнася с мен така — каза Елизабет, лицето ѝ започна да се стяга, появиха се сълзи и тя заплака.

По дяволите!

13

Намирах се в офиса на Мери Лу в 8:10 сутринта и гледах една мъртва жена. Имаше дупка от куршум над дясното око и друга в лявата буза. Главата ѝ лежеше сред локва кръв, която се бе просмукала в килима, бе засъхнала и почти черна. Жената беше приблизително на годините на Мери Лу и приживе навярно бе приличала малко на нея.

— Трябваше ли да извикаме линейка? — попита Мери Лу.

Поклатих глава и обявих:

— Мъртва е.

— Как можеш да кажеш със сигурност?

— Мога. Обадохте ли се на полицията?

— Не. Веднага щом ме докара, влязох тук, видях я и ти се обадох на телефона в колата.

— Бях на две пресечки оттук. Коя е тя?

— Гретчен Крейн, моя асистентка.

Занемели притеснени жени започнаха да се събират пред вратата в онази част на офиса, където повечето от тях работеха на непреградени едно от друго бюра. Няколко от тях държаха картонени чашки с кафе. И аз тъкмо се бях устремила към чашата с кафе, когато Мери Лу ми се обади. Отидох до телефона, набрах номера на полицията, поисках отдел „Убийства“ и докладвах за случилото се.

След две минути дойдоха двама униформени полицаи и наредиха никой да не пипа нищо. В рамките на още десет минути пристигнаха двама детективи от отдела, придружени от четирима специалисти по огледи на местопрестъплението, двама експерти по съдебна медицина и един следовател. Гретчен бе обявена за мъртва. Опънаха жълта лента, направиха снимки, очертаха контурите около тялото с тебешир. Единият от детективите започна да разпитва жените. Другият, на име Фарел, се зае с мен и Мери Лу.

— Обикновено толкова ли рано идваше на работа жертвата? — попита Фарел.

— Обикновено беше тук към шест сутринта — отговори Мери Лу.

Звучеше някак си раздражено, сякаш Фарел би трябвало да го знае и няма какво да я разпитва.

— На бюрото има празна картонена кутия, като че от китайска храна — отбелязах.

— Видях я — каза Фарел. — И пръчици за хранене под бюрото.

— Така че тя навярно е работила до късно, похапнала е леко за вечеря и е била убита през нощта.

— Рано или късно медицинските експерти ще ни кажат. Ти си дъщерята на Фил Рандъл, нали?

— Да.

— Работеше в полицията.

— За малко.

— Фил е достоен човек — каза Фарел.

— Нуждая ли се от адвокат? — попита Мери Лу.

Сякаш искаше да е част от разговора.

— Не знам — отвърна Фарел. — Нуждаете ли се?

— Не съм я убила аз, ако това искате да кажете.

— Тогава за какво ви е адвокат?

— Обикновено полицията не е особено благоразположена към хората с обратни наклонности.

— Жертвата е била с обратни наклонности, така ли?

— Не. Говоря за себе си.

— Вие сте с обратни наклонности?

— Нарочно ли се правите на тъп? — попита Мери Лу. — Аз съм лесбийка.

— Имате ли някакви предположения кой би могъл да убие мис Крейн?

— Не. Абсолютно никакви.

— А ти, Съни?

— Ами мис Годар имаше опашка.

— Съни, това е поверителна информация — каза Мери Лу.

— Двете с вас нямаме тайни, Мери Лу.

— Всичко, което съм ти казвала, е било поверително.

— А не ви ли е хрумвало, че това може да е било грешка? Че жертвата е трябвало да сте вие?

— Аз?

— Тази жена има известна прилика с вас. Работи при вас. Във ваш най-голям интерес е да разкажете за преследвача.

— Имаме убийство, мис Годар — обади се Фарел. — Никакви тайни.

— Искам да се обадя на адвоката си.

Фарел въздъхна.

— Телефонът е ваш. Е, Съни?

— Съни, не бива да издаваш абсолютно нищо.

— Този човек може би е убил приятелката ви — обясних аз и кимнах към очертания с тебешир труп на Гретчен Крейн.

— Не съм сигурна. Когато узная кой я е убил, ще реша какво ще кажем.

— Мога да печеля време, но рано или късно ще трябва да съобщя това, което знам — заявих.

— Ако го направиш, без да имаш разрешението ми, си уволнена.

— А не го ли направиш — намеси се с усмивка Фарел, — ще ти отнемем лиценза.

— Дай ми ден-два — помолих го. — Професионалното ми бъдеще ще пострада, ако бъда уволнена от клиентка за това, че съм се раздрънкала пред ченгетата.

Фарел кимна и се усмихна.

— Кариерата ти ще пострада доста и ако ти вземат разрешителното.

— Дай ми малко време и възможност за действие — помолих тихо аз.

Фарел кимна.

— Харесвам твоя старец. И ти беше ченге. Ела утре при мен.

— Това ли е възможността, която можеш да ми дадеш?

— Твърде голяма за някой, който премълчава името на основния заподозрян.

Мери Лу се взираше в своя органайзер и набираше номера на адвоката си.

— Щом така поставяш въпроса, предполагам, че си прав.

— Значи ще дойдеш утре, нали?

— Да — отвърнах. — Ще дойда.

Когато седнахме във вътрешния офис с Мери Лу и адвокатката ѝ — дребна енергична жена със заострен нос, която приличаше малко на пъргаво пиле — във външния все още имаше няколко ченгета. Адвокатката се казваше Розалин Гелб. Беше почти обяд.

— Първо, Мери Лу — казах, — аз съм в атакуема позиция. Нямам никакво юридическо право да отказвам информация на полицията, нито пък мисля, че трябва да го правя.

— Ако исках полицията да е наясно с моите работи, щях да отида директно при тях. Каквото и да знаеш, си го научила, докато си била на работа при мен. Информацията ми принадлежи.

— Мис Гелб, сигурна съм, ще ви обясни, че аргументът ви е юридически несъстоятелен.

Мис Гелб кимна.

— Постоянно създават нови закони — заяви Мери Лу. — Не ти разрешавам да разкриваш каквато и да било информация, събрана по времето, когато си работила за мен.

— Второ — продължих аз, — това е разследване за убийство и вероятно ще се вдигне шум. Почтена бяла жена, свързана с известна феминистка, е убита в офиса ѝ в центъра на града. Ще искат да разнищят този случай. Познавам шефа на отдел „Убийства“ Мартин Куърк. Ако реши, че скривате нещо от него по случая, ще ви съсипе живота.

— Очаквам Розалин да ме предпази от това.

Мис Гелб не изглеждаше много щастлива.

— Трето — казах, — защо, по дяволите, не искате да им кажа за Лорънс Рийвс?

— Защото не искам.

— Има ли тогава нещо, което вие можете да ми кажете за него? Познавате ли го?

Мери Лу мълчеше със скръстени на гърдите ръце.

Погледнах адвокатката.

— Ще направя каквото мога, за да ти помогна, Мери Лу — каза тя. — Но съм склонна да се съглася с мис Рандъл.

Мери Лу седеше със скръстени ръце и упорстваше.

— Добре — казах, — ще се опитам да намеря изход от това положение и ако не успея, ще ви уведомя най-подробно.

— И в кой момент? — попита Мери Лу. — Защото не си вече на работа при мен.

Нямах какво повече да кажа. Очевидно и останалите. След дълга минута мълчание станах, тръснах вратата зад себе си и се прибрах вкъщи.

Като влязох, Роузи направи своите обичайни няколко завъртания, а сетне хукна към паничката с вода и изпи количество, равняващо се на половината от собственото си тегло. Когато ритуалът „радвам се да те видя“ свърши и тя търпеливо изтърпя да закача каишката на нашияника ѝ, я изведох на разходка. Спуснахме се по Съмър стрийт към моста над канала Форт Пойнт и спряхме на него. Роузи ужасно обичаше да гледа водата, докато аз се облягах на перилата и импровизирах отговорите на неизбежните въпроси за нейната порода, пол и предназначение.

— Това питбул ли е?

— Не, тя е миниатюрен бултериер. Няма никаква прилика с питбула.

Какво ли ставаше с Лорънс Рийвс? Защо Мери Лу отказваше да го назове? Защо той я следеше? Защо беше толкова странен, когато му зададох някой и друг въпрос?

— Това куче ли е?

— Да.

Мери Лу сигурно го познаваше. Това беше единственото, което имаше смисъл. Не би имала причина да го прикрива, ако не го познаваше.

— Той хапе ли?

— Зависи. Тя обича да гони мишки.

И би трябвало да го познава по начин, който би могъл някак да я компрометира.

Мина дете, хванало се за ръката на майка си. Роузи изръмжа насреща му.

— Лошо кученце — каза детето.

Двете с майката се спогледахме.

Единственото, което можех да измисля, бе да се отбия у Лорънс Рийвс и да видя какво съм пропуснала по отношение на него и Мери Лу. Погледнах надолу към гладката черна водна повърхност. Тя се движеше бавно. Роузи се взираше в нея през пречките на перилата и въртеше опашка. Нямаше вероятност до следващия ден да разбере много неща за Лорънс Рийвс, а знаех, че Фарел не блъфира. Не беше ясно дали щеше да ми отнеме разрешителното, или не, но знаех, че ще ме издири, ако не ида на другия ден при него; освен това бях обещала, че ще го направя. Дадох си сметка, че вече съм решила да кажа на Фарел онова, което искаше да знае.

Един просяк спря край нас.

— Какво сладко кученце — заяви той. — Как му е името?

— Зъбчо — отвърнах.

— Мога ли да го погалая?

— По-добре недей. Зло е.

— Имате ли излишни дребни?

— Не.

— Приятен ден — каза просякът.

— Със сигурност ще е приятен, благодаря.

Просякът си тръгна. Погледнах към Роузи, която продължаваше да се взира съсредоточено в гладката черна вода, движеща се бавно под нея.

— Мама е в отвратително настроение — заявих високо аз.

Роузи не ми обърна внимание.

— Искаш ли бисквитка? — попитах.

Роузи се извърна рязко и ме погледна вторачено, а непроницаемите ѝ малки черни очи светеха.

— Хайде — казах, — ще се приберем и ще хапнем бисквитка.

Отделих се от перилата и тръгнах обратно по Съмър стрийт. Роузи заситни бързо пред мен, без нито веднъж да погледне назад към моста.

15

Вкъщи дадох на Роузи нейната бисквитка и се обадох на Мери Лу, за да обявя решението си. Разговорът беше кратък и неприятен и приключи според обещанието — бях уволнена. Оставих Роузи да спи на леглото с навирени лапи и отидох в новата сграда на полицията. Лий Фарел беше на работното си място в отдел „Убийства“. До бюрото му имаше стол. Седнах на него.

— Подранила си — каза Фарел. — Кой е преследвачът?

Подадох му една от снимките, които бях направила.

— Името му е Лорънс Рийвс — обясних. — Живее на Бруклайн стрийт в Кеймбридж. Адресът е на гърба на снимката.

— Твоята... въз, работодателка знае ли, че си ми казала?

— Да.

— И?...

— Уволнена съм.

— Съжалявам — каза Фарел, макар да не си личеше, че го мисли. — Защо не иска да научим името на този тип?

— Нямам представа.

— Познава ли го?

— Нямам представа.

— Ще ида да поговоря с него — заяви Фарел.

— Може ли да дойда?

— Мислех, че си уволнена.

— Може ли въпреки това да дойда?

Фарел се ухили.

— Крайно любопитна жена.

— Крайно упорита жена.

— Най-добрият вид. Свободна ли си сега?

— Напълно.

— Толкова ли си близо до ръба? — попита той. — Никакви други клиенти?

— Зет ми се явява нещо от този род.

Фарел поклати глава и си погледна часовника.

— Четири часа — каза. — Ще накарам някой колега от Кеймбридж да ни чака там и ще идем да видим дали оня си е вкъщи.

Когато пристигнахме, един детектив от Кеймбридж на име Бърни Ларкин седеше в колата си пред дома на Лорънс Рийвс. Фарел ме представи.

— Оня е вътре — каза Ларкин. — Видях го да наднича от предния прозорец, когато паркирах.

— Добре, тук сме, за да си поговорим с него — обясни Фарел, докато крачехме по алеята към къщата. — Не би трябвало да има неприятности.

— От друга страна, той е заподозрян в убийство — отбеляза Ларкин.

Фарел разкопча спортното си яке и отвърна:

— Засега.

Ларкин извади пистолета си и като го притискаше плътно до себе си, застана отляво на вратата. Моят беше в кобура в страничния джоб на палтото ми. Фарел позвъни на звънеца. Нищо. Отново позвъни. Стъпки. После тишина. Фарел натисна за трети път звънеца. Вратата се откряна. Веригата беше сложена. През пролуката се показа една тясна част от Лорънс Рийвс.

— Какво искате?

Фарел вдигна значката си и каза:

— Аз съм детектив Лий Фарел, бостънска полиция. Това е детектив Бърни Ларкин от полицията в Кеймбридж. Трябва да поговорим с вас.

— За какво?

— За убийството в офиса на Мери Лу Годар.

— Не.

— Мистър Рийвс, трябва да поговорим.

— Не.

Фарел се усмихна.

— И — заяви любезно той — ще го направим. Цивилизованият начин е да ни поканите да влезем и да си побъбрим приятно...

— Не. Махайте се.

— ... или можем да го направим като в Дивия запад. Детектив Ларкин ще позвъни в управлението. Ще дойдат хора, които ще разбият

вратата с ритници и ще ви арестуват.

Едното око, с което Рийвс гледаше през отвора, се премести към мен. С вдигната яка и револвер в джоба на палтото се чувствах като Филип Марлоу.

— Тя ви каза, нали?

— Отворете, Лорънс.

— Тази кучка ви каза — повтори той. — Трябва да затворя, за да сваля веригата.

— Разбира се — съгласи се Фарел.

Вратата се затвори. Фарел сложи ръка на дръжката на пистолета под самото си. Усетих, че се напъвам. И тримата знаехме, че когато вратата се отвори, не можем да сме сигурни какво ще ни посрещне вътре. Чух тракането на веригата, после вратата се отвори и Лорънс Рийвс ни направи знак с ръка да влезем.

Бяхме в коридора на двуфамилна къща. Стълбището към втория етаж бе откъм стената вдясно. Стъклени двойни врати водеха към тясна дневна, разположена по дължина на лявата част на къщата. Рийвс ни въведе в нея. Стаята не беше хубава. Мебелите бяха износени. Беше много прашно и тук-там имаше чаши за чай със съхнещи на дъното им използвани торбички чай. Сума ти вестници, не всички от последните дни, бяха натрупани на небрежна купчина близо до канапето, което очевидно се бе издънило и беше покрито с плетено на една кука шарено одеяло. Двамата с Фарел седнахме на него. Ларкин, който бе прибрал пистолета си, стоеше облегал на вратата. Рийвс седна на стол с висока облегалка, заоблени подлакътници и крака с дърворезба. Беше се втренчил злобно в мен.

— Вие сте Лорънс Рийвс, така ли? — попита Фарел.

— Да. Тя ви е казала, нали?

— Къде бяхте снощи от... да кажем полунощ до осем сутринта?

— Повечето време в леглото.

— Може ли някой да го потвърди?

В очите на Лорънс се появи странен поглед.

— Може би.

— Може би?

— Защо искате да знаете?

— Ами, разбрахме, че следите Мери Лу Годар — отвърна Фарел.

Лорънс пак се втренчи в мен.

— И — продължи Фарел — си помислихме, че е редно да установим дали да ви изключим от кръга на заподозрените в убийството.

— Мери Лу не е убита.

— Не, но асистентката ѝ е. Предполагаме, че може да е станало погрешка. Да са сбъркали обекта.

— Мислите, че аз съм я убил, понеже тази кучка ви е казала, че следя Мери Лу?

— Това за кучката започва да ме дразни — каза Фарел. — Имате ли алиби за миналата нощ?

— Тук имаше жена — отвърна Рийвс и ме погледна. — Дойдохме от „Казабланка“ в 10:45. Тя остана до 9:30 тази сутрин. Закусихме заедно.

— Гледаш да се измъкнеш твърде лесно, Лорънс — обади се Ларкин от мястото си до вратата.

— Много жени идват тук — каза Рийвс.

— А как се казва снощната?

— Не мога да ви кажа името ѝ.

— Ще ни е нужно да потвърдим алибито ти, Лорънс.

— Един джентълмен не разправя наляво и надясно с кого е спал.

Фарел пое въздух през носа, изпусна го бавно и изрече:

— Един джентълмен може да получи такъв ритник, че задникът му да се навре между ушите.

— Полицейско насилие — отбеляза Рийвс. — Искам адвокат.

— Не си обвинен в нищо, ненормалнико — поясни Фарел. — Просто трябва да потвърдим алибито ти.

— Можем да я открием, мистър Рийвс — казах. — Знаем, че снощи сте били в „Казабланка“. Някой може да ви е видял заедно. Въпрос на малко усилия и време.

— Откъде знаеш, че съм бил в „Казабланка“?

— Току-що го казахте.

— Умна кучка — каза Рийвс, приведе се напред и ме удари с юмрук по бедрото.

Получавала съм далеч по-болезнени удари, но това бе всичко, от което Фарел се нуждаеше. Той скочи, сграбчи Рийвс за косата, измъкна го с рязко движение от стола и го просна по корем на пода на дневната. После притисна дясното си коляно между плешките му.

— Ще те прибера за побой, копеле такава.

Рийвс започна да пици:

— Не ми причинявайте болка, не ми причинявайте болка.

— Арестуван си за нанасяне на телесна повреда — подхвана

Фарел. — Имаш право на адвокат. Ако...

— Бони Уинслоу — изпищя Рийвс. — Бони Уинслоу беше тук.

Фарел се ухили и ме попита:

— Ако ни даде адреса ѝ, съгласна ли си да оттеглиш обвинението за тежка телесна повреда?

— Да, струва ми се — отвърнах.

16

Лий Фарел се обади да каже, че алибито на Лорънс Рийвс е проверено и аз закъснях с около петнайсет минути за срещата си с Джули в бара на „Казабланка“. Когато пристигнах, тя разговаряше с един мъж с руса брада, който носеше скъп тъмнокафяв блейзър от туид и вълнен шал. Не обичам мъже с такива вълнени шалове. Пред Джули имаше празна чаша от вино и докато се настанявах на празния стол на бара до нея, приятелката ми тъкмо си поръчваше друга.

— Съни, това е Робърт — представи ни тя.

— Здравей, Робърт.

— Съни ли? — удиви се той. — Що за име е Съни?

— Хубаво — отвърнах.

Барманът донесе виното на Джули. Аз поръчах мартини „Белведере“ с много лед. Джули изглеждаше изненадана.

— Такъв ден значи.

— Да.

Джули отпи от виното си.

— Аз съм в настроение за вино — обяви Робърт. — Може би двамата ще си разделим една бутилка, а?

— Всякак — отвърна Джули.

Барманът ми донесе мартинито. Изпих малко и усетих как то премина през мен. Усетих, че ми се иска да кажа „ухааа“, но реших, че не е много женствено.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита Джули.

— Какво вино предпочиташ? — попита Робърт.

— О, ти избери. Аз знам само бяло и червено.

— Трябваше да направя нещо, което ме накара да се почувствам зле — обясних аз.

— Имаше ли избор?

— Всъщност не.

— Разкажи ми — настоя Джули.

Робърт изучаваше листа с вината.

— Какво ще кажеш за това чудесно калифорнийско шардоне? — попита я той.

— Разбира се — отвърна Джули.

Робърт направи знак на бармана. Аз разказах на Джули за Лорънс Рийвс и Мери Лу и за Лий Фарел.

— Детективът сладък ли е? — попита тя.

— И е женен — додадох.

— Не са ли всичките такива? Направила си каквото е било нужно, Съни — заяви тя.

Барманът донесе шардоне и две чаши. Отвори бутилката и наля малко в едната от чашите.

— Не би ли искала да го пробваш? — предложи Робърт на Джули.

— Не, не. Ти реши — отвърна тя и му се усмихна така, сякаш вземането на решение беше определено мъжка работа. Обърна ми гръб.

— Знам — казах, — но от това не се чувствам добре.

— Твоята клиентка не е имала право да те поставя в това положение — каза Джули.

Кимнах. Робърт дегустираше виното, сякаш изследваше лекарство против рак. Разклати го, вдиса аромата, отново го разклати, отпи малка глътка и преди да я глътне, я задържа известно време на небцето си, после кимна на бармана, който напълни две чаши и остави бутилката. Джули допи виното, което ѝ бяха донесли преди това, бутна чашата настрани и взе новата.

Робърт се приведе през нея, за да ме попита:

— Не би ли искала малко вино, Съни?

— Не, благодаря. Мартинито е от добра година.

Робърт се усмихна снизходително. Много хора от по-нисшите класи не разбират от вино. Той се чукна с Джули, а после всеки от тях отпи голяма глътка. Робърт каза нещо, което не можах да чуя, и Джули се изкикоти. Припомних си колко странен бе Лорънс Рийвс. Представих си го тук, навярно на този бар, с Бони Уинслоу. Реших, че не би навредило да науча повече за него, макар вече да не бях ангажирана със случая. Беше по-добре, отколкото да се опитвам да говоря на Джули или да слушам разговора ѝ с Робърт, и несравнимо

по-добре, отколкото да слушам кикота ѝ. Извадих от чантата си една от моите снимки на Лорънс Рийвс и я показах на бармана.

— Лари Рийвс — каза той.

— Редовен клиент ли ви е?

— Разбира се. Идва няколко вечери седмично.

— Сам ли?

— Когато влиза в заведението.

— И се среща с някого?

— Обикновено забърсва някоя — каза барманът. — Това е, заради което идва. Седи на една бира на бара, докато не си намери жена, готова да сподели леглото му, или не удари на камък.

— Често ли си намира такава?

— Доста често.

— Няма вид на такъв късметлия.

Барманът сви рамене и каза:

— Лари се справя отлично, Съни. Това е Кеймбридж.

Обикновените правила не важат.

— Познаваш ли някоя от жените, с които... с които се среща?

— Доста често си хваща една-две от редовните.

— Познаваш ли ги? — попитах.

— Ами има една на име Бони и някои други, които не знам как се казват.

— Някоя от тях да е тук тази вечер?

Барманът огледа бара. В този час на деня бе наполовина празен.

— Не — каза той и попита: — По работа ли си, Съни?

— Всъщност не. Просто съм любопитна.

— Ако това е във връзка със случай и нещо подобно, аз може би не би трябвало да дрънкам.

— Дори нямам клиент — казах. — И никога няма да кажа, че съм го чула от теб.

— Така е. Искаш ли още едно мартини?

— Мисля, че не — отвърнах.

Джули и Робърт до мен бяха извъртели столовете си така, че седяха един срещу друг, а коленете им почти се докосваха. Джули отново се изкикоти. Това не беше онази Джули, която познавах. И не бях сигурна, че е Джули, която харесвах. Но щеше да има по-добро време, за да го обсъдим. Поразмислих се за това и когато мартинито ми

свърши, се извиних. Робърт каза, че било чудесно да се запознае с мен. Джули ме прегърна и каза, че се надява да се почувствам по-добре утре. Отвърнах, че вече се чувствам по-добре. Джули обеща, че ще ми се обади. И аз се прибрах вкъщи.

Седях със Спайк в бара на един ресторант в Уелсли, който се казваше „Блу Джинджър“.

— Така стоят нещата. Елизабет има среща с човек, когото никога не е виждала. Бои се да се срещне с него сама, затова ще седим тук и когато тя влезе, ще бъде във възторг да ни види и ще ни покани да седнем при тях.

— Не съм бил толкова надалеч в предградията, откакто давах „Семейство Брейди“ по телевизията — каза Спайк.

— Елизабет го избра. Смята, че градът е опасен.

Спайк пиеше водка с лед. Отпи малко от питието си и каза:

— Мразя сестра ти.

— И аз не съм луда по нея, но ми е роднина.

— Това е голям жест, Съни.

— Да, така е, но аз заслужавам голям жест.

— Ричи не би ли го направил?

— Вечерям с Ричи всяка сряда — казах. — Не бих й позволила да ни прави компания.

— Защо тогава не си вечеряш сама с нея?

— Тя има среща и иска и аз да съм с някого.

— Трябва ли да спя с теб след това?

— Не.

— Къде е намерила този тип?

Вгледах се в повърхността на питието си.

— Чрез персонална обява — казах много тихо.

— Какво?

— Персонална обява. Във вестника — изрекох малко по-високо.

— Исусе Христе! — възкликна Спайк.

— Знам.

— Съни, това е доста неловко.

— Знам.

Спайк изпи остатъка от водката си и направи знак на бармана да му налее.

— Ей, наистина, ама наистина е много голям жест — поклати глава той.

— Знам.

— И там на една маса за четирима седи сам един наистина, ама наистина неприятен наглед тип. Знаеш ли му името на оня?

— Не. Елизабет не иска да се срещаме с него, преди да е дошла.

— Надявам се да не е той.

Погледнах към мъжа.

— О, господи, надявам се, че не е.

Мъжът беше около петдесет и с наднормено тегло. Носеше слънчеви очила и лоша перука. Беше облечен в тъмен двуреден костюм и бяла копринена риза, без вратовръзка. Горните три копчета бяха разкопчани и яката на ризата беше отметната върху реверите на сакото. Мъжът носеше и някакво колие, но бях твърде далеч, за да го видя ясно, и макар да се притеснявах, че той демонстрира доста сиви косми на гърдите, бях твърде далеч, за да видя и това. Пред него имаше питие и той си поглеждаше от време на време часовника.

— О, боже господи — простена Спайк и кимна към вратата.

— Елизабет — трепнах аз.

Беше тя, с тъмни очила. Личеше си, че току-що е излязла от фризьорския салон. Носеше обувки с каишки на близо десетсантиметрови токове и палто от норка, което бе разкопчано и отдолу се виждаше черна рокличка с дължина колкото да прикрива бельото, в случай че имаше такова.

— Ако тия двамата са наистина заедно — каза Спайк, — някой ще повика ченгетата.

— Моли се с мен — помолих го.

Елизабет каза нещо на жената, която посрещаше посетителите, и тя я отведе до масата, на която седеше противният тип. Той стана. Тя му подаде ръката си и той я целуна.

— Насадихме се на пачи яйца — обобщи ситуацията Спайк.

Елизабет се усмихна ослепително, обърна се към нас и ни направи знак да идем на масата им. Спайк гаврътна втората си водка. Аз слязох от стола и се усмихнах на Елизабет. И докато се усмихвах, прошепнах на Спайк:

— Със сигурност се насадихме.

Отидохме и седнахме при тях. Онзи се казваше Морт Крейкън. Наистина имаше сиви косми на гърдите, а колието се оказа дебела златна верига с медальон. Не се вгледах достатъчно отблизо, за да видя какъв е медальонът.

— И така, вие двамата женени ли сте? — попита Морт.

— Не.

— Аз бях женен — съобщи ни той. — Но после открих, че можеш да си имаш безплатно мляко, без да е нужно да си купуваш крава.

Спайк се отпусна леко на стола си и се загледа в тавана.

— Добра идея — казах отчаяно.

Сложих ръка на бедрото на Спайк. Ако скочеше срещу онзи, това щеше да е най-лошата вечер в живота на Морт.

Дойде сервитьорката.

— Е, кой какво пие? — попита Морт. — Първите питиета са за моя сметка.

Означаваше ли това, че накрая щяхме да се мъчим да отгатнем по сметката кой за кои питиета е платил и кои от нас са поръчвали салатата? Мисълта как ще реагира Спайк бе смразяваща. Поръчах си мартини. Спайк си поръча водка с лед.

— Ние с дамата ще прием коктейли с шампанско — заяви Морт.

Елизабет се усмихна. Бе оставила палтото от норка да се свлече на облегалката на стола, разкривайки, че черната рокличка се държи на тънки като спагети, или може би като фиде, презрамки и покрива горната ѝ половина толкова, колкото полата долната, с една дума — оскъдно.

— Само такава пия — заяви Морт с категоричен жест. Имаше голям пръстен на кутрето. — Нищо друго. Коктейли с шампанско.

Ръката ми все още беше на бедрото на Спайк. Усещах, че то потрепва леко.

— Кажете ми, Морт, с какво се занимавате? Какво работите? — попита ведро Елизабет. Блестящ въпрос.

Беше се наклонила към него, а устните ѝ бяха полуотворени. Имаше много силен грим на очите и тежките ѝ мигли едва ли не плющяха. Усетих, че ще повърна.

— Богат съм — отвърна той, отпусна се на стола си и се засмя много високо. — Това е, с което се занимавам като работа, красива госпожо. Богат съм.

— Как забогатяхте? — попита Спайк.

Дишането ми се поуспокои — опитваше се да е любезен.

— Ей, той говори — извика Морт.

Боже господи! Стиснах бедрото на Спайк. Чух го как си пое дъх.

— Не често — отвърна Спайк. — Как забогатяхте?

Морт направи неопределен жест с другата си ръка, на чието кутре имаше пръстен. Всяко откритие бе ужасно.

— Малко от това, малко от онова — каза Морт. — Сигурно е нещо генетично, нали разбирате. Каквото и да направя, носи пари.

— Това наистина е чудесно — обади се Елизабет.

Тя бе напълно завладяна от Морт; зяпаше го така, сякаш в ресторанта нямаше никой друг освен него. Знаех, че Елизабет е далеч по-голяма снобка от мен и затова гледаше на Морт като нещо далеч по-нищожно от хлебарка. Трябваше да се възхитя на нейната всеотдайност към ходенето по срещи. Питиетата дойдоха. Спайк изпи половината от своето, а Елизабет, забелязах, погълна на един път доста от коктейла си с шампанско. Морт вдигна чаша.

— Наздраве за запознанството ни. — После попита: — Откъде идва името ти, Спайк?

— Моминското име на майка ми.

— Искаш да кажеш, че това ти е истинското име?

— Аха.

— Не може да бъде. Моето име е Мортимър. Сума ти народ мисли, че Морт е галено от Мортън, но не е. Съкращение от Мортимър.

— Така ли? — обадох се.

Сервитьорката ни раздаде менюто. Морт дори не погледна своето.

— С тях се разберете — каза той и кимна към нас със Спайк. — Ние с красивата госпожа ще вземем шатобриан за двама с всичките там гарнитури.

— Съжалявам — каза сервитьорката. — Всъщност нямаме такова нещо.

— В какво, по дяволите, долнопробно заведение си ме довлякла — обърна се той към Елизабет, а после към сервитьорката: — А бьоф уелингтън?

— Тук предлагаме най-вече тихоокеанска кухня — обясни сервитьорката. — Мога да попитам дали биха могли да приготвят за вас нещо с говеждо.

Елизабет не искаше да ме погледне.

— Не, ще вземем същото като тях.

После се облегна назад и отпусна едната си ръка върху облегалката на стола на Елизабет. Изглеждаше доволен от себе си, че е успял да преметне сервитьорката. Поръчахме.

— И така — обърна се Морт към мен. — Казахте ли вие двамата, че сте женени?

— О, не, те са просто приятели — поясни Елизабет.

— Естествено — каза Морт и ми намигна бавно. — Чувал съм я тая история преди.

— Аз съм гей — каза Спайк.

— Моля?

— Аз съм гей.

За момент Морт изглеждаше леко объркан, сякаш нещо наистина прониза металната ризница на глупостта му.

— Не знаех. Искам да кажа... ей богу, не изглеждаш гей.

Спайк се усмихна. Не беше приятна усмивка, но не мисля, че Морт го разбра.

— Гащетата ми са лилави — каза Спайк.

— Спайк, обичаш ли ме? — попитах.

— Да.

— Знаех си.

Спайк хвърли поглед към мен, после към Морт и си пое дълбоко дъх. Кимна на себе си, изпусна полека въздуха през носа си, усмихна ми се унило, вдигна чашата и изпи една дълга бавна глътка водка. После погледна многозначително сериозно Елизабет и Морт и каза:

— Надявам се, че няма да тръгнат да се размножават.

Намерих Бони Уинслоу в телефонния указател, отидох в дома ѝ и ѝ показах разрешителното си. Тя ме покани да прием чай с нея и трите ѝ котки на втория етаж на двуфамилна къща с бяла алуминиева дограма в Уотъртаун.

— Разкажете ми нещичко за Лорънс Рийвс — помолих.

Бони беше ниска, с остри черти и дълга посивяла коса с руси кичури. Беше по джинси и сандали и широка оранжева тениска върху джинсите, на която бе щамповано ЛЮБОВТА Е ЗАРАЗНА.

— Защо питате?

— Проучвам обкръжението на един клиент.

— И кой би могъл да е клиентът ви?

Не си прави шегички, Бони. Усмихнах се мрачно.

— Съжалявам, Бони. Мога ли да те наричам Бони?

— Разбира се.

— Съжалявам, Бони, но тази проверка трябва да остане поверителна.

— Може ли да видя документите ти?

— Разбира се.

Бони разглежда известно време разрешителното ми, макар че дългото виране едва ли би добавило нещо повече към информацията, получена при първия поглед.

— Има ли някакъв проблем да поговорим за мистър Рийвс? — попитах. — Мога направо да запиша, че „лицето отказва да коментира“, ако искаш.

— Не, не, разбира се, не. Просто не съм човек, който започва да клюкари за приятел веднага щом го попитат.

— Разбирам това.

— Какво би искала да знаеш?

— Трябва да установя за протокола каква е връзката ви. Гадже ли ти е?

— О, Лари и аз сме просто стари приятели.

— Прекарала си нощта с него миналия вторник.

— Кой ти каза това?

— Това част от приятелството ви ли е?

Бони се усмихна.

— С Лари сме достатъчно големи, за да решаваме самостоятелно с кого да правим секс. Понякога, когато и двамата сме без партньор, прекарваме вечер като онази.

— Разбирам, че той има и други партньорки.

— О, Лари има много и различни връзки. — Бони отново се усмихна. — И аз също, ако трябва да си призная.

— Това не е ли малко рисковано?

— Имаш предвид инфекции и болести ли? Много внимаваме.

— Познаваш ли някои от другите партньорки на Лари?

— Някои да.

— Познаваш ли Мери Лу Годар?

— О, тази снобка.

— Снобка?

— Да. Лари ми разказа за нея. Излизали няколко пъти и после тя започнала да проявява силно собственическо чувство.

— Силно собственическо чувство ли?

— Нали знаеш — че той трябва да излиза само с нея. Не можел да се среща с мен или с друга някоя от приятелките си.

— А той как се чувстваше? — попитах.

— Лари обича да има много и различни връзки.

— Беше ли й ядосан?

— Лари ли? Не ставай глупава. Той има много гаджета.

— А тя беше ли му ядосана?

— Предполагам. Лари ми каза, че я е разкарал. Казал й, че има други риби за пържене и че няма време за дребнави и ограничени хора като нея.

— Лари не обича да се връзва с никоя — казах безизразно.

— Съвършено вярно.

Бях овладяла жаргона й.

— Познаваш ли някои от другите му контакти?

— Жени ли? Всъщност не. Имаше една, която се казваше Шърлийн Някоя си и едно момиче на име Софи. Той често се среща с нови мацки в бара.

— В „Казабланка“ ли?

— Понякога в кой да е бар около Харвард Скуеър.

— Женил ли се е някога?

— О, да. Мисля, че тъкмо затова сега е толкова свободен и безгрижен. Сигурно малката Хариет жестоко му е вгорчила живота.

— Познаваш ли я?

— Имам такова чувство, защото Лари много ми е разправял за нея, но не я познавам лично. Трябва да е била ужасна.

— Разведени ли са?

— Предполагам.

— Запазила ли е фамилното му име?

— Да. Това го влудява.

— А къде живее?

— Не знам, някъде наблизо. Лари споменава, че я среща понякога. Страшно му е неприятно.

Изпих си чая. Котките не ми обърнаха внимание. Може би усетиха по мен миризмата на Роузи и това не им хареса. От което аз пък бях доволна. Бони ми разказа няколко истории от интимния си живот, което ме наведе на мисълта, че трябва да преосмисля своя. И толкова възторжено говореше за Лари, че ми се прищя да помоля за визитната му картичка. Ако не успея да я използвам, можех да я пусна на сестра ми.

19

Беше ред на Джули да дойде при мен, така че се срещнахме за обяд в ресторанта на хотел „Бостън Харбър“. Джули пиеше бяло вино, докато ѝ разказвах за вечерята си с Елизабет. Аз пиех сок от червени боровинки, разреден със сода, и с парченца портокал.

— Елизабет мисли, че хората, завършили държавен университет, са достойни за презрение. Защо ще се среща с Морт, който е толкова противен, че е невъзможно да се опише с думи?

— Какво ще кажеш за това, че „красотата е за този, който я вижда“?

— Всеки, който го види, ще го намери за отвратителен — отсякох аз. — Бях обзета от смъртен страх, че Спайк ще го сграбчи и ще му извие врата.

— Може би именно недостатъците го правят толкова чаровен — каза Джули и отпи от виното.

— Ей, това забележка на психоаналитик ли е, що ли?

— Може би той въплъщава нейните копнежи в момента. Може би тя се чувства толкова окаяна, че тъкмо той се явява човекът, на когото може да разчита.

Сервитърката дойде и взе поръчките ни. Джули пиеше втора чаша вино. Беше късно за обяд, приближаваше два. Седяхме на маса до прозореца в полупразния ресторант. Отвъд стъклото в пристанището кипеше усилен труд. Лодките се движеха енергично, подхвърляни от вълните и носени от духащия към брега вятър. Пилоните на някои от кейовете гниеха и водата наблизко проблясваше с цветовете на дъгата от разлято машинно масло. Водовъртежите, образувани от приливите и отливите, завъртаха около тях носещи се по водата боклуци.

— Преди не пиеше на обяд — отбелязах аз.

— Е, сега го правя.

Кимнах и отпих от сока си от червени боровинки.

— Това притеснява ли те? — попита Джули.

— А теб?

— Ако ме притеснява, ще ти кажа.

— Разбира се. Виждала ли си се с Робърт от онази вечер насам?

— О, Робърт не значи нищо. Просто приятно прекарване.

Отново кимнах и отпих от сока си. Едно от големите, лъскави и почти изцяло стъклени корабчета за екскурзии из бостънското пристанище се плъзна покрай нас, като остави голяма гладка диря. Две чайки кацнаха на нея.

— С него ли си тръгна оная вечер?

Джули се втренчи в мен. Завъртя чашата си за столчето.

— Поне не започна с „Не е моя работа, но...“. Ненавиждам тази фраза.

— И аз също.

Тя повъртя още малко чашата си. Сервитьорката ни донесе салатите и се оттегли.

— Не ме питай подобни неща — каза Джули.

Кимнах и казах:

— Ще го приема за утвърдителен отговор.

— Приеми го както щеш.

— Желая ти щастието, Джули. През почти целия ми живот ти замествах сестрата, която никога не съм имала.

Джули се пресегна през масата и ме потупа по ръката.

— Знам, Съни, знам.

— И като опитен детектив долових признаци, че не си щастлива.

— Един на нула за теб, умницата ми.

— Майкъл ли?

— Ще приемеш ли „Не е твоя работа“ за отговор?

— Не.

— Не съм си и помислила, че ще го приемеш. А какво ще кажеш за „Не искам да говоря за това“?

— Не.

Джули допи виното си и се огледа за сервитьорката. Мълчахме, докато тя напълни чашата ѝ. Салатите ни стояха пред нас недокоснати.

— Обичам Майкъл — каза Джули.

Кимнах.

— Но може би се оженихме твърде бързо.

Кимнах.

— Никога не съм имала собствен живот. Преместих се от дома на баща си в дома на съпруга си.

— И?

— И се родиха децата, и аз никога не съм взимала зряло решение, базиращо се единствено на онова, което е най-добро за мен.

— Но сега си решила, че е време?

— Да.

— И първите две твои решения са да пиеш повече, отколкото пиеше, и да преспиш с тип, когото срещаш в бар.

— Господи, Съни, не ми чети лекции.

— Просто наблюдавам. Права ли съм, или греша?

— Е, щом настояваш да поставиш така въпроса... — Лицето ѝ се беше зачервило леко.

— Постави го както желаш. Само се опитвам да проследя онова, което вършиш.

— По дяволите, това е едно начало.

— А каква е следващата стъпка? — попитах.

— В устата ти звучи като някаква гадна пазарна стратегия, Съни. Не знам следващата си стъпка. Опитвам се да дишам. Опитвам се да си извоювам пространство около себе си, така че да успея да видя коя съм.

— Разбирам. И съм съгласна с това. На твоя страна съм. Но може би начинът, по който го правиш, не е най-добрият.

— Какво, по дяволите, разбираш ти от това? — Очите ѝ започнаха да се насълзяват.

— Била съм в такава ситуация, преживяла съм го.

Джули заплака, макар да се сдържаше. Никакви гръмки хлипания. Просто леко разстроено дишане и сълзи по бузите.

— О, господи, Съни, разбира се, че го преживя. Съжалявам.

— Направи каквото трябва да направиш. Ако мога да ти помогна, аз съм насреща. Просто помни, че точно сега не си на себе си, така че не взимай фатални решения. Ако изпиташ подобно желание, обади се на умен и стабилен частен детектив и го обсъдете заедно.

Тя кимна. Протегнах ръка през масата. Тя я взе и я задържа.

— И би могла да идеш на психоаналитик.

Тя пак кимна и се усмихна леко.

— Някой друг освен теб ли? — попита, опитвайки се да овладее гласа си.

— Аз всъщност нямам лиценз за тази си дейност — обясних аз.

20

Роузи и аз потичахме по Съмър стрийт. Роузи закуси, а аз бях на втората си чаша кафе, когато се обади Лий Фарел.

— Помислих си, че би искала да узнаеш какво е станало. Снощи Лорънс Рийвс се е самоубил.

— Как?

— Седнал на канапето в дневната, пъкнал магнум .357 в устата си и натиснал спусъка.

— Не изглеждаше такъв тип човек. Няма никакво съмнение, че е самоубийство, така ли?

— Кой е типът, способен на подобно нещо?

— Нямам предвид който ще се самоубие. А такъв, който ще използва магнум .357.

— Никакво основание за съмнение. Барут по ръцете и лицето. Траектория на куршума, съответстваща на рана, която сам си е причинил. И бележка.

— Така ли?

— Пише, че наел човек да убие Мери Лу. Не уточнява кой е. Пише, че оня е сбъркал и той самият не може да живее с тази вина.

— На ръка ли е бележката?

— На компютър, подписана. Подписът е автентичен.

— Значи не назовава човека, натиснал спусъка.

— Не. Бележката гласи, че Лорънс Рийс поема цялата вина.

Роузи отиде до паничката си с вода и залочи шумно. Никога не ми е било ясно как петнайсеткилограмово куче може да изпие двайсет и пет литра вода, но много неща не разбирах, тъй че не се тревожех за това.

— С един куршум два заека — казах. — Решава проблема с едно убийство в Кеймбридж и едно убийство в Бостън.

— Така е — съгласи се Фарел. — Освен проблема кого е наел Лорънс, а знаеш какви са шансовете ни в това отношение.

— Това не ми харесва.

— Съжалявам.

— На теб също не ти харесва и затова ми се обаждаш.

— Аз съм възпитано момче.

— Човек като Лорънс Рийвс не би знаел къде да наеме убиец. И не би знаел кой край на магнум .357 да налага. Освен това, ако чак толкова се е разкайвал, че да си тегли куршума, защо да не назове убиеца?

— Никой случай не е съвършен — каза Фарел.

— Сравни ли куршума, убил Рийвс, с онзи, с който е била убита Гретчен Крейн?

— Крейн беше застреляна с двацет и втори калибър.

— Тъй че няма особен смисъл да се сравняват.

— Ти наистина разбираш от оръжия.

— Талант — казах. — Сигурно е трудно да убедиш някого да продължи разследването, когато това заключение обяснява толкова удобничко двете убийства.

— Съни, това е цинично — каза Фарел.

— Боях се, че може да прозвучи така.

— На един пирон от дясната страна на верандата под навеса виси ключ. Да не си посмяла да го пипнеш.

— Ще се опитам да не го пипам. Но ти знаеш колко са любопитни жените.

— Знам — отвърна той.

Затворих и отидох при статива си под прозореца. Точно в този час на деня слънцето падаше от изток и аз винаги се опитвах да извлека полза от това. От дълъг опит Роузи знаеше какво предстои, забърза към статива пред мен и се настани в топлия ромбоид слънчева светлина, разляла се по пода. Работех върху картина на предишната сграда на градския съвет, гледана откъм Тремонт отвъд гробището при Кингс Чапъл. И имах затруднение със сивия цвят. Рисуването винаги поглъщаше съответните части от съзнанието, отговорни за тази дейност, и така освобождаваше другите части да се скитат без цел, където си искат. Днес те се заскитаха из многото и разнообразни сексуални главоблъсканици, които чакаха разрешение. Нямах ни най-малка представа какво да правя със сестра ми Елизабет. Не бях говорила с нея от онази вечер с противния Морт. Може би беше достатъчно голяма да взема решения за действията си и особено с кого

да спи. Още по-малко знаех какво да правя с Джули. И тя бе достатъчно голяма. Може би от мен не се очакваше да се занимавам и с нея. Чудех се каква част в това заемат съпругът и децата ѝ. Някой, може би самият Лари, се бе погрижил за Лорънс Рийвс, който обичаше да размазва кучки. И какво ставаше с Мери Лу — най-войнстващата лесбийка, която някога бях срещала и която се бе ангажирала хетеросексуално с покойния Лари? Само по себе си самоубийството беше достатъчно противоестествено, за да предизвика разследване. А след като знаех как да разследвам, това беше пътеката, която ме мамеше.

Съни, казах, ти нямаш клиент по този случай.

Знам, отвърнах, но нямам и никакъв друг клиент по никакъв друг случай. И не мога да рисувам по дванайсет часа на ден.

Фарел е прав, казах, аз съм любопитно момиче.

Струва ми се, че ти го каза; Фарел просто се съгласи.

Както и да е.

Добавих в сивото върху палитрата малко синьо и го пробвах. Провесила език, Роузи седеше върху своята слънчева крЪпка на пода. От време на време прекъсваше това занимание и за кратко изследваше белия връх на опашката си. Рисувах, докато слънцето се отмести, а после прибрах боите, почистих и се замислих за работата си. Нали съм детектив.

21

Беше време и другият родител да прояви внимание. Оставих Роузи при Ричи на работното му място. Тя разбра къде отива още щом спрях пред бара на Портланд стрийт. Едва я удържах, докато ѝ сложа каишката, и тя ме повлече с неблагоприятна скорост през тротоара към бара. Ричи се бе облегал в края и разговаряше с един от барманите, докато двама-трима ранни посетители реанимираха от снощи на бара. Свалих каишката на Роузи, тя литна към Ричи и пътем се завъртя няколко пъти. Той приклепна и ѝ позволи да оближе лицето му.

— Здравей — казах.

Той грабна Роузи и стана. Тя яростно ближеше врата му и въртеше много бързо опашка.

— Ричи, има хора, които не биха повярвали в това, като им го кажа — заяви барманът.

— Има хора, които може би държат бар в затвора за дърдорковци, Джим — изсъска Ричи.

Джим се ухили.

— Млъквам, гроб съм, край.

Ричи ми се усмихна.

— И ти ли искаш да ми оближеш лицето? — попита.

— Може би, ако бях прелетяла през помещението и бях направила няколко пируета.

Той се наведе и аз го целунах леко по устните. Ричи пусна Роузи на пода и тя отиде зад бара, за да поздрави Джим.

— Обикновено ѝ давам пушен колбас — каза Джим. — Може ли?

— Разбира се — отвърна Ричи.

— Но не много — намесих се. — Не искам да стане като прасе.

— Разбираш ли защо се разведохме? — каза Ричи.

— Закусвала е — обясних. — Разходи се, изтощи се, пофръцка се и направи всичко, което се полага.

— Добро момиче — каза Ричи.

Бащата на Ричи и чичовците му ръководеха ирландската мафия в Масачузетс. Доколкото знаех, Ричи не бе част от това, а само въртеше легалния бизнес, като например бара. Карахме се за това. Аз твърдях, че парите са мръсни. Ричи отговаряше, че може би е така, но че той не ги е изкарал по мръсен начин и че семейството си е семейство. Така и не успяхме да разрешим спора вероятно защото и двамата бяхме прави.

Ричи беше тъмен ирландец. Косата му беше черна, гъста и къса. Трябваше да се бръсне по два пъти на ден, ако вечерта имаше излизане. Не беше много едър, но изглеждаше такъв и у него имаше съдържана сила, която му придаваше вид на опасен човек. Каквото можеше и да бъде. Макар че никога не бе проявявал насилие спрямо мен или Роузи. Мислех, че е най-красивият мъж, когото съм срещала някога.

— Уговорката за утрешната вечеря остава ли?

— Да.

— Добре. Ще я взема тогава.

Джим беше намерил топката, останала от последното посещение на Роузи, и я търкаляше по пода на бара. Роузи препускаше след нея, като малко се пързеляше по полирания под, и я търкаляше обратно към него, за да ѝ я хвърли отново.

Един от сутрешните пияници на бара рече:

— Човече, това ми идва малко в повече към махмурлука.

Никой не му обърна внимание. Мъжът явно се ядоса и се обърна към Ричи:

— Що му давате на това псе да върши тия работи?

Ричи обърна бавно глава и се втренчи в мъжа. Безмълвно. Оня определено се почувства неловко. Ричи продължи да го гледа. Мъжът отмести поглед от Ричи и се вторачи в джина си. Роузи се плъзна по пода, докопа топката и я закара с бутане зад бара. Трябваше да изчака за момент Джим да налее друго питие на недоволстващия редовен клиент.

— Работиш ли върху нещо? — попита Ричи.

— В известен смисъл съм свързана с жената, която беше убита в центъра на града.

— Феминистката ли?

— Работеше за феминистка консултантска фирма. Полицията смята, че това може да е поръчково убийство.

— Така ли?

— Нищо не си чувал, нали?

— Много убийства стават в този град, без убийците да се допитват до мен.

— Знам. Просто се чудех.

— Ако чуя нещо, ще ти кажа.

— Благодаря. Трябва да вървя. Нали непременно ще я разходиш?

— Непременно.

Минах зад бара, потупах Роузи за довиждане, върнах се и целунах леко Ричи.

— Съни?

— Да.

— Изглеждаш наистина много добре.

— И ти, Ричи.

И двамата бяхме прави.

— Ще се видим утре вечер — казах.

— Да.

Обгърнах го с ръце и го притиснах към себе си. Усетих мускулите на гърба му и си припомних колко е силен. И той ме прегърна. Не бързахме.

— Чао — казах.

— Чао.

Повечето хора имат резервен ключ, закачен някъде, и някой търпелив крадец би си осигурил доста приятен живот, ако порови из пощенските кутии или под изтривалките. Лорънс Рийвс беше малко по-изобретателен. Ако Фарел не ми беше казал, щеше да ми отнеме поне пет минути да намеря ключа, закачен на пирон, скрит отдясно на верандата, където навесът се издаваше една-две педи напред.

Влязох. Вътре вече се усещаше миризмата на застояло, характерна за място, което са затворили и в което известно време не са влизали. Макар всъщност да си спомнях, че и последния път, когато бях тук, не миришеше чак толкова хубаво. Бях в дневната, където Лорънс изрече, така да се каже, доброволно името на Мери Лу. На облегалката на канапето все още имаше тъмно петно кръв. Страници от „Бостън Глоуб“, носещи датата на деня, в който Лорънс се беше самоубил, бяха разпилени по пода около канапето. На масичката пред него имаше две кутии от бира. Вдигнах ги. Едната беше празна, а другата — изпита наполовина. Знаех, че хората често се напиват, за да се самоубият. Но бира и половина?... Разбира се, като се има предвид как Лорънс поддържаше домакинството си, двете кутии можеха да са там от седмица.

Разходих се из къщата. В умивалника имаше купчина мръсни чинии и бяла найлонова торба за боклук, която започваше да смърди. Леглото не беше оправено, банята беше мръсна. В отделението с душа имаше плесен. В хола имаше старинно махагоново бюро с три чекмеджета и канапе от изкуствена кожа. Напоследък не се срещат много такива. Изкуствената кожа не е модерна.

Спрях се в хола и оставих всичко онова, което бях видяла при първото си посещение, да изплува отново пред очите ми и да се сглоби в едно. Като че нямаше нищо необичайно, просто тъжното усещане за един прекъснат живот. Мястото имаше нужда от разтребване, проветряване и почистване. Прищя ми се сама да се заема с

подреждането, но се боях, че това ще разкрие дълбоко вкоренения у мен рефлекс на домакия.

Поех си дълбоко дъх и пристъпих към втория етап, който всъщност никак не харесвах и който включваше отваряне на чекмеджета и ровене из мръсно бельо.

От прегледа на бюрото му научих, че е получил чек за заплата от Бостънския университет, макар че, съдейки по сумата, беше навярно за хонорувани часове. Балансът на чековата му книжка бе под сто долара. Беше просрочил повечето от сметките си. Дължеше много за кредитната си карта, за която явно всеки месец бе внасял само минимума. Прегледът на копията от чековете показваше, че няма нито един за по-сериозна сума, нито пък такъв, колкото и невероятно да бе, с който да е било възможно да плати на наемен убиец. Според последните данни за състоянието на кредитната му карта ставаше ясно, че е платил с нея три сметки на цветарски магазин на Харвард Скуеър. В апартаента нямаше и едно цветенце. Отбелязах си го в бележника. Имаше също така и сметка за нощувка в мотел в Натик. Отбелязах си го.

Във второто чекмедже на бюрото имаше сбирка от отвратителни еротични стихове, написани с лилаво мастило върху хартия на сини черти с женски според моя непредубеден поглед почерк. Насилих се да ги прочета. Нямаше съмнение, че са посветени на Лорънс Рийвс, който очевидно се оказваше по-голям любовник, отколкото бих допуснала. Освен, разбира се, ако поетесата не си бе позволила творческа свобода. Ако това ѝ е била целта, то тя почти я бе постигнала. Когато свърших със стиховете, стана още по-ужасно. Намерих няколко моментални снимки на Бони Уинслоу, напълно гола, върху, както изглеждаше, леглото на Лорънс. Веднага ги прибрах обратно. Можеше и да е по-зле; можеха да са на самия Лорънс. Разгледах календара му. Имаше всевъзможни безсмислени забележки, включително и съкращението *Дж.* всеки четвъртък.

Открих и бележника му с адреси и го прегледах. Телефонът и адресът на Мери Лу бяха там. Заделих го заедно с календара, за да го взема със себе си и да го прегледам в свободното си време, ако се намереше такава. Продължих да тършувам и когато приключих, беше тъмно, но не бях открила най-същественото, което търсех. Позвъних на Фарел от колата.

— Много хубаво, че си още на работа.
— Ние никога не спим — отвърна той.
— Регистриран ли е магнум .357 на Лорънс Рийвс?
— Не.
— Но ти приемаш, че пистолетът, с който се е застрелял, е негов?
— Има сума ти нерегистрирано оръжие, Съни.
— Знам. Претърсихте ли апартамента на Рийвс?
— Не е в нашите пълномощия. Може би колегите от Кеймбридж са потършували.
— Намерили ли са патрони?
— Само петте в пистолета.
— Ако си купуваш пистолет, не си ли купуваш и патрони?
— Зависи къде го купуваш.
— Е, добре, купуваш си незаконно оръжие. Обикновено шест патрона ли си купуваш за него?
— Не, обикновено си купуваш кутия с патрони.
— Нямаше никаква кутия с патрони — казах. — Прегледах всичко.
— Какво говориш?
— Проследихте ли пистолета?
— Това е техен случай, на отдела в Кеймбридж. Просто имам късмет, че с него приключва и моят.
— Може би ще си оправдае труда.
— Аз съм градско ченге, Съни. Какъвто беше твоят баща. И каквато беше ти за известно време. Колко от нас си умират да поемат лесен случай и да го направят труден, а?
— В приблизителни цифри почти никой.
— Умна си ти. Все пак, ако мога да направя нещо лесно, за да ти помогна, обади се.
— А какво ще кажеш за нещо трудно?
— Обади се на ония от Кеймбридж. Случаят е техен.

23

— Е, какво мислиш? — попита Елизабет.

— За Морт ли?

— Да.

Елизабет беше решила да влезе във форма за самотното съществуване и за тази цел бе започнала да идва редовно в Бостън, за да тренира с мен. И тъй като не беше в най-добрата си форма, за да ѝ помогна да се приспособи, трябваше да понамаля темпото на тренировките. Така сестра ми постигаше едновременно две неща — подобряваше своето физическо състояние и съсипваше моето.

— Каквото ти се иска да чуеш — отвърнах. — Приятно ли ти е с него?

— Дали ми е приятно с него ли?

Вървахме по Съмър стрийт, без да бързаме. Роузи опъваше каишката, когато пресичахме улицата или минавахме покрай някой строеж. Елизабет беше в нов-новеничък розов спортен екип с малка черна лентичка с името на дизайнера на левия крачол на клина и ниски розови обувки с каишки на розово и бяло райе.

— Да.

— Ама че си смешна! Никога всъщност не съм се замисляла дали ми е приятно с него.

— А как решаваш, че ти харесва? — попитах.

— Свободен е и има пари — заяви Елизабет.

— Това са добри качества.

Спряхме на светофара близо до Фарго. Два големи камиона, натоварени с чакъл, преминаха тежко и шумно. Светофарът се смени. Пресякохме, следвайки препускащата с пълна пара Роузи.

— Трябва да бъде научена да върви след стопанката си — каза Елизабет. — Не бих гледала куче, което не е научено да го водят на каишка.

— Роузи може да следва стопанката си, ако пожелае.

— Отиваме на пътешествие. По море.

— С кораб ли? — попитах.

— Разбира се, че с кораб. А ти какво си мислеше — че с яхта ли?

— Мислех си, че можеш да се докараш като танцьорка от Лас Вегас и да обикаляш от бар на бар.

— Какво?

— Просто една шегичка.

— Морт плаща за всичко.

— Това се казва мъж.

— Какво означава това?

— Означава, че си направила страхотен удар.

— Ама ние, разбира се, имаме интимни отношения.

— Разбира се.

— Защо „разбира се“?

Роузи откри някаква празна опаковка от шоколад, смачкана и хвърлена в ъгъла на една сграда, и ние спряхме, докато тя я душеше много внимателно.

— Повечето възрастни, които си уреждат срещи, установяват интимни отношения — казах.

— Включително и ти ли?

— Включително и аз.

— Имаш ли голям опит?

— Не достатъчно.

— Защо „не достатъчно“?

— Още една не достатъчно убедителна проява на остроумие. Защо питаш?

— Ами...

Елизабет замълча и загледа как Роузи души опаковката от шоколада, сякаш е открила нещо интересно. Чаках. Роузи заключи, че няма нищо вкусно, обърна гръб на хартийката и опъна каишката, готова да продължи напред. Двете с Елизабет я последвахме. Елизабет опита отново.

— Всички ли...

— Всички какво?

— Много е трудно, Съни. Никога не съм спала с друг освен с Хал.

— А сега го правиш и сигурно е хубаво.

Можех едва ли не да чуя как Елизабет си поема всяка глътка въздух.

— На всички ли мъже, с които лягаш, им става?

— О, това ли било?

— Е, става ли им?

— В повечето случаи. Мисля, че на доста жени им се е случвало мъж, който е изпил прекалено много, да не може, въъ... да го изправи.

— Какво правиш, когато се случи?

— Уверявам го, че всичко е наред, целувам го нежно за лека нощ, благодаря му за вечерта и си тръгвам.

— Срещаш ли се пак с него?

— Случи ми се само веднъж, доколкото си спомням. И повече не се видяхме.

— Защото той не можа да се представи добре ли?

— Не. Ако го харесвах, бих могла да изчакам следващия опит. Но ако докато си с мен, вземеш, че се напиеш така, че да не можеш, по липса на по-добър израз, да го вдигнеш, какво говори това за моето положение?

— За твоето положение ли?

По тротоара към нас идваше мъж, който водеше на дебела каишка куче порода „Акита ину“. Роузи го съзря, сниши се напълно и ушите ѝ станаха плоски, а опашката увисна. Като се имаше предвид размерът на кучето порода „Акита ину“, и аз бях готова да направя същото. Мъжът се усмихна, опъна каишката и притегни кучето към себе си, така че се разминахме на достатъчно разстояние едни от други.

Щом кризата премина и Роузи дойде на себе си и отново се оживи, казах:

— Настоявам да ме поставят над пиенето.

— Не мисля, че Морт беше пиян — изрече тя.

— Но не можа да направи нищо, така ли?

— Не. Вината е моя.

— Не е вярно.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото приличаш на мен — отвърнах.

— Не, сериозно.

— Да бе, говоря напълно сериозно.

— Добре, а освен това?

— Не го ли възбуждаш, един мъж няма да тръгне да подлага на изпитание добродетелта ти.

— Да подлага на изпитание какво?

— Няма да иска да спи с теб, Елизабет. Ако Морт те е изпратил до вкъщи, целунал те е леко по бузата и е казал, че ще ти се обади, можеш да приемеш, че не си го развълнувала. Но ако те е вкарал в леглото си и се е провалил, вината не е твоя.

— Боях се, че като ме види гола, ще... Аз съм на трийсет и осем.

— Работата не е в теб, Елизабет. А в него. Лекарства за високо кръвно. Стрес. Може би правенето на всички тези пари го е изтощило.

— Опитах всичко възможно — каза тя. — Знам само какво действаше на Хал, но направих всичко, което знам.

— И как му подейства това?

— Как му подейства ли?

— Да.

— Не знам.

— Господи!

Помъчих се да не издам раздразнението в гласа си. Изпитах някакво съжаление към нея. Беше като да говориш на дете, което си знае своето и не те слуша.

— Може би трябва да се прехвърлиш на друг.

— На кого?

— На следващия, който изглежда подходящ. Никакво бързане. Обичам мъжете, но се чувствам прекрасно и без мъж. Аз съм си достатъчна.

— Това е феминистка пропаганда. Жена без мъж е за никъде и ти го знаеш.

— Така ли? Всъщност не, не го знам.

— Мъжете са там, където са парите — каза тя. — И всяка жена, която се преструва, че не е така, просто се самозалъгва.

— Значи ще продължиш да се срещаш с Морт, така ли?

— Непременно.

— И след вечерята ще се приберете, и какво? Ще се съдереши от усилия да му го вдигнеш?

— Там са парите — заяви сестра ми. — И ти би направила съвършено същото.

Ако бях достатъчно бърза, можех да я бутна под някой от натоварените с чакъл камиони по Съмър стрийт. Щеше да се отърве от мъките си. И аз от своите. Можех да се опитам да се защита, казвайки, че подобно убийство е оправдано от всякаква гледна точка.

— Би направила същото. Знаеш, че би направила същото.

— Разбира се. Разбира се, че бих направила същото.

Бях в магазин „Блосъм“ в Кеймбридж и разговарях със собственичката — късо подстригана чернокоса жена в черни джинси, черно поло и с бабешки очила със златни рамки. Беше с бледа кожа, силни тъмни сенки и черно червило.

— Името ви не е Адамс, нали?

Тя каза, че името ѝ е Блосъм, и добави:

— Като на магазина.

— Колко очарователно — казах. — Аз работя с детектив Ларкин.

— Не познавам никакви ченгета.

Подадох ѝ ксерокопие от извлечението на кредитната карта.

— Има три сметки за цветя — поясних. — Нужно ми е да разбере кой ги е получил.

— Казахте, че сте от полицията ли?

— Точно така.

— Нека проверя.

Отиде в задната част на магазина, седна на компютъра и известно време се занимава с него.

— И трите поръчки са били за Мери Лу Годар в Честнът Хил. Искате ли адреса?

— Не, знам го.

— Това важна следа ли е?

— Може да се окаже. Следете вестниците.

Напуснах „Блосъм“, качих се в колата и отидох до Сентръл Скуеър да поговоря с Ларкин. Намерих място за паркиране пред полицейското управление до знак, гласящ: „Само за коли на полицията“. Ларкин беше в стаята си на втория етаж с още пет детективи. Когато наближих бюрото му, той стана, придърпа един стол от съседното бюро и го сложи до своето. Седнах.

— Фарел ми се обади. Влизала си незаконно.

— Точно така — отвърнах.

На бюрото на Ларкин имаше снимка на жена и три малки деца.

— Не си доволна, че Рийвс се самоуби, така ли?

— Не.

— На нас тая теория ни харесва.

— И на Фарел му харесва. Случайно да сте намерили оръжието?

Ларкин сви рамене. Беше с руса, сресана назад коса, слабо червеникаво лице и дебели червеникаворуси мустаци. На лявата му ръка имаше дебела венчална халка.

— Все още не сме. Никой тук не го смята за огромен приоритет.

— Не е ли регистрирано на името на Рийвс?

— Съни, как стояха нещата с регистрацията на оръжие, докато ти беше ченге?

— Беше пълен хаос.

Ларкин се засмя.

— Така че дори не знаем дали пистолетът е на Рийвс, така ли? — попитах аз.

— Може да го е купил извън щата — каза Ларкин. — Може да го е купил нелегално. Да го е купил на улицата, да е попълнил всички документи и някой чиновник в Бостън да е завел оръжието на името Збигнев.

— Някой да му е издавал разрешително?

— Не сме ние.

— Но някой би трябвало да го е направил.

— Да.

— Това би могло да се провери.

— Да се провери ли? О, Съни, как само умееш да говориш!

— Би могло — настоях.

— Така е. Евентуално.

— Би ли се заел?

Ларкин ми се усмихна.

— Мислила ли си колко руси биха били децата ни, ако се бяхме събрали в леглото, а?

— Непрекъснато — отвърнах. — Виж какво можеш да направиш за мен във връзка с пистолета.

— Това ще се отрази ли благотворно на шансовете ни да се съберем в леглото?

— Няма ли да им причини болка? — попитах и кимнах към снимката на бюрото му. — Могат да се засегнат.

Ларкин хвърли поглед на снимката и се усмихна.

— Дааа. Винаги го правят.

Пресякох реката, излязох на Мас Пайк и подкарах към Натик. Мотелът, в който отивах, беше като нормански замък. Но това не можеше да ме заблуди. Спрях на паркинга, влязох във фойето и помолих на рецепцията за управителя. Него го нямаше, но помощникът му беше там. Щеше да ми свърши работа.

Казваше се мистър Франсис. Офисът му беше малък и спретнат. Самият той беше висок, слаб и елегантен. Сив костюм, червена вратовръзка, бяла риза, току-що подстригана коса и едва загатнат аромат на одеколон.

— Името ми е Рандъл — представих се. — Работя съвместно с бостънската полиция по едно самоубийство и се нуждая от известна информация.

Нарочно смотах онази част с „работя съвместно с“, но, все едно, едва ли щях да видя този човек повече.

— Съжалявам, ако ви затрудня, но бихте ли ми показали някакъв документ? — помоли мистър Франсис.

Показах му. Той го прочете и отбеляза:

— Вие сте частен детектив.

— Да.

Това очевидно не го разтревожи. Беше назначен, за да доставя удоволствие на хората.

— С какво мога да ви помогна?

— Имам извадка за разходите по една кредитна карта за платена стая при вас. Питам се дали бихте могли да ми кажете кой е нощувал тук.

— Мога да ви кажа кой се е регистрирал, което, разбира се, не е едно и също нещо.

— Знам. Ще ви бъда благодарна за всичко, което бихте могли да ми кажете.

Той взе листчето, усмихна се, извини се и излезе. След около пет минути се върна. Документацията му очевидно беше в по-добро състояние от щатската регистратура на оръжията.

— Мистър и мисис Рийвс — обясни той. — От Кеймбридж.

— Мислите ли, че някой би могъл да си спомни мисис Рийвс?

— Почти съм сигурен, че не — отвърна мистър Франсис. — Било е преди повече от месец. Дневно тук пристигат и си заминават по сто, че и повече гости. Освен ако не е имало нещо необикновено...

— Бих ли могла да поговоря с администратора?

— Трябва да проверя кой е бил на смяна, което ще отнеме известно време и усилия, но, повярвайте ми, никой няма да запомни нечие лице, ако не е имало някаква причина за това. Има ли нещо необикновено, свързано с тези хора?

— Не в смисъла, който имате предвид.

— Тогава всички само ще си загубим времето. Когато работите с хора, сте склонни да ги заличавате от съзнанието си. За самозащита.

Беше прав и аз го знаех. Затова му благодарих и си тръгнах. Дали Мери Лу е била жената, която Лорънс е довел тук? Би могла да е тя. И очевидно са се крили, иначе защо ще се разкарват чак до Натик и ще отседат в мотел? Защо да не я заведе в любовното си гнезденце в Кеймбридж, както е водил Бони? Била е някоя, която е държала да не я разпознаят. Някоя, чиято професионална характеристика включва и това да е феминистка лесбийка. Реших, че може би съм попаднала на следа. Колко вълнуващо. Насърчена от успеха, се върнах в Бостън, за да поговоря с някого от Бостънския университет.

Тъй като в същия този университет се стремях бавно и полека към магистърска степен по изкуствата в далечното бъдеще, знаех къде да паркирам и кого да питам. Всичко, което научих за Лорънс Рийвс, не ми помогна особено. Всъщност не ми каза почти нищо важно. Лорънс Рийвс беше преподавал на хонорар философия във вечерния факултет и беше правил това през последните пет години. Имаше магистърска степен по философия от университета в Уисконсин и според кратката биография в личното му досие бе минал курса за докторска степен и бе отбелязан като „Завършил семестриално, без дисертация“. Като много хора, преподаващи вечерно в големи градски учебни заведения, Лорънс, изглежда, не бе от стигащите до финала.

На сутринта си взех душ, сресах се грижливо, пих чудесно кафе с овесена кифла, напоена с кленов сироп, и отидох да поговоря с Мери Лу. Килимът със засъхналите петна кръв във външния офис бе сменен. Мери Лу бе в кабинета си, отделена със стъклена преграда от по-нисшите служители. Когато секретарката ѝ ме въведе, тя ме погледна със сдържана неприязън.

— Не искам да имам нищо общо с теб, Рандъл.

— Знам защо — отвърнах.

— Казах ти съвсем ясно защо, когато те уволних.

— Знам за вас и Лорънс Рийвс. Знам, че сте били с него в хотел „Локсли Хол“ в Натик.

Нищо подобно не знаех. Нямах никакво доказателство, че онази нощ Мери Лу е била жената с него. Беше предположение. И при това удачно. Мери Лу ме погледна така, сякаш съм предложила да я изкормя. Известно време седя и ме гледа втренчено, после стана, прекоси помещението, затвори вратата, върна се и отново седна на мястото си зад бюрото.

— Какво искаш? — попита след малко бившата ми клиентка.

— Искам да знам истината.

Всъщност надеждите ми бяха по-скромни, но това загатваше повече, отколкото наистина знаех, и имаше чудесно драматично звучене. Би могла вероятно да се озъби. Не е истина! Но и би могла да каже нещо, което да ми е от полза.

— Кой друг знае за това? — попита тихо Мери Лу.

— Не съм казала на никого — отвърнах. — Не съм наясно какво знаят Фарел и Ларкин.

— Кои са те?

— Фарел е детективът от Бостън, с когото разговаряхте. Ларкин е от управлението в Кеймбридж. А Рийвс умря в Кеймбридж.

— Защо не се откажеш от това?

Гласът ѝ бе по-скоро тъжен, отколкото гневен. Не беше лош въпрос. Известно време мълчах и го обмислях.

— Аз съм детектив — казах. — А това конкретно означава, че обичам да разследвам нещата, и абстрактно, че имам известно отношение към правосъдието.

— Що за отговор е това? За мен той няма никакъв смисъл.

— Ще се изразя другояче. Няма да се откажа от *това*, защото *това*, каквото и да е то, е онова, което правя.

— Фройд казва, че любовта и работата са най-важни за хората.

— Хм.

— А това е работата ти.

— Хм.

— Въпреки че никой не ти плаща.

— И така, и иначе, никой не ми плаща. В момента съм в очакване на следващата задача.

— Но не и без работа.

— Съвсем вярно. И тъй, защо не ми разкажете за Лорънс Рийвс?

Мери Лу събра внимателно пръсти пред гърдите си, облегна се назад на въртящия се стол и се загледа в пирамидата, която ръцете ѝ образуваха.

— Името на тази организация е „Големи крачки“ — каза. — Даваме консултации по женски проблеми от феминистка гледна точка. Аз съм отявлена и всеизвестна лесбийка, което подчертава гледната ни точка.

— И една авантюра с мъж би се отразила зле на бизнеса.

— Би се отразила зле на всичко. На бизнеса, на женските права, на отношенията с най-важната личност в живота ми.

— Която е жена, нали?

— Да. Натали.

— Натали коя?

— Годар. Тя прие моята фамилия.

— И живее с вас?

— Не. Не искаме да възпроизведем тясната клетка, в която са затворени толкова много наши омъжени сестри.

— Къде живее тя?

— Има апартамент на Ривиър стрийт.

— Натали знае ли за Лорънс?

— Не.

— Разкажете ми за него.

— Във всяко отношение — философски, социално, политически — аз съм лесбийка. Предаде ме моята, по липса на по-добра дума, биология. Биологически съм бисексуална. От време на време имам нужда от секс с мъж.

— И Лорънс Рийвс беше последният.

— Да.

— Имало е и други.

— Да. Те никога не узнаха името ми, нито пък аз техните.

— Подбирали сте ги в барове и други подобни места, така ли?

— Да. Не съм поразително красива, знаеш. Но не съм придиричива и определен тип мъже ме намират за привлекателна. Сигурно им напомням за майка им.

— Но Лорънс е бил различен.

— Да. Преди всичко той знаеше коя съм. Не разбрах всъщност как е узнал. Може би ме е видял да изнасям лекция или е прочел за мен във вестниците. Междувременно бях вече станала... как да кажа, твърде известна, за да ловя мъже по баровете.

— Срещали сте се с него повече от веднъж, нали?

— Да. Той не беше красив, нито пък особено изискан и интелигентен. Но беше находчив в любовта и образован. Умееше да говори за идеи, което доста ми харесваше. Бяхме дискретни. Срецахме се извън града. Лорънс наемаше стая, а по-късно аз отивах при него. Никой никога не ме видя.

— И какво се случи?

— Той изискваше повече, отколкото можех да му дам. Изглеждаше лудо влюбен. Цветя. Телефони. Натали започна да разпитва за букетите, изпълващи дома ми. След няколко нощи му казах, че няма да ми е възможно да се срещна отново с него. Той побесня. Каза ми, че съм кучка, и изля тоталното мъжко отрицание.

Опитът с мъжете ме навеждаше на мисълта, че те отричат далеч по-силно и много други неща, но не бях тук, за да споря.

— И? — попитах.

— И той започна да ме тормози. Най-напред по телефона, а когато си смених номера, с писма.

— Оскърбителни?

— Да. Гнусни и брутални.

— Например?

Тя поклати глава.

— Прекалено отвратително е.

— Пазите ли някои?

— Не. След време започнах да му ги връщам неразпечатани. При което той взе да ме следи и аз те наех.

— Мислите ли, че Лорънс е наел някого, за да ви убие?

— Беше способен на всичко.

— Не е ли по-вероятно да го е направил самият той в гнева си с притежаван от него зареден пистолет?

— Не знам. Знам, че не беше нормален.

— Мислите ли, че ако е наел убиец, който е застрелял по погрешка друга жена, Лорънс би налупал дулото на пистолет и би си пръснал мозъка?

Тя потръпна. Ръцете ѝ бяха все така като пирамида пред гърдите ѝ.

— Не знам — отвърна.

После отпусна глава и притисна чело към ръцете си. Движението ми се стори малко отрепетирано.

— Господи, ако не го бях правила. Толкова ме е срам. Ненавиждам тази част от себе си. Като сърбеж, който трябва да се почеше.

Вдигна глава и ме погледна. И това движение изглеждаше отрепетирано.

— Какво ли си мислиш за мен?

— Ами ако Лорънс не е наемал никого, за да ви убие?

— Призна си, че ще го направи.

— Нека го погледнем от друга гледна точка. Ами ако някой е искал да убие Гретчен? Кой може да е?

— Това е абсурдно. Никой не би искал да убие Гретчен. Очевидно е, че някой е целял да убие мен.

— Бихте ли възразили, ако надникна в папките ѝ и видя с какво се е занимавала професионално?

— Можем ли да запазим отношенията ми с Лорънс между нас?

Дай, за да ти се даде.

— Нямам належаща нужда да го споделям с някого — уверих я.

— Мисля, че си губиш времето, но можеш да разследваш Гретчен колкото си искаш — каза Мери Лу.

По-голямата част от деня прекарах в кабинката на Гретчен Крейн. Липсата на човешко присъствие правеше дори стерилна среда като този тесен офис да изглежда някак по-празна от поносимото. Тишината сякаш се беше просмукала в нея. Прегледах систематично целия ѝ шкаф с папки. Влязох в компютъра ѝ. В него имаше списъци с имената на жени, измъчвани по един или друг начин и категоризирани според естеството на тормоза: семеен, служебен. Файлове от този род. Имаше списъци на закони, систематизирани по щатове, които по някакъв начин се явяваха репресивни за жените. Вътре бяха и имената на публични личности и позицията им по различни женски проблеми, както и списъци на законодателите и законите, имащи отношение към жените. Имаше и колекция от сексистки вицове. Имаше и голяма директория с всякакви неща за проституцията като олицетворение на сексуалната предубеденост и потисничество, а проститутките бяха третираны като неодушевени предмети. Имаше план за създаване на профсъюз на проститутките с бележка: „Жени от вси страни, сдружете се“. Както и очевидно сексистки по съдържание статии от вестници и списания.

В късния следобед огромното количество информация ме доведе до параноя. Разбрах, че сексизмът съществува, разбрах също така, че бидейки изследователката в тази компания, работата на Гретчен е била да събира доказателства за съществуването му. След като аз почувствах, че ме обзема параноя след един следобед четене, как ли се беше чувствала тя? Как ли би трябвало да се чувства Мери Лу, когато се чешеше там, където я сърби? Знаех много за сексизма, което често се обръщаше в моя полза, защото мъжете ме подценяваха. Също така познавах доста мъже, които не бяха сексисти. Познавах няколко, за които жената беше и е била важна част от живота им, техен най-добър приятел, техен партньор, съветник и център на съществуването им. Ричи беше такъв в много отношения. Може би прекалено много такъв. Навярно той и аз имахме нужда от малко сексизъм. Спомних си и как

Мери Лу реагира, когато за пръв път видя Роузи. Очевидно предубеждение към кучетата.

Имаше и още нещо. Бях намерила множество материали за сексизма. Но нищичко за самата Гретчен. В папките ѝ нямаше нищо лично. Никакви снимки на бюрото. Никакъв знак, че е имала някакъв друг извън капсулирания живот, който бе водила в тази кабинка, където бе проучвала злините, спохождащи съществата от женски пол. Дали наистина животът ѝ бе толкова безсъдържателен, или просто тя бе разграничавала и поставяла всяко нещо на определеното му място?

Отидох при Мери Лу и я попитах.

— Не знам нищо за Гретчен освен това, което правеше тук, на работното си място. Била е, мисля, женена веднъж, но бракът е приключил, преди да започне работа при нас.

— Домашният ѝ адрес?

Даде ми го.

— А нещо за бившия ѝ съпруг? Знаете ли името му?

— Не.

— Фамилията му може ли да е Крейн?

— Съмнявам се, че толкова еманципирана жена като Гретчен ще запази фамилията на бившия си съпруг.

— Вероятно не. Едва ли знаете къде живее той, нали?

— Не. И все пак не мога да разбера защо се интересуваш.

— Мисля, че Лорънс Рийвс не се е самоубил — казах. — И тази мисъл поставя всичко под съмнение.

— И защо пак този твой странен скептицизъм?

— Не е имал патрони за пистолета, който го е убил. Никога не съм чувала човек да си купи пистолет, без да си купи и кутия с патрони. Но и да допуснем, че го е направил, пистолетът е бил зареден — нима е трябвало да тича навън и да си купи шест патрона? Няма и следа от разрешително за оръжие, без което не може да си купи пистолет или патрони в този щат. Той не беше от типа човек, който би притежавал незаконно оръжие. Не беше от този тип, който би бил наясно как да наеме убиец и, много съжалявам, но не мисля, че беше човек, който да се самоубива.

— Не го познаваше достатъчно добре, за да правиш такива заключения.

— Съвършено вярно. Нито пък го познавам достатъчно добре, за да реша, че би притежавал оръжие, че е познавал наеман убиец и че се е самоубил. Но тези заключения се налагат. Той или го е направил, или не. И достатъчно досадна е хипотезата, че го е направил, за да ме накара най-малкото да смятам, че не е.

— Е, няма да оборвам логиката ти.

— Благодаря. И ако логиката ми е вярна, сигурно някой друг е убил Гретчен, вероятно умишлено. Ако е така, тогава отговорът е може би в нейния, а не във вашия живот.

— А защо полицията не мисли така?

— Защото те имат стотици случаи, за които да мислят, и ако някой приключи прилично, нямат време да го разбутват отново.

— Но ти го правиш.

— Да.

— Е, мисля, че напълно грешиш. Но се възхищавам на жаждата ти за справедливост.

— Или както и да го наречем.

— Както и да го наречем.

Гретчен живееше в един комплекс встрани от шосе 28 в Стоунхем. Казах на портиера, че съм от офиса ѝ и трябва да проверя дали няма нещо, което е взела да работи къщи и което да трябва да върна в службата. Той кимна с разбиране и ме въведе в апартамента ѝ.

— Ще отнеме известно време — казах.

— Разбира се. Просто на излизане дръпнете вратата. Ще се затвори автоматично.

— Добре.

Огледах се. Тишината тук беше по-тежка, отколкото в офиса ѝ. И сякаш ме притискаше. Стените в тристайното жилище бяха боядисани в бяло. По тях нямаше нищо — никакви картини, никакви вносни гоблени, никакви филмови плакати, никакви снимки на някого, никакви огледала, с изключение на едно на вратата на шкафчето с лекарства в банята.

Апартаментът бе мебелиран в ранно монашески стил. В дневната имаше бежово канапе с подлакътници от клен, бяла квадратна маса с четири бели стола с висока облегалка, компютър на масата пред един от столовете и принтер под нея. Спалнята се състоеше от единично легло с бяло спално бельо и войнишко одеяло и боядисан в бяло евтин чамов скрин до отсрещната стена.

Банята беше с бели плочки, бяла тоалетна чиния, бяла мивка, бяла вана с бяла завеса и бяло шкафче с огледална врата. В него имаше четка и туба с паста за зъби, старателно навита от долния край. Имаше също и шише със спирт за мазане и пакетче дъвка. В килера ѝ висяха три, както баба ми ги наричаше, домашни роби, а на пода имаше рафт с чифт всекидневни обувки с дебели подметки. В скрина ѝ открих тампони, пет бели тениски, няколко чифта тънки бели чорапи, два чифта джинси и малко памучно бельо. И в скрина, и в килера имаше място за далеч повече дрехи. По отношение на количеството дрехи биех Гретчен неколнократно.

В хладилника имаше пълнозърнест хляб и литър мляко, вече вкиснало. Във фризера бяха сложени няколко порции вегетарианска храна и пакет соеви хамбургери. В апартамента липсваше алкохол. Нямахме всъщност нищо, навеждащо на мисълта за живян с въодушевление живот.

Върнах се в дневната, седнах на масата на Гретчен и пузнах компютъра ѝ. Не че съм кралица на киберпространството, но имах същия и бях усвоила някои елементарни познания. Рових известно време в харддиска и открих твърде малко. Списък с покупки, програма за контакт с банката по електронната поща, изискваща парола, адрес в „Америка онлайн“, също с парола, директория, отбелязана като *Адреси, контакти и др.*, и директория *Поща*. Отворих пощата и прочетох копия на писма, които беше изпращала. От тях не научих нищо, освен че Гретчен има сестра, която живее в Торонто. Опитах *Адреси, контакти и др.* Беше нещо като личното ѝ тефтерче. Там бяха адресът и телефонът на Мери Лу — служебен и домашен, както и на други, най-вероятно колежки. Служебният адрес на повечето съвпаднаше с този на Мери Лу. Нямахме нищо особено освен едно име и телефонен номер, който случайно знаех — на сержант Робърт Франко, помощник-детектив. Номерът беше на бостънската полиция. Името пасваше на останалите колкото херинга на тарталетка. Известно време седях и се вирах в името. Дали не бях попаднала на следа? Протегнах се под масата, включих принтера и разпечатах поместващите се на една страница адреси. После изключих всичко, пхнах листа в чантата и си тръгнах. След мен вратата се затвори и заключи автоматично.

Срещнах се с Боби Франко в едно кафене на Мас авеню близо до ъгъла на Мегъзин стрийт и Роксбъри. Боби беше леко закръглен, не по-висок от мен, симпатичен, плешив, с тънки мустаци и хубава усмивка. Когато влязох, той скочи от високото столче да ме посрещне.

— Съни Рандъл — усмихна се той.

Носеше малки слънчеви очила, джинси, униформени ботуши и сива фланелена риза, чиято качулка бе извадена над яката на бейзболното му яке. Ченгетата от Отдела за борба с порока умират да се докарват.

Седнах на стол до него на бара и си поръчах чай.

— Направи ми компания и хапни малко пай — каза Боби.

— Пай ли? Да не си си загубил ума? Ако седна и ям тук с теб пай, джинсите ще са ми тесни, като стана.

— Надявах се на подобно нещо.

— Сигурна съм, защото си най-семеиният човек, когото познавам.

— Това не значи, че не забелязвам някои неща.

Донесоха чая ми и още кафе за Боби.

— Причината да ти се обадя е, че намерих името ти в списък с адреси, който взех от апартамента на Гретчен Крейн, която беше застреляна неотдавна.

— Крейн ли?

— Да. Гретчен Крейн. Работела е за организацията „Големи крачки“. Беше застреляна преди седмица, седмица и нещо. От отдел „Убийства“ заключиха, че е грешка.

— Ти не мислиш така, нали?

— Не знам. Най-добрата част в тази теория е, че разрешава едновременно няколко случая.

— Шефовете винаги обожават това — отбеляза Боби.

— Вече не ми пука за шефовете.

— Това е чудесно. Как е там вън, в частния сектор?

— Никакви шефове — отвърнах.

— И не кой знае каква пенсия също така.

— Нищо не е свършено. Познаваш ли Гретчен Крейн?

— Да. Странна жена.

— Може би. Защо ти има името и телефона?

— Мисля, че го взе от един журналист от „Глоуб“. Обади ми се, помоли за среща и дойде до Роксбъри. Познаваш ли я?

— Единствения път, когато я видях, беше мъртва.

— Трудно е наистина да познаваш някого, с когото си се срещнал по този начин.

Жената зад бара сложи дебело парче пай в една чиния, отнесе го в другия край на заведението и го сервира на дебел чернокож мъж.

— С черешки ли е? — попита я Боби.

— Разбира се.

— По-добре да си взема и аз.

— Разбира се.

Тя сложи парчето в чиния и я постави пред Боби заедно с виличка.

Той лапна едно парченце и възкликна:

— Ей богу, с черешки е.

— Радвам се за теб — казах и додадох: — Гретчен Крейн.

— Много сериозна жена — отвърна Боби и отпи глътка кафе. — Искаше да разбере отношението ми към проституцията.

— Защо?

— Проучваше нещо. За някакъв проект.

— И ти какво направи?

— Накарах я да се повози с мен няколко дни. Представих я тук-там. Тя искаше да знае има ли някаква... как го каза, вертикална интеграция в проституцията.

— Вертикална интеграция ли?

— Да. Мислех, че е установен принцип, но тя каза, че не. Заяви, че се интересува кой управлява проституцията и че става дума за верига.

— Това предполага по-добра организация, отколкото някога съм допускала — искрено се учудих аз.

— Така е. Тя каза, че върховният бос бил Тони Маркърс. И аз потвърдих, че, доколкото знам, е той.

— И?

— И тя каза, че има среща с него. А аз ѝ казах, че той не е човек, с когото жена като нея би искала да си побъбри. Тя заяви, че съм обременен от сексизъм и гузен и че нямало да кажа подобно нещо, ако тя била мъж.

— А ти би го казал, нали?

— Да, разбира се. Тони Маркъс не е човек, с когото да си говориш, независимо дали си мъж или жена, освен ако не си ченге.

— Съгласна съм.

— Изглеждам ли ти сексуално предубеден, сладурче?

— Дълбоко.

— Така или иначе, за всеки случай дръннах на Тони, за да му кажа, че тя ще иде при него.

— Все на същото място ли си е той?

— Да. В „Бъдис Фокс“ в Саут Енд.

— Знам мястото.

— Ще идеш ли да си поговориш с него?

— Да.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Оценявам предложението ти, сексуално предубедено копеле, но не, благодаря.

— Ще платиш ли за пая и кафето?

— Това е мъжка работа — отвърнах важно аз.

В късния следобед Джули седеше с изпито лице и подпухнали очи на кухненския ми плот и пиеше бърбън с вода.

— Ще ми се да съм пушачка — изхълца тя.

— Домогваш се до всеки порок, така ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Пиеш много.

— И какво от това?

— Опитах се да се пошегувам. Изглеждаш отчаяна.

— Отчаяна съм.

— Какво мога да направя?

— Можеш да дойдеш с мен, когато отида да правя аборт.

— Бременна ли си?

Джули отпи малко бърбън. Роузи вдигна глава от леглото ми в другия край на стаята, където спеше, огледа се за признаци, че ще ядем — надежда, внушена от потракването на леда в чашата — но като видя, че няма такива изгледи, отново си легна.

— Това би трябвало да е основанието за аборт.

— Тъп отговор — казах. — Извинявай.

— Няма нищо. Не знам какъв би трябвало да е умният отговор.

— Може би мълчаливо кимване.

— Може би.

Седяхме и мълчахме.

— Може ли още едно? — попита Джули.

Станах и й налях още бърбън.

— А Майкъл?

— Не знае.

— Негово ли е?

Джули отпи още малко и отвърна:

— Не.

— Наясно ли сме от кого е?

— Може би от Робърт.

— Той знае ли?

— Не.

— Мислиш ли, че би трябвало?

— Сигурно има време да си поговорим за това какво правя с живота си. Но точно сега не ми е нужно да си доктор Фройд, Съни. Предстои ми аборт и умирам от страх да отида сама.

— Разбира се — казах. — Ще дойда с теб.

На леглото ми Роузи леко похъркваше. Както го правят кучетата. Джули се вгледа в чашата си, преди да пийне.

— Никога не съм си представяла, че ще изпадна в такова положение — заяви тя. — Винаги съм си мислела, че ще се омъжа за добър човек, ще отглеждам децата си, ще работя половин ден, помагайки на хората да разрешат проблемите си, и ще потъна в скучно щастливо ежедневиe с мъжа, когото обичам. Може би малко пътешествия, когато децата пораснат.

— Никога не съм си мислила, че ще се разведа.

— Животът ти го причини, нали? — попита Джули.

— Не съм сигурна дали вината е на живота — отвърнах.

— О, за бога, Съни, налей си нещо и се напий с мен.

Станах, налях си чаша бяло вино и пак седнах до Джули на плота.

— Така е по-добре. Проблемът е, че харесвам Майкъл. Може би дори малко го обичам.

— Може би ли?

— Може би.

— Мислех, че любовта е нещо доста сигурно.

— Защото ти си ти, Съни. Нещата са ти много ясни. Знаеш коя си. Знаеш какво искаш и то е онова, което би трябвало да искаш. Обичаш кучето си. Гледаш си работата.

— Обичам кучето си — казах.

— Разбираш какво имам предвид, нали? Хубаво и ясно.

— Освен че обичам Ричи, а двамата сме разведени.

— Стават гадости. Но ти не се паникьоса. Не се остави някой, за когото не ти пука, да ти направи бебе.

— Знам какво искам — казах.

Джули си наля още бърбън и сложи лед. Този път не си направи труда да добави вода.

— И аз. Искам да правя това, което искам, и да не бъда упреквана от всички през цялото време.

— Майкъл ли те упреква?

— Той мисли, че не съм добра майка. Мисли и че не съм... мисли, че не съм много добра в леглото.

— А ти?

— С него ли? Не.

— И той те притиска с упреци, така ли?

— Да. Лоша майка, лоша съпруга.

— И колкото повече те притиска...

— ... толкова по-зле съм в леглото.

— И рефренът се повтаря ли, повтаря...

Джули се потупа по плоския корем и каза:

— И излиза наяве тук.

30

Късно сутринта седях в „Бъдис Фокс“, в сепаре близо до бара, а насреща ми седеше чернокож мъж с вид на гуляйджия. Казваше се Тони Маркър, беше облечен елегантно и изглеждаше много добре по един небрежен начин. Бодигардът му, огромен младеж на име Джуниър, беше заел по-голямата част от бара в дъното, а личният му стрелец — слабо чернокожо момче на име Тай Боп, нервничеше безцелно близо до входната врата. Ресторантът бе едва наполовина пълен. Бях единственото бяло същество в него. Тони закусваше.

— И така — каза той. — Съни Рандъл отново в действие.

— Сега го правя безплатно, Тони. За благо на обществото.

— Мразя работа за благо на обществото. Искаш ли яйца?

— Не, благодаря. Закусила съм.

— Давай направо, Съни Рандъл, какво искаш от мен?

— Разговарял ли си някога с жена на име Гретчен Крейн?

— За какво ти е да знаеш?

Ядеше бъркани яйца с лук и много изискано слагаше в уста малки хапки, а после бършеше леко устните си със салфетката.

— Беше убита миналата седмица.

— И ти се занимаваш с това, така ли?

— Нещо такова.

— Имаш ли клиент?

— В момента не.

— Гретчен Крейн приятелка ли ти е?

— Никога не съм се срещала с нея.

— Защо тогава те е грижа какво ѝ се е случило?

— Все трябва да те е грижа за нещо — отвърнах.

— Още ли имаш онова смешно куче? — попита Тони.

— Не. Имам Роузи.

— Онова, дето прилича на Спъдс Макензи в рекламата за бира ли?

— Да.

— Тя е, значи. Грижи се за нея.

Пресегнах се, взех си от чинията на Тони едно триъгълно парче препечен хляб и отхапах. Масло! Не бях яла препечен хляб с масло от детските години.

— Означава ли това, че не искаш да говорим за Гретчен Крейн?
— попитах.

— Да.

Отхапах още една хапка от препечената филийка.

— Дойде при мен преди две-три седмици. Изпрати я едно познато ченге.

— Боби Франко.

— Да. Както и да е, тя беше наистина сериозна. Наистина се тревожеше, че чернокожите не получават равен шанс. Интересуваше се от проституцията.

— В какъв смисъл се интересуваше?

— Искаше най-вече да знае как действа системата, как се отнасят с проститутките, как е организиран бизнесът. Казах ѝ, че с проститутките се отнасят като с проститутки и че бизнесът е организиран така, че да ми носи пари.

— Как ѝ подейства това?

— Ей, та тя имаше насреща си чернокож гангстер и ако не ѝ говорех така, щях да ѝ разбия сърцето.

— Каза ли ѝ и нещо друго?

Тони си изяде яйцата. Последната хапка от тях стигна точно за последното резенче лук и последното триъгълно парче препечен хляб. Тони беше завидно методичен.

— Не много. Бързо ми писва да се разправам с благородни бели дами. Изпратих я при Джърмейн.

— Кой е Джърмейн?

— Джърмейн Листър. Той управлява проститутките ми.

— Караш хора да ти въртят работата?

— С времето ставаш твърде голям, за да се занимаваш сам с всичко. Мъчиш се, мъчиш се, а някой почва да си отхапва по малко от някое ъгълче, докато си зает с нещо друго.

— Гледай ти. Нещо като организирана престъпност.

Тони се ухили и каза:

— Нещо такава.

— Разговаряла ли е с Джърмейн?

— Не знам.

— Той не би ли ти казал?

— Ако държиш бизнесът ти да върви, назначаваш хора да го управляват и ги оставяш да действат. Освен ако не се издънят.

— И тогава?

— И тогава Тай Боп ги съкращава — каза Тони и се усмихна широко. — Искаш ли да говориш с Джърмейн?

— Да.

— Джуниър — извика Тони, без да си направи труда да погледне към него. — Обади се на Джърмейн и му кажи, че Съни Рандъл ще иде при него. Кажи му, че няма да има проблеми с нея, освен ако тя не започне да си вре носа в бизнеса ни.

Джуниър се протегна през бара и вдигна един телефон.

— Как така си толкова отзивчив? Аз съм от другата страна на барикадата. Ако можех, щях да те арестувам.

— Знам това, но си забавна, Съни Рандъл. Хубава си и си доста умна.

— Ах ти, сладкодугмен дявол такъв!

— Интересно ми е видя какво ще направиш.

— Ами ако си навра носа в твоя бизнес?

— Тогава Тай Боп ще те съкрати.

31

Джули ме взе в 8:30 и подкарахме към клиниката в Брайтън. Отвън висяха няколко мършави и твърде опърпани жени, протестиращи срещу абортите. Никоя от тях не изглеждаше способна да забременее. Дори в далечното бъдеще.

— Искаш ли да влизаш? — попитах Джули.

— Не още. Имам определен час за девет. Мразя да седя в чакалнята и да гледам други жени в моето положение.

— Можем да поседим в колата.

Джули се загледа в протестиращите.

— Мислиш ли, че ще ни направят нещо, когато влизаме? — попита.

— Могат да те нарекат убийца или нещо от този род — отвърнах.

— Не изглеждат много енергични.

— Надявам се у никого да няма бомба.

— Сигурно нямат.

— Спомняш ли си, че преди няколко години някакъв кретен стреля по клиника?

— Да.

— Имаш ли у себе си пистолет, Съни?

— Винаги нося пистолет. Но се съмнявам, че ще ми е нужен.

Помълчахме, докато Джули гледаше протестиращите.

— Наясно ли си със себе си, че искаш това? — попитах я аз.

— Трябва да го направя.

— Добре. Престани тогава да си внушаваш смъртни страхове. Това е най-обикновена медицинска процедура. Случва се всеки ден. Няма защо да се самобичуваш предварително.

— Мислиш ли, че това, което върша, е правилно?

— За теб ли? Не аз трябва да го кажа.

— Щеше ли да го направиш, ако беше на мое място?

— Мисля, че си допуснала грешки, които аз, надявам се, не бих направила. Но ако все пак аз се бях оказала в твоето положение ли? Да,

щях да го направя.

— Какво мислиш за аборта изобщо?

Джули нервничеше. Лицето ѝ под грима беше бледо, от което той изглеждаше направо крещящ. Приятелката ми преглъщаше често-често.

— Опитвам се да не губя твърде много време в размисъл върху нещата изобщо — отвърнах.

— Но ти се налага понякога.

— Общо взето, мисля, че има абсолютно железни аргументи в полза и на едното, и на другото.

— Тогава как стига човек до решението?

— Прави каквото трябва.

— Без да знае дали е правилно?

— Не, като знае, че е правилно за момента.

— Това много напомня за така наречената ситуационна етика. Действаш в зависимост от ситуацията и това е добро.

— Може би.

Погледнах часовника на таблото.

— Време е — казах аз.

— О, господи — простена Джули.

— Това е просто още едно посещение при гинеколога. Ще съм с теб.

— Едва ли. Не знам.

— Джули, ако го направиш, ще си определила отношението си към аборта. А то е, че при определени обстоятелства и в определено време той е наложителен.

— Съни...

Чаках. Тя не помръдваше. В очите ѝ имаше сълзи. Дишаше учестено.

— Ако можех да ти кажа как да постъпиш, щях да го направя — уверих я. — Бих искала да мога. Но знам едно — двете можем да си идем, но проблемът не. И всеки следващ ден той ще става все по-голям.

— То — изрече Джули.

Мълчах. Нямах какво повече да кажа. Погледнах към тълпата демонстранти. Дали някоя от тях има пистолет, запитах се. Отворих ципа на чантичката на кръста си, в която носех своя. Джули отвори

вратата и слезе. Слязох и аз и двете пресякохме улицата към клиниката. Когато минахме покрай нисък и дебел възрастен човек с посивял перчем, той измърмори: „Убийци“. Изпитах неудържимо желание да изкрещя „не аз“, но все пак проявих благоприличието да го потисна, докато прекрчвахме прага на клиниката.

В апартамента на Ричи винаги осъзнавах с болезнена яснота, че обстановката, в която живее, изразява до съвършенство същността му. Имаше всичко необходимо и всяко нещо си беше точно на мястото. Но нямаше нищо излишно. Нищо декоративно. Нищо, което да е сложено просто защото е хубаво. Когато влязох, Ричи си пиеше питието в компанията на Роузи. Бяха на канапето и тя лежеше до него, положила брадичка на бедрото му. Винаги когато си отварях със собствен ключ и го виждах, вдигнал крака, с нашето куче заспало до него, усещането за домашен уют ме обливаше като топла вълна. Усещането за безопасност. За подслон. За сигурност. За дом.

Главата на Роузи се стрелна нагоре. Ушите ѝ щръкнаха леко напред. Тя ме гледа известно време, докато мъничкият мозък се нагоди към присъствието ми. После скочи на пода, дотича и се завъртя наоколо няколко пъти, докато се наведе да я поздравя. Ричи стана с чаша в ръка и се засмя щастливо. Когато свършихме с ритуала, се изправих, а той разтвори ръце и аз се доближих до него и го целунах. Повече от сестра. По-малко от съпруга.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да. Какво пиеш?

— Скоч със сода.

— Звучи добре — казах.

Ричи ми направи питие, наля си ново и на себе си, а после седнахме на канапето с Роузи помежду ни и вдигнахме крака на голямата възглавница отпред. Отпих първата глътка и я оставих да се уталожи в мен. Не пиех често, но имаше моменти, когато нищо не изглеждаше по-съвършено от силно питие с много лед.

— Добра ли беше? — попитах и погледнах към Роузи, която примираше от задоволство между нас.

— Разбира се. Тя ме обича. Въпреки че не живее тук — отвърна Ричи.

— Почти като мен.

— Почти като теб.

И двамата отпихме по малко.

— Ходила си при Тони Маркърс.

— Как разбра?

Както обикновено Ричи сви рамене, с което казваше: „Разбирам ги всъщност тия работи“.

— Не си изпратил някой да ме пази, нали?

— Кого например?

— Прекрасно знаеш, по дяволите, кого. Баща ти или чичо ти биха наредили на някого да ме държи под око. Достатъчно е просто да помолиш, нали?

— Знам, че не би ти харесало — каза Ричи.

Кимнах. Замълчахме.

— Всъщност не отговори на въпроса ми.

— Не. Не съм карал никой да те пази.

— Но знаеше за Тони.

Ричи ми се усмихна.

— Може семейството ми да следи Тони.

Разсмях се.

— Искаш да кажеш, че всичко това не е заради мен, така ли?

— Невинаги.

— Колко обезсърчително.

— Тони беше ли благоразположен?

Разказах му.

— Джърмейн Листър — изрече той, когато свърших.

— Да. Познаваш ли го?

— Познавам го.

— И?

— И аз не се бъркам в работата ти, без да съм поканен.

— Поканен си.

— Той е гаден, тъп сводник, когото Тони издигна прекалено много. Нещастникът просто стигна нивото на собствената си некомпетентност.

— Защо го е направил?

— Трудно е да проумееш Тони. Прави каквото си ще, защото това го забавлява. А допусне ли грешка, просто я премахва.

— С една дума, той знае, че Джърмейн е некадърен.

— О, да.

— И го е издигнал, за да гледа как ще загази, така ли? Това е безсмислено.

— Ами чичо ми казва, че Джърмейн иска да измести Тони, и то от доста време. Така че Тони го издига, за да може оня да му докладва редовно. Своеобразен начин да не го изпуска от погледа си.

— Защо просто не го убие?

— Тони си е Тони. Забавлява се. Прави неща, защото иска да види какво ще излезе.

— Като с мен ли?

— Да. Харесва те. Кое то не означава, че не би те убил. Но докато не се намесваш в бизнеса му, му прави кеф да наблюдава какво правиш. Никога не е виждал жена като теб.

— Гледай ти, значи Тони ме харесва.

— Не си ли поласкана?

— Мислиш ли, че Джърмейн ще ме хареса?

— Не.

— Защо?

— Защото Джърмейн не харесва нищо, за което се сещам. И най-вече не обича жените.

— Поради което Тони ме праща при него.

Ричи се засмя.

— Той получи голям ритник, когато миналата година отървах едно момиче от един от неговите сводници — казах.

Ричи кимна.

— И затова сега ме издига в йерархията, за да види какво мога да направя срещу Джърмейн.

— Би трябвало да си поласкана. Тони се отнася към теб като към съперник. Защо ти е да говориш с Джърмейн?

— Вървя по стъпките на една жена, която беше убита. Тя е разговаряла с Тони и той я е изпратил при Джърмейн.

— И сега тя е мъртва.

— Да.

— Добре е да помниш това.

Питието ми свърши. Подрънках с леда в празната чаша и Ричи стана и наля и на двама ни по още едно.

— Мога, разбира се, да дойда с теб, когато говориш с него.

Поклатих глава.

— Спайк ли?

Отново поклатих глава.

Ричи кимна по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Виждаш ли си някога жена като мен?

— Не.

— И какво мислиш по въпроса?

— Понякога ми се ще да има много — каза Ричи. — Тогава щях да се оженя за една от тях и да престана да си пиляя времето с теб.

— Искаш ли наистина да си отново женен?

— Харесвам моногамията. Не обичам да те споделям.

— Към теб изпитвам чувства, каквито не изпитвам към никой друг.

— Знам. Това е един вид изключение — каза Ричи.

— Просто в момента съм способна само на такива.

— И това го знам.

— И съм ти благодарна, че не настояваш.

Ричи се усмихна и каза:

— Не мога да настоявам. Няма да го направиш.

— Твърде... — запънах се за точната дума. — Прекалено собственическо е. Не казвам завинаги, но точно сега. Още не съм готова... не знам какво мога да ти дам единствено на теб.

— Разбирам.

— Да се срещам с други мъже е начин да си напомням, че не съм единствена за никого.

— Знам това, Съни. Знам всичко това. И не го харесвам. Но го правя в името на бъдещето.

— Не мога да обещаю, че ще стане както го искаш — обясних аз.

— Е, ако не стане, не стане. Но аз не се каня да се предавам. Ако не искаш да ме виждаш повече и си наясно с това, просто кажи и аз ще продължа някак си сам.

— Не мога да го кажа. Не мисля, че изобщо някога ще го кажа.

— Тогава няма да те оставя.

Приведох се през Роузи и отпуснах глава на рамото на Ричи.

— Съжалявам, че съм такава — прошепнах.

Той ме обгърна с ръка. Роузи погледна нагоре. Ако можеше, мисля, че щеше да се намръщи.

— Това няма нищо общо.

Кимнах, все така опряла глава на рамото му. Той потърка върха на главата ми с брадичка. Роузи се намести по-удобно между нас на канапето.

— Бихме могли да се любим — измърморих аз.

— Това винаги е чудесно — отвърна Ричи.

Както и беше.

Тъкмо дадох на Роузи вечерята ѝ, когато се обади Хал Рейгън.

— Съни, ела и прибери проклетата си сестра.

— Здравей, Хал. Колко хубаво, че ми се обаждаш.

— Тя отмъкна колата ми и я скри някъде. И прави сцена.

— Позвъни на ченгетата — казах.

— А как биха се почувствали майка ти и баща ти, ако го направя? Дъщеря им арестувана. А ти как ще се почувстваш, а? Трябва да дойдеш тук.

Всъщност бих се почувствала отлично, ако тикнеха Елизабет в затвора.

— Къде е това „тук“? — попитах.

— Ресторантът „Коуч Хаус“ в Съдбъри.

— На Поуст Роуд ли?

— Да.

— Добре. Ще ми отнеме около четирийсет и пет минути.

— Идвай колкото се може по-бързо.

— Разбрано.

Докато карах по шосе 20, ми дойде наум строфа от Робърт Фрост: „Домът е там, където, поискаш ли да идеш, трябва да те пуснат“. Тя бе най-близо до обяснението защо не пращах Елизабет по дяволите. А дори не я обичах. И пропусках лекцията си за малките холандци — художниците, имам предвид.

Попаднах зад един нещастник, който пъплеше като костенурка, и успях да пристигна едва към осем и половина. „Коуч Хаус“ е един от онези извънградски ресторанти, претендиращ, че предлага автентична кухня от XVIII век. Отвън бе облицован с тъмно дърво — дъски и летви. На покрива имаше дървени греди или във всеки случай плоскостите на покрива изглеждаха като от дърво. Отпред имаше порта и прозорци с малки ромбоидни стъкла. Менюто предлагаше задушено и овчарски пай, а бирата се сервираше в огромни стари халби. Сервитьорките носеха дълги рокли и престилки.

Салонът беше с бар близо до вратата и дъбови маси. На почти половината от тях вечеряха посетители. А на една мрачно седяха Хал Рейгън и Нанси Симпсън. И двамата бяха с палта. Не разговаряха помежду си. Елизабет седеше на бара съвсем до вратата. Беше облечена в дълго черно палто с кожена яка върху розов анцуг и бели гуменки. Чантичката ѝ лежеше на бара до нея. Още с влизането разбрах, че е пияна — очите ѝ имаха онзи мек поглед, който винаги добиваха, когато се напиеше. Пред нея на бара имаше ниска тумбеста чаша с нещо бистро с лед. Отидох направо при нея, грабнах чантичката, измъкнах ключовете от колата ѝ и ги пуснах в джоба си.

— Съни? Какво по дяволите?...

Върнах обратно чантичката ѝ и казах:

— Ще ги закарам вкъщи и ще се върна да те взема.

— Онова копеле те е повикало.

— Да. Или мен, или ченгетата.

— Нека си върви пеша, кучият му син. Нека курвата му си върви пеша.

— Хал — повиках го. — Хайде, ще ви закарам.

— А колата ми? — попита той.

— Полицията ще я открие някъде. Да вървим.

— А как ще отида утре на работа?

Беше станал от масата и стоеше до мен, тъй че бях буфер между него и Елизабет.

— Вземи нейната. — Кимнах към Нанси, която пък стоеше зад гърба му, двойно защитена.

— А тя как ще се справи без кола?

— Хал, животът не е съвършен. Понякога единствено възможни са временните мерки.

— А на тая ще ѝ се размине, така ли?

— По дяволите, Хал. Ти ми се обади. А не аз на теб. Или прави каквото ти казвам, или си тръгвам, а вие тук тримата се разберете.

— Не. Закарай ни.

— Благодаря. Елизабет, стой тук. Ще се върна за теб. — После казах на бармана: — Пияна е. Не ѝ наливайте повече.

Той сви рамене.

— Не можеш да ги закараш — заяви Елизабет.

— Стой мирно!

Тя се свлече от стола и препречи вратата.

— Никъде няма да вървите.

Веднага щом напусна мястото си, барманът мигом грабна чашата ѝ и я изля. Аз пристъпих към сестра си, обгърнах я и притиснах ръце към тялото ѝ. После я натиснах до касата на вратата и казах на двамата:

— Зелено субару комби. Паркирано е точно отпред. Ще дойда след секунда.

— Пусни ме, кучко — извика Елизабет.

Натисках я към касата, докато Хал и Нанси минат край нас. Елизабет ме ритна в глезена, но тъй като беше с гуменки, не ме заболя чак толкова.

— Курва — изкрещя Елизабет.

— Слушай — просъсках ѝ.

— Гадна курва!

— Чуй ме или ще те ударя.

— Ще ме удариш?

— Правиш се на пълна идиотка. Прекалено пияна си, за да се прибереш сама с колата. Млъкни, стой тук и чакай да дойда да те взема.

— Не ми пука — извика тя. — Не ми пука за нищо.

Погледна към вратата, през която се бяха изнизали Хал и Нанси, и извика високо:

— Мръсник.

Пуснах всички средства в действие.

— Или прави каквото ти казвам, или ще се обадя на татко.

Тя завъртя рязко глава.

— Няма да ме наклеветиш, нали?

Слава богу!

— Няма, ако правиш каквото ти казвам.

— Не искам татко да научи.

— Стой тук — казах, обгърнах я към стола на бара и ѝ помогнах да седне. Нужни ѝ бяха два опита, докато се покатери и настани. Барманът моментално сложи сметката пред нея. Обгърнах се и тръгнах към колата си.

Пътуването до Уестън беше истинско мъчение.

— Карай към дома на Нанси — каза Хал, когато се качих.

— Добре. Обади се на местната полиция, че колата ти е открадната. Ще я открият някъде и ще ти съобщят. Предполагам, че имаш резервни ключове.

— Да.

До Уестън не бе изречена нито дума.

— Благодаря — рече Хал, като пристигнахме.

— Няма нищо — отвърнах и поех обратно към Съдбъри.

Когато се върнах в „Коуч Хаус“, от Елизабет нямаше и следа.

— Тръгна си — съобщи ми барманът. — Остави сметка от трийсет и два долара.

Дадох му кредитна карта. Той я пусна през машината и ми подаде бележката. Разписах се, възнаградих го с богат бакшиш и казах:

— Извинете за безпокойството.

— Няма проблем — отвърна той.

След около двацет минути намерих Елизабет да върви по Поуст Роуд. Спрях до нея, отворих прозореца и ѝ казах да се качва. Тя поклати глава.

— Елизабет, влез в проклетата кола или ще сляза и ще те набутам вътре насила.

Тя направи още две-три крачки. Дадох леко напред и пак спрях.

— Влизай вътре! — извиках.

Сестра ми отвори вратата и се качи. Плачеше.

— Студено ми е — изхълца тя.

Затворих прозореца от нейната страна.

— Топлина. Искam топлина.

— Парното работи. Ще се стоплиш след минута.

Карахме в тишина. Елизабет гледаше втренчено осевата линия на пътя, която бляскаше на светлините на фаровете. Накрая казах:

— Ако ти е било студено, защо не си закопча палтото?

— Какво като не съм го закопчала? — попита тя, без да откъсва очи от пътя.

— Може би искаш да ти е студено.

— Това е смешно.

— Може би в момента искаш точно това — да си вън на студа.

— Какво?

С Елизабет човек трябваше да го раздава бавно.

— Често начинът, по който хората действат, символизира това как се чувстват — казах.

Знаех, че е малко рисковано да използвам думи като „символизира“.

— Чувствам се отлично.

— Не, не е така. Чувстваш се изоставена, объркана, обидена, лишена от обич, отблъсната, уплашена и самотна и господ знае какво още, както и аз бих се чувствала на твое място.

— Щом ме видя, че влизам, онова копеле скочи и излезе. Трябваше да видиш лицето му, когато се върна, защото колата му я нямаше.

Една кола ни наближи от отсрещната страна. Фаровете ѝ ни осветиха за момент, после тя отмина и ние отново бяхме в тъмнината, следвайки тесния тунел светлина от моите фарове.

— И какво постигна с всичко това?

— Дадох му да разбере на копелето.

— Какво му даде да разбере?

— Дадох му да разбере, че не може да ми изневерява и да му се размине безнаказано.

— Елизабет, нищо подобно. Той наистина ти изневерява. Според твоята дефиниция той ти изневерява и в този момент. Хал си е вкъщи в леглото с друга жена. А ти вървиш в студа покрай магистралата, мръзнеш и дишаш автомобилните газове.

Тя заплака.

— И плачеш — додадох.

— Какво искаш да направя? — изрече между хлипанията сестра ми. — Просто да го оставя да ме тормози ли?

— Може би не трябва да мислиш кой кого тормози — казах. — Може би не бива да решаващ нещата от гледна точка на това какво ще му причиниш.

— Моля?

— Може би трябва да мислиш какво ще е най-добре за теб.

— Разбира се. И най-доброто за мен е да съм сама и почти на четирийсет без пукнат цент и без никаква работа, без да умея да правя нещо и без съпруг.

— Харесваше ли ти животът напоследък?

— Знаеш, че за мен беше ад.

— Е, ако да си омъжена и да те издържа съпруга ти е ад, какво губиш, ако опиташ и някой друг начин?

Тя поплака мълком известно време, но после каза:

— Не мога. Не знам как.

— Мога да те свържа с хора, които ще ти помогнат.

— Имаш предвид психоаналитик ли?

— Да.

— Няма да позволя някой откачен евреин да се рови в личния ми живот.

Със сетни сили успях да се овладея да не избухна. Елизабет плачеше.

— Знам, че ти е тежко. Всеки откача, когато бракът му се разпадне. Но когато лудостта попремине, ще трябва да пораснеш и да възприемаш нещата като голям човек. Не мога да те принудя да се пазиш. И не мога аз да те пазя. Всичко, за което сега те моля, е да се опиташ да не взимаш важни решения, докато не си на себе си. Просто запази самообладание. С теб не сме толкова близки. Но ти си моя сестра. И аз ще ти помогна с каквото мога.

Завихме по улицата на Елизабет в пълно мълчание. Паркирах пред къщата ѝ.

— Искаш ли да вляза? — попитах.

Тя поклати глава и каза:

— Не казвай на татко.

Въздъгнах.

— Добре. Няма да кажа на татко.

Тя кимна, слезе от колата, отвори вратата на къщата си и влезе.

Денят беше мрачен. По всичко изглеждаше, че ще завали дъжд. Бях с ефектния си сребрист тренчкот. Преди да тръгна за работа, изтеглих от банката две стодоларови банкноти. Стотачките са много ефикасни за подкупване. Намерих Джърмейн Листър на Кълъмбъс авеню. Беше се облегал на предния десен калник на най-големия произвеждан някога мерцедес. Колата беше сребриста, с тъмни стъкла. Джърмейн беше в скъпо палто от туид с колан и тъмнокафява мека шапка. Говореше си с няколко проститутки. Бях паркирала своето субару зад ъгъла на Мас авеню. Проститутките ме изгледаха злобно.

— Джърмейн Листър? — доближих се до тях аз.

Той кимна.

— Съни Рандъл — представих се възможно най-учтиво.

Той пак кимна.

— Праща ме Тони Маркъл.

Ново кимване.

— Познаваш ли жена на име Гретчен Крейн?

— Бяла жена?

— Да.

— Разбира се. Тони ми я прати, точно както и теб.

— От какво се интересуваше тя?

— Искаше да разбере всичко за про-сти-ту-ци-я-та — отвърна Джърмейн.

— Защо?

— Може би си търсеше работа — каза Джърмейн и намигна на проститутките. Те се изкикотиха. — И ти ли се интересуваш? Ще изкараш много повече мангизи от Гретчен.

— Впечатлена съм — казах. — Какви въпроси задаваше?

— Не знам. Прехвърлих я на моя... ъъ, персонал.

Джърмейн пак намигна на проститутките. Те пак се изкикотиха.

— Някой от твоя персонал да е тук?

Най-високото от момичетата погледна към Джърмейн.

— Не — отвърна той.

— Къде мога да намеря човек, който е говорил с Гретчен?

— Всъщност не знам. А вие, дами на нощта, знаете ли?

Те пак се изкикотиха. Никоя не призна, че знае. Пейджърът на Джърмейн иззвъня. Той го провери.

— Извинявай. — Извади мобилния си телефон и набра номер. Известно време слушаше, после каза „Джей е“ и пак се заслуша. Гледаше ме, докато слушаше, сетне се отмести, за да не мога да го чувам, и след като измърмори нещо, изключи телефона.

— Никога не мога да избягам от бизнеса. Та докъде бяхме стигнали?

— Тъкмо ми казваше как си пратил Гретчен да говори с някои проститутки, но не знаеш кои.

— Това тук е подвижен бизнес. Дамите идват, отиват си. Ония си заминаха. Не мога да ти помогна.

— Гледай ти, Тони каза, че си можел.

— Опитвам се. Но нищо не знам.

— Е, благодаря за опитването.

— Няма защо — отвърна той.

Проститутките се изкикотиха. Аз се върнах на Мас авеню.

Бях паркирала доста по-нагоре, така че не можеха да ме видят, когато се качих в колата. Отлепих се от бордюра и подкарах надолу по Хънтингтън авеню към Копли Плейс, завих надясно по Дартмут, пак надясно по Кълъмбъс и спрях до един пожарен кран, откъдето се виждаше ъгълът на Мас авеню. Колата на Джърмейн стоя там около час, преди да тръгне по Кълъмбъс, за да обиколи той другите си обекти за търговия на дребно. Извадих от чантичката си стодоларовата банкнота и я сгънах по дължина, така че да се вижда ясно цифрата. После слязох и се върнах на същия ъгъл, където същите проститутки стояха все така на група.

Сгънатата стотачка беше в ръката ми. Една малка част от мозъка ми се чудеше защо всички, и аз в това число, размахват банкнота, преди да натопят някого.

— Мога ли да купя пет минути от времето ти? — попитах високата проститутка, която беше разменила поглед с Джърмейн.

— Не чукам жени — отвърна тя.

— И аз. Просто искам да ми отделиш пет минути за едно кафе и няколко приказки.

Високата проститутка погледна стоте долара.

— Всякак. Ама трябва да се навъртам наоколо. Чакам един човек.

— Добре. — Облегнах се на стената до нея, като се потупвах леко с банкнотата по бедрото.

— Чупка — извика високата на малката група проститутки, мотаещи се безцелно наоколо. — Трябва да говоря с тази жена.

Те се отдалечиха. Изглеждаха неспокойни и малко напрегнати, сякаш очакваха нещо лошо.

— Името ми е Съни.

— Джуъл — представи се високата.

Не ме гледаше. Беше нервна и се озърташе раздразнено по улицата. Дали се притесняваше заради Джърмейн? Ако беше така, нямаше ли да се махне оттук и да предпочете да отиде на място, където да не я виждат? Джуъл преглъщаше нервно и аз изведнъж се досетих.

— Наркотик ли чакаш? — попитах я с разбиране.

— Не си ченге, нали?

— Не съм.

— Един трябваше да е тук с малко трева.

— Колко често ти трябва?

— Два-три пъти на ден.

— Надрусваш се, а?

— Не, по дяволите. Просто ми е нужно да се почувствам на кеф, нали знаеш, а не за да се чувствам като парцал. Оня каза, че до това време ще е тук.

— Сигурно скоро ще дойде. Бялата жена, за която питах. Ти си говорила с нея, нали?

— Защо мислиш така?

— Женска интуиция — отвърнах.

Дъждът беше завалял. Долепихме се колкото се може към стената. Усмихнах се мило и вдигнах стотачката. Тя я взе и я прибра, а очите ѝ продължаваха да изучават внимателно улицата. На няколко метра от нас, на ъгъла, една от другите проститутки измъкна голям чадър, който сигурно беше крила някъде на сигурно място, и тя и две

други момичета се сгушиха под него. Чадърът беше на ярки червени, жълти и зелени райета. Като странно цвете в мрака.

— Оная рече, че прави проучване — каза Джуъл. — Искаше да види как е на улицата.

— Защо Джърмейн я прати да говори с теб?

— По същата причина, поради която не те изпъди.

— Тони Маркърс?

— Аха.

— Тя обясни ли защо прави проучване?

— Каза, че работи за някаква женска организация. Каза, че те се опитват да научат нещо повече за взаимното съгласие.

— За съгласието, значи.

— Аха.

Джуъл се вглеждаше внимателно във всеки мъж и от двете страни на улицата. И другите момичета правеха същото. Не дебнеха за клиенти. Чакаха Годо. Дъждът се лееше неспирно. Беше топло за сезона, но студено, ако стоиш на дъжда. Сградата не ни предпазваше кой знае колко.

— Да седнем в колата ми — казах. — Пак ще виждаш.

— Къде ти е колата?

— Там, при пожарния кран.

— Добре. Можеш преди това да вземеш кафе в дрогерията. Две сметани и много захар.

Съгласих се, влязох и взех две големи кафета. Едното с допълнителна сметана и четири захарчета. Излязох и го подадох на Джуъл.

— Орлийн — извика тя към групата жени под чадъра. — Ще съм в колата ей там. Дойде ли оная, повикай ме.

— Ще те повикам.

— Непременно, чуваш ли, момиче.

— Непременно.

Седнахме в колата. Запалих мотора, включих отоплението на слабо и пузнах чистачките, за да може Джуъл да вижда ясно ъгъла.

— Каква е тая кола? — попита тя.

— Субару.

— Ако някога си купя кола, ще е кабрио.

— Имах такава — казах. — Но косата ти се вее, а имам и куче и трябва да треперя да не би тя да изскочи от колата.

— Никога не съм имала куче.

— Много лошо. Разкажи ми за онова там със съгласието.

— Тя ме попита искам ли да правя това, с което се занимавам. Аз казах, че, разбира се, искам. Ако не исках, нямаше да го правя. А тя ме попита дали ми харесва. Аз казах, че какво има да ти харесва — да търкаш чепа на някой дебелак на предната седалка на колата му ли? А тя вика, че било толкова отвратително. Защо го правиш, вика.

Джуъл отпи от кафето си и се засмя.

— Викам ѝ, не знаеш ли, сестро, за пари. А тя разправя, че имало други начини да правиш пари. Като какви например, питам. Да взема да стана докторка ли, що ли? Тя пак вика, че има и други начини. Че мога да работя и нещо друго. А аз ѝ викам, че няма да мога да си поддържам стандарта.

Джуъл пак отпи от кафето, наблюдавайки улицата както котка — миша дупка.

— И каза, че сигурно можеш да се откажеш от навиците си, така ли?

Джуъл поклати глава и отвърна:

— Това момиче много гледа телевизия.

— Какво, мислиш, е искала да научи?

— Попитах я. Защо, викам, искаш да знаеш всички тия глупости за съгласието и други дивотии? А тя разправя, че просто събира информация.

Джуъл си изпи кафето, свали прозореца от своята страна, хвърли картонената чаша на тротоара и вдигна прозореца.

— Това ли е всичко? — попитах.

— Това.

Един млад чернокож мъж в раздърпани дрехи и обратно нахлупена бейзболна шапка с емблемата на „Колорадо Рокис“ се появи с бавна крачка откъм Саут Енд. Джуъл изхвъркна, преди да успее да кажа и думичка, и хукна към ъгъла да го пресрещне.

Баткото с бонбонките пристигна.

35

Лицето на Джули изглеждаше бледо, сякаш в „Харвест“ бе студено, което не беше така. Подадох палтото си на гардеробиерката и отидох при приятелката ми, която седеше вдясно от вратата в малкия бар.

— Здравей — поздравих.

— Здравсти.

Джули седеше на маса за двама. Пред нея имаше чаша бяло вино.

Изглеждаше някак гола, като човек, който винаги е носил очила и изведнъж е престанал. Когато седнах срещу нея, забелязах, че по ръцете ѝ няма никакви пръстени.

Поръчах си кола и попитах:

— Е, как си?

Тя сви рамене и завъртя чашата си.

— Това значи, че си добре, така ли?

— Напуснах Майкъл — заяви тя.

— Божичко!

Джули кимна и каза:

— Да. О, божичко!

— И къде отиде?

— При Робърт съм.

— Ако с него не се получи, си добре дошла при нас с Роузи.

— Защо да не се получи?

— Невинаги се получава.

Джули се засмя без удоволствие и заяви:

— Щях да съм го разбрала досега.

— Децата при Майкъл ли са?

— Да.

— Кой ги гледа през деня?

— Който ги гледаше и преди. Бавачката.

— А тя добра майка ли е?

— Добра е.

- Но?
- Но не е умна.
- Споразумяхте ли се да ги виждаш?
- Неофициално.
- Как са те?
- Ще са добре.
- Но сега не са, така ли?
- Не съм ги виждала, откакто напуснах.
- А Майкъл какво казва?
- Не съм говорила с него.
- А с бавачката?

Джули поклати глава. Вече плачеше. Нима нямах милост?

— Потъвах — каза тя. — Трябваше да се измъкна.

— Случва се на много жени.

— Казах на децата, че заминавам за известно време.

— Трябва да им кажеш повече.

— Знам го. Нима не съм наясно? Нали се занимавам с психоанализа, за бога. Мислиш ли, че не знам какво да правя с децата си?

— Много бракове се разтрогват — казах. — Много деца го преодоляват.

— Малкият Майкъл е вече тотално объркан — изхълца Джули.
— Как ли се чувства това дете?

— В такива моменти никой не се чувства добре — казах аз, просто за да изрека нещо.

— Направих това, което се очакваше от мен. Ожених се, родих, продължих да работя. Направих всичко, което се очакваше от мен.

Кимнах. Сервитьорката донесе на Джули още една чаша вино. Не бях забелязала да поръчва. Или може би, преди да дойда, тя се беше договорила да ѝ носят следващата чаша веднага щом изпие предишната. Джули отпи, погледна ме и каза:

— А ти не.

— Не направих всичко, което се очакваше от мен ли?

— Да.

— Все още работя по въпроса.

— Е, и аз.

— Мога ли да направя едно предложение? — попитах.

— Разбира се.

— Не предприемай нищо фатално за момента.

— Мислиш, че това, което съм направила, е фатално ли?

— Не знам. Не знам дори дали би трябвало да е. Но моментът е налудничав. Момент, когато трябва да не правиш нищо и да оставиш всичко да отmine, да си дадеш сметка какво чувстваш и да оставиш и това чувство да отmine.

— Знам какво чувствам.

— Знаеш какво чувстваш днес.

— Не мога да се върна — заяви Джули. — Ще умра.

— Не е нужно да се връщаш.

— Майкъл е толкова добър. Обича децата си. Работи упорито. Всяка вечер си е вкъщи.

— Но?

— Но аз съм толкова отегчена. Целуването е отегчително. Сексът е отегчителен. Излизането е отегчително. Той няма какво да каже. Аз говоря глупости. Той слуша. Знаем, че въобще не го интересува. Усещам, че не е доволен, не одобрява. Той иска повече, отколкото му давам. Знаем го. Дава ми да го разбера по начини, които дори не мога да обясня.

— Знае ли за Робърт?

— Не.

— Подозира ли?

— Не знам. Понякога си мисля, че знае. Понякога ми се струва съмнително.

— Може би и едното, и другото.

— Е, не си ли ти умната малка психотерапевтка?

— Минах през това, забрави ли? И междуременно се понаучих.

— Изневеряваше ли на Ричи?

— Не.

— Но сега спиш с когото си искаш, нали?

— Не бих казала, че спя с когото си искам. Но като се срещам с някого, очаквам да спя с него. Така правят възрастните.

— Никога не съм предполагала, че ще съм от жените, които изневеряват на съпрузите си — каза Джули.

— Знаем. Никога не съм предполагала, че ще съм разведена.

— Но вие с Ричи сте в известен смисъл заедно.

- Среждаме се.
- Мислиш ли, че ще се съберете?
- Не знам. Но съм съвсем сигурна, че няма да сме разделени повече от това.
- И щастлива ли си?
- Да.
- Господи. Искам и аз да съм.
- Сега, разбира се, не си. Всичко е още твърде сурово. Но не значи, че няма да си. Просто не се впускай необмислено в нищо.
- Като Робърт?
- Точно като Робърт.

Седях на пода и подхвърлях на Роузи топката. Валеше, а тя не обичаше да излиза, когато вали, затова мятах топката до отсрещния ъгъл и тя я връщаше. Трийсетина минути подобно занимание се равняваха на разходка и така я удържах да не се разбеснее до степен да троши де що ѝ попадне. Бях извадила папката с нещата на Лорънс Рийвс и гледах календара, който бях взела от дома му. Търкулнах топката покрай кухненския плот и Роузи се втурна след нея. Догони я, забута я с нос, за да се плъзне тя още малко напред, но щом най-сетне я прибута до перваза в далечния край на моята мансарда, я подбра и препусна бясно назад, обзета от див и неудържим възторг от собствения си успех.

В календара, както си спомнях, имаше отбелязани неща. „Джей“ всеки четвъртък вечер. Роузи пусна топката, но когато протегнах ръка, веднага я сграбчи отново.

— Пусни я — извиках.

Тя я пусна, но отново клекна над нея, настръхнала като женски кондор над яйцата си. Грабнах топката и пак я търкулнах към дъното на помещението. Роузи хукна да я гони, едва докосвайки с лапи пода, сборичка се с нея в далечния край на стаята, за да я спре, и се върна с подскоци при мен. В бележника с телефоните на Лорънс на буквата Д намерих следното: Джей, 254–2265. Свалих телефона от масичката в близост до мястото, където седях, и набрах номера. Беше пейджър. Предадох по него своя телефонен номер и затворих. След може би три минути телефонът ми иззвъня. Вдигнах.

— Тук е Джей — прозвуча непознат глас.

— Джей кой? — попитах.

Линията заглъхна. Може да беше Джърмейн. Или доктор Джей. Или Джей Ар Юинг от сериала „Далас“. Или Джей Лено. Станах и изключих телефонния си секретар, за да не би Джей да се обади, чудейки се коя съм. Взех си шлифера и пъхнах револвера в чантичката

на кръста. После сложих каишката на Роузи, което беше малко като да се опитваш да хванеш с ласо колибри, и слязох при колата.

Роузи спеше на пода под съседната седалка с нос близо до вентилатора на парното, когато наближих ъгъла на Мас и Кълъмбъс авеню и паркирах до същия онзи пожарен кран. Спрях чистачките, за да не привличам внимание, и зачаках, като се вирах през замъгленото от дъжда предно стъкло. Кога ли щеше да се появи Джърмейн? Не беше добро време за проституиране. Две момичета се притискаха към стената на дрогерията, опитвайки се да останат сухи. Хрумна ми, че ги вълнува повече баткото с бонбонките, отколкото някой клиент, излязъл евентуално в дъжда.

Дъждът е много разкрасяващо средство. В дъжда най-ужасните улици изглеждат хубави, всичко, способно да блести, искри, а неоновите светлини святкат като огърлици от скъпоценни камъни. Зачудих се защо мисля за проститутките като за момичета. Не правя изключение от общоприетото мнение. Но тези тук бяха наистина момичета, а не жени. Повечето бяха много млади и можеха да се нарекат момичета. Но и достатъчно големите, дори най-възрастните, пак бяха момичета. Дори за мен. Това навярно имаше връзка с представата ми за зависимост и независимост.

Видях сребристият мерцедес на Джърмейн да приближава към ъгъла. Чистачките му избутваха презрително дъжда от предното стъкло. Джърмейн слезе и ги остави да работят, без да го е грижа, че е спрял така, че да пречи на движението. Беше с каубойска шапка и дълъг жълт дъждобран. Щом отиде при момичетата пред дрогерията, набрах номера на пейджъра му и оставих номера на телефона ми в колата. След минута видях как Джърмейн спря да говори, разтвори дъждобрана и извади пейджъра. Погледа го известно време, а после измъкна клетъчния телефон от джоба си и набра. Телефонът в колата ми иззвъня. Вдигнах. Един глас каза:

— Обажда се Джей.

Усмяхнах се и затворих. Видях го как за момент се втренчи в клетъчния си телефон. После той пак набра. И телефонът в колата ми звънна. Оставих го да си звъни. След малко Джърмейн си изключи телефона и го прибра. Известно време седях и гледах как дъждът се лее по повърхността на предното стъкло.

Лорънс Рийвс е имал телефонния номер на Джърмейн Листър и някаква постоянна уговорка с него за всеки четвъртък вечер. Лорънс Рийвс беше следил Мери Лу, беше признал, че е убил Гретчен Крейн, и се беше самоубил. Вероятно. Гретчен Крейн бе идвала при Джърмейн Листър, за да разпитва за проститутките. Роузи като че се нуждаеше да излезе. Сложих ѝ пак каишката, слязохме от колата и тръгнахме към дрогерията, където Джуъл стоеше с още няколко момичета.

— Ей — извика тя, — какво е това чудо?

— Това е Роузи — отвърнах.

Джуъл клекна, подложи лице и разреши на Роузи да я целуне.

— Да не ме търсиш да ми дадеш още пари?

— Имаш ли нещо за продан?

— Ще ти кажа за сестрата, дете беше с бялата женска, когато оная дойде да приказва с мен.

— Някой е бил с Гретчен?

— Тук, навън, е страшно студено и мокро — каза Джуъл.

— Искаш ли да се скрием от дъжда в моята кола?

— Не. Искам да стърча тук и да стана вир-вода. Тъкмо ще си спестя душа.

— Искаш ли кафе?

— Да.

— С допълнителна сметана и много захар — уточних.

Влязох в дрогерията. Присъствието на Роузи не ги зарадва особено, но не ни помолиха да напуснем, така че купих две кафета и се върнах вън. Джуъл, аз и Роузи седнахме в колата. Запалих я и пузнах парното. Подадох кафето на Джуъл и казах:

— Като пощаджия си.

— Ъ?

— Нито дъжд, нито киша, нито сняг, нито нощен мрак...

— Джърмейн ни иска навън всеки ден.

Роузи се премести отзад, седна и провря глава между предните седалки, за да се увери, че няма нищо друго за консумиране освен кафе. Джуъл я погали.

— Кой беше с Гретчен, когато бялата жена дойде да говори с теб за проституцията?

— Друга жена. Сестра.

— Чернокожа ли?

— Почти.

— Защо „почти“?

— Защото беше черна, ама се държеше като богата гадна бяла женска. Не искаше да говори с никакви проститутки.

— И Гретчен ли се държеше така?

— Да, ама нали знаеш, поне го очакваш от нея.

— А как беше името на чернокожата?

— Имаш ли против да запаля?

— Мразя да се пуши — казах.

— О, по дяволите, пуши ми се.

Натиснах копчето и отворих леко прозореца от нейната страна.

— Духай дима натам.

Изглеждаше ядосана, но запали без повече коментари. Всмукна дълбоко, отпи кафе и преглътна, преди да изпусне дима. Беше неспокойна и нервна. Досетих се, че баткото с бонбонките пак закъснява.

— Името — напомних. — Имаше ли чернокожата име?

Тя не каза нищо. Гледаше през дъжда към Кълъмбъс авеню.

— Името? — повторих.

— Мисля.

— Не се насилвай — казах.

Но не го мислех. Знаех, че ако баткото с бонбонките се появи, ще я изгубя.

— Колко плащаш да разбереш? — попита тя.

Извадих портмонето от чантата си, отворих го, измъкнах банкнотите и ги преброих.

— Имам дващест и осем долара — казах. — В случай че не приемаш кредитна карта, ето колко плащам да разбере.

— Кукла — изрече Джуъл.

— Кукла коя?

— Не знам. Бялата жена ѝ каза „кукло“ няколко пъти. Дай ми дващестачка. Не ща да ти взимам и последния долар.

Дадох ѝ две банкноти по десет долара и попитах:

— Мислиш ли, че е просто нежно обръщение?

— Ъ?

— Не ти ли казват мъжете понякога кукличка?

— О, да.

— Тя нито веднъж ли не каза някакво друго име?

— Не.

— Как изглеждаше?

— Висока. По-висока от мен. Хубава. Косата много къдрава и много къса. Имаше кръгли очила със зелени рамки.

— Нещо друго?

— Тя е от негърките, дето белите мъже харесват, да знаеш. Тънък нос, тънки устни, големи очи и скули като на ония момичета в списанията.

— Мислиш ли, че са имали връзка?

— Връзка ли? Като да се работят една друга? Такава ли връзка? Двойка лесбийки?

— Да.

— Може би. Бялата жена ѝ викаше кукло.

— А другата викаше ли нещо на бялата?

Джуъл поклати глава.

— Не ѝ ли викаше? — попитах. — Или не си спомняш?

— Господи, ти задаваш толкова много идиотски въпроси. Какво значение има?

— Няма да знам какво значение има чак до края. И затова внимавам.

— Ами казах ти всичко, което знам.

Тя се извъртя на мястото си. Беше си изпила кафето. Пушеше трета цигара.

— Защо не ми каза това първия път, когато говорихме?

— Не плати да ти продам всичко наведнъж.

— Ако дойда с още пари, имаш ли още за казване?

— Ще ти разправам приказки, докато ми плащаш — отвърна Джуъл и се засмя. — Но отсега нататък ще са глупости.

— Ами това, което вече ми каза?

— Харесваш ми. Имаш сладко куче и не се държиш, сякаш те е страх да не си лепнеш нещо, като говориш с мен.

— Така че това, което ми каза, е истина.

— Разбира се.

— Но отсега нататък ще лъжеш за пари, така ли?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Разбира се.

Роузи подуши за момент лицето ѝ, а после започна да го ближе. Джуъл се закиска, което Роузи прие за насърчение, и заблиза още по-енергично. Накрая Джуъл вдигна ръка и отблъсна нежно Роузи.

— Е, нямам повече пари, тъй че не се налага да лъжеш. Не е ли чудесно?

— Идеално е.

Замълчахме. Джуъл наблюдаваше Кълъмбъс авеню и чакаше. Дадох си сметка, че това е нейният живот. Да върти номера, за да изкара пари и да си купува хероин, като чака оня с шапката да се появи и да ѝ го продаде. Да върти повече номера, за да си купи повече хероин утре. Или тази вечер. Или по-късно този ден. В зависимост от това колко силен е навикът ѝ.

— Познаваш ли мъж на име Лорънс Рийвс? — попитах.

— Ти какво си мислиш? Че клиентите ми дават визитни картички?

— Идвал е при теб. Пращал го е Джърмейн.

— Много клиенти правят така.

— Средна възраст, може би петдесетгодишен. Подпухнал, никакъв финес. Плешив отпред, а това, което е останало от косата му, е дълго и вързано назад на опашка. Носи малки кръгли очила със златни рамки. Обикновено се развихря в четвъртък вечер.

— Дари — каза тя.

— Дари ли?

— Това е той. Джърмейн го води всеки четвъртък. Една от нас винаги го отвежда в хотел „Брадли“ за час и му взима здравето.

— Да можеш да ми кажеш нещо за него?

— Има наистина голям член.

— Така ли?

— Да. Пък не изглежда, като да има. Но е така. Всички момичета искат да го работят, че да го видят.

— Нещо друго за него?

— Не. Те всички са странни.

— Каква е неговата странност?

— Разиграва разни работи, повечето го правят. Все трябва да си представя нещо.

— И какво трябва да си представя?

— Че аз го карам насила да го прави.

— А какво обича след това?

— Просто става и си тръгва. Не казва нищо. Такива работи възбуждат ли те?

— Не — казах. — Не знам защо.

— Виж, той не е кой знае какво, но все пак има нещо в него.

— Замълчи, сърце мое.

Седях на барплота в кухнята и се опитвах да съставя списък. Обичам списъците. Карат ме да се чувствам организирана. За съжаление знаех твърде малко за смъртта на Гретчен, за да запиша нещо. В „Големи крачки“ имаше три чернокожи жени. Но нито една от тях не бе висока. Нито една не беше късо подстригана. И нито една не носеше очила със зелени рамки. Нямаше никоя, чернокожа или друга, която да бе назначена или уволнена предишната година. Така че куклата не беше от компанията. Потърсих в телефонния указател Натали Годар, онази, която беше приела фамилията на Мери Лу, но не открих такава. Позвъних на справки и разбрах, че такъв телефон не е обявен при тях.

Лорънс Рийвс очевидно беше ползвал услугите на Джърмейн Листър, който най-малкото беше разговарял с Гретчен и приятелката ѝ. Лорънс също така беше преследвал Мери Лу и бе претендирал, макар и посмъртно, за заслугата да е убил Гретчен. Тъй като всеки изглеждаше свързан с останалите, би трябвало да се оформи някаква схема. Но нямаше такава. Резултатът от внимателния анализ доведе до заключението „Какво от това?“. Докато се опитвах да проумея дали „Какво от това?“ означава нещо друго освен „Какво от това?“ и откривах, че то не е нищо друго, а само „Какво от това?“, сестра ми звънна отдолу и аз ѝ отворих да се качи. Веднага щом влезе, разбрах, че някъде се е случило нещо ужасно. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето — измъчено, и тя изглеждаше с двайсет години по-стара. Роузи направи блед опит да завърти опашка, но после се отказа.

— Е, как ти мина денят?

— Аз... аз скъсах с Морт.

Макар да имаше едва ли не безброй причини за това, усетих, че е най-добре да не казвам нищо.

— Как стана?

— Той е... свиня.

— Така ли?

— Да. Не се преструвай, че не си го мислеше.

— Няма.

— Можеше да ме предупредиш.

— Не, мисля, че на онзи етап не можех. Какво по-точно свинско направи той?

Тя гледаше в пода между нас. Поклати глава.

— Добре — казах. — Искаш ли кафе?

Елизабет седна на стол до кухненския плот и отново поклати глава. Мълчахме. В дъното на мансардата утринната светлина къпеше щедро статива ми. Най-доброто време за рисуване. Или дори да направиш списък. Не особено добро време да седиш и да мълчиш с неприятната си сестра, докато тя гледа в пода и диша тежко. За да правя нещо, отбелязах в списъка си: *Приятелка на Мери Лу?* Тя бе единствената, свързана с моя случай, за която се сецах и с която не бях разговаряла.

— Искаше аз и още една жена — каза Елизабет толкова тихо, че се приведох към нея, за да чуя — да правим секс с него.

— Каква гадост.

— Каза, че в това няма нищо лошо.

— Няма, предполагам, ако става между възрастни, които са съгласни или може би, по-точно казано, склонни да го правят. Аз не бих била склонна.

— Морт каза, че съм фригидна.

— Морт е гадина. Няма значение какво казва.

— Правех всичко, каквото иска. Всякакви сексуални работи, които не съм правила никога преди.

— Харесваше ли ти?

Елизабет вдигна очи от пода и ме погледна така, сякаш съм я накарала да тълкува „Бхагават-гита“. Мълчеше, обмисляйки въпроса, но накрая изрече:

— Не знам. Просто трябваше да си го върна на Хал.

Кимнах, но не казах нищо.

— Сега Морт е бесен, че скъсах с него.

— Аха.

— Има мои снимки.

— Естествено.

— Казва, че ако не се върна, ще ги пусне по интернет.

— Доста подрастващи момчета ще са доволни.

— Това, което казваш, е ужасно.

— Казах го като комплимент — отвърнах, което беше само наполовина истина и според мен и двете го знаехме.

— Какво ще правя? — рече тя.

Знаех, че тъкмо онази противоречива невеликодушна част от мен изпитва невероятно удоволствие от това. Има неща, които не научаваш в „Маунт Холиуок“. Неща, за които трябва да попиташ по-малката си сестра, която не е учила в „Маунт Холиуок“ и не се е женила за възпитаник на елитен университет. Това за Елизабет бяха може би първите два от седемте гряха. Макар че ми беше приятно да разбера, че груповият секс е в ранглистата.

— Не знам какво да правя — каза Елизабет. — Ами ако татко види снимките?

— Няма да ги види — рекох. — Той няма представа как работи интернет.

— Но някой ще му каже.

— Това няма да се случи. Ще говоря с Морт.

— Сама?

— Не — отвърнах и се усмихнах щастливо при мисълта. — Ще взема Спайк.

Двамата със Спайк открихме офиса на Морт Крейкън в Уолтъм, в склад, пълен с неоразмерени метални стойки за дърва за камина, оръфани китайски паравани, напукани тоалетни чинии, керамични статуетки на овчарки, картини върху кадифе, предмети от ковано желязо, сума ти джунджурии и наистина огромно количество всевъзможни дрънкулки. Двама помощници с тъповати физиономии се щураха наоколо, но никой от тях не ни обърна внимание.

— Чудя се дали там вътре той не се угоява с огромни морски червеи — каза Спайк.

— Да прави какво?

— Това е стих — поясни Спайк.

— И без съмнение очарователен — казах и почуках на вратата на офиса, върху чието армирано стъкло пишеше с черна боя: *МЕНИДЖЪР*.

— Да?

— Приемам, че означава „влез“ — казах на Спайк и отворих вратата.

Морт седеше на бюрото си без своята перука, в бяла риза, която, изглежда, беше прана, но не и гладена. Над ризата носеше едро изплетен пуловер с дълги ръкави. Не изглеждаше по-добре, отколкото първия път, когато го видях, но сега се вписваше в обстановката.

— Да?

— С вас се познаваме — казах. — Името ми е Съни Рандъл. Аз съм сестрата на Елизабет.

— Голяма работа — изрече Морт.

Погледнах Спайк и видях зараждащата се в ъгъла на устните му усмивка. Затворих вратата след нас.

— Ако сте дошли да се разправяте с мен за това, че съм я изхвърлил, безсмислено е. Тя избяга, знаете го. Животът продължава.

— У вас ли са нейните голи снимки?

За момент Морт се втренчи в мен, а после каза:

— Нямам никакви снимки.

— И в такъв случай няма да можете да ги пуснете в интернет — казах.

Тогава Морт направи голяма грешка.

— Дори да го направя, те са си мои. Тя искаше да я снимам. Не бе нужно да идвате да ми казвате какво да правя с тях.

Спайк не е от ония изваяни спортисти. Конструкцията му е мечешка. И е силен и бърз като мечка. Той мина зад бюрото, сграбчи Морт за гърба на ризата, измъкна го от стола, блъсна го и го залепи за стената, преди още да е спрял да говори. Краката му висяха над пода. Той удари Спайк, но Спайк не му обърна внимание.

— Защо не излезеш, Съни, да държиш под око ония двама главорези, които видяхме на идване? — каза ми Спайк.

— Помощ — извика Морт.

Спайк се надвеси над него и му пошушна нещо в ухото.

Морт престана да се съпротивлява. Аз излязох и затворих вратата на офиса след себе си. Ония двамата не се виждаха никъде. След две-три минути Спайк отвори вратата, излезе от офиса на Морт с кафяв плик от груба хартия в ръка и каза:

— Голите снимки на сестричката.

Прибрахме се с Роузи от сутрешната ѝ разходка и аз седнах на кухненския плот да пийна кафе. Роузи опита всевъзможни умиляващи пози и погледи, за да ме подмами да ѝ дам втора закуска, но тренираното ми детективско око моментално прозря тактиката ѝ. Дадох ѝ бисквитка.

Списъкът ми все още беше на плота. Бе нараснал само с няколко имена. Трябваше да разбере от Лий Фарел кога е умряла Гретчен. Обадох му се.

— Знаем ли часа на смъртта на Гретчен Крейн? — попитах.

— Жертвата от случая с убийството, който вече разрешихме ли?

— Да. Гретчен Крейн. Кога е умряла?

— Цяло чудо, че още помня — каза Фарел. — Била е застреляна осем часа, преди да я открият.

— Което ще рече около полунощ, нали?

— Удоволствие е да видиш с очите си как действа един опитен детективски ум — каза Фарел.

— Сигурно в службата си нямаш много такива възможности — отвърнах. — Имаш ли адреса на Натали Годар?

— Коя, по дяволите, е Натали Годар?

— Скъпоценната половинка на Мери Лу Годар.

— Не знаех, че има половинка.

— Живее на Ривиър стрийт, но номерът ѝ го няма в указателя.

— Задръж така — каза Фарел и известно време, докато се върне и ми даде номера на улицата, седях и слушах далечната шумотевица в канцеларията на отдела. Накрая той вдигна слушалката.

— Ау — възкликнах, — удоволствие е да чуеш с ушите си как действа един опитен детективски ум.

Фарел затвори. Добавих адреса в списъка си, а също така отбелязах внимателно времето на смъртта. То, поне за момента, не изясняваше нищо. Дори нямах представа аз къде съм била в часа на убийството на Гретчен. Може би в леглото, може би на разходка с

Роузи. Но все пак винаги е по-добре да имаш информация, отколкото да нямаш. По-лесно ми е да правя списък, когато има нещо написано. Нямах какво повече да правя, нито къде повече да вървя, затова дадох на Роузи още една бисквита и една голяма целувка и отидох да се срещна с Натали. Ривиър стрийт е на Бийкън Хил. Човек има по-голям шанс да се сблъска с Леонардо ди Каприо в кварталния супермаркет, отколкото да намери място за паркиране около Ривиър стрийт. Затова не взех колата, а се качих на метрото, гледах отражението си в прозорците, смених влаковете и слязох на Чарлс стрийт стейшън.

В Чарлс стрийт има нещо Дикенсово. Стара, със сгради от червени тухли и много магазини. През зимните месеци очакваш да видиш някой джентълмен с дълъг шал да носи към къщи тлъста патица. В този ранен пролетен ден обаче никой не носеше нищо за печене, макар да видях един забързан чичко, който изглеждаше като угоена птица.

Адресът на Натали беше четириетажна къща на средата на Ривиър стрийт, от дясната страна. Входната врата беше с шпионка. Под звънеца нямаше табелка с името. Позвъних. Долових някакво движение зад вратата, а после настъпи тишина. Сетне вратата се откряна, колкото позволяваше веригата, и една жена ме погледна отвътре. Виждах само част от лицето ѝ, но то определено бе на чернокожа, която носеше очила със зелени рамки.

Мили боже, май уцелих в десетката!

Усмихнах се топло.

— Казвам се Съни Рандъл — представих се аз. — Взех името ви от Мери Лу Годар. Разследвам смъртта на Гретчен Крейн, която, както може би знаете, работеше за Мери Лу в „Големи крачки“.

Известно време тя се взираше в мен през очилата си със зелени рамки. После затвори. Веригата издрънча и вратата се отвори.

— Моля, заповядайте.

Влязох в малко антре със стълбище вляво. Надясно през арка се влизаше в дневна. Къщата беше широка колкото да побере едно помещение, и висока четири етажа, тъй че ако живееш тук, можеш да развиеш доста здрави мускули на краката.

Влязохме в дневната и седнахме. По-голяма част от лицевата стена заемаше гледащ към залива прозорец, обезопасен с решетка, която се отключваше отвътре. Стените бяха изрисувани с английски

ловни сцени. На пода имаше персийски килим, чиито тонове подхождаха на тавана, боядисан в червеникавокафяво. Мебелите бяха подбрани с вкус, тежки, стари и скъпи. Седнах с гръб към големия прозорец, пред масичка за кафе. На нея имаше два броя на списание „Нюйоркър“ и един на „Ентъртейнмънт Уийкли“. Еклектично. Натали седна срещу мен на голяма възглавница и опря ръце на коленете си. Косата ѝ беше късо подстригана и много плътно прилепнала. Беше висока, носеше избелели джинси, които ѝ седяха идеално, и широка бяла тениска, която се спускаше точно до нужната дължина. Маратонките ѝ бяха сини, с жълти ивици и сложно завързване, което трябва да ѝ бе отнело двацетина минути.

— Знаете ли коя съм? — попитах.

— Вие сте жената, която пазеше Мери Лу от отвратителния преследвач, убил бедната Гретчен.

— Лорънс Рийвс — уточних.

— Да. Но разбрах, че случаят е приключен.

Говореше като сестра ми Елизабет — с определен акцент, характерен за елитните колежи.

— Просто се опитвам да доуточня някои неясни моменти — поясних.

— Разбрах, че Мери Лу ви е уволнила.

— Мери Лу говори за вас като за своята скъпоценна половинка — казах. — Истина ли е това?

— Ние сме любовници. И аз взех фамилното ѝ име. Уволни ли ви Мери Лу?

— А какво е моминското ви име?

— Мери Лу не се нуждае повече от услугите ви — каза Натали. — Не виждам никаква причина да продължавам да разговарям с вас.

— Познавате ли Гретчен?

Натали стана, отиде в антрето, отвори външната врата и зачака.

— Довиждане, мис Рандъл.

Помислих си да я попитам познава ли жена на име Джуъл или мъж на име Джърмейн. Това може би щеше да привлече вниманието ѝ, но реших, докато не разбера повече, да запазя за себе си това, което знам. Станах и се запътих към вратата.

— Довиждане, мис Годар — казах и си тръгнах.

Реших да вървя по Чарлс стрийт, да мина през парка да взема метрото. Това щеше да ми даде възможност да обмисля онова, което бях научила.

Забавно нещо е детективската работа. След като от деня, в който срещнах Мери Лу, не бях научила почти нищо, достатъчно бе едно десетминутно посещение, за да разбере, че именно Натали е била жената с Гретчен, когато тя е разговаряла с Джуъл. И че Натали не гори от желание да дава някаква информация. И че на списанията върху нейната масичка има стикерче с името на получателката — и то е Натали Маркъс.

Беше ярък слънчев ден, но не чак толкова топъл, колкото би си помислил човек. Разказах на Джули за Морт и Елизабет, докато вървахме по Чарлс стрийт в Кеймбридж, където тя живееше сега. Пристанът за лодки беше зад нас. Вляво, отвъд Мемориал Драйв, бяха червените тухлени общежития, които в Харвард наричаха, разбира се, къщи. Всички те гледаха към реката.

— Мислиш ли, че тоя Морт ще удържи на думата си? — попита Джули.

— Да. Мисля, че Спайк го изплаши ужасно.

Джули се усмихна леко и каза:

— Спайк е уникална личност.

— Да — отвърнах.

Минахме по моста за пешеходци и тръгнахме срещу течението, като сега реката ни оставаше вдясно. Вляво имаше повече сгради от червени тухли, този път на харвардския Факултет по мениджмънт. Има няколко места в Кеймбридж, където във всички посоки, с изключение право нагоре, виждаш само Харвард.

— Изобщо ли не те притеснява фактът, че понякога трябва да молиш мъж за помощ? — попита Джули.

— Не.

— Но това те прави зависима.

— Мисля, че независимостта, както и физическата форма, са може би състояния на духа — отвърнах. — Можех да застрелям Морт, но не и да го надвия физически. А Спайк може. По-благородно спрямо Морт е да бъде наказан физически, отколкото застрелян.

— Би могла да си в бизнес, където да нямаш нужда от мъж.

— Не, не бих могла. Мъжете са ми нужни, за да вдигат неща, които са твърде тежки за мен. Освен това са ми нужни за секс, за любов, а и за двете. По същия начин и редовните мъже се нуждаят от жени. Ако имам деца, ще ми е нужен някой, който да ги направи. Бих искала също така и някой, който да им е баща.

— Искаш ли деца?

— Не знам. Опитвам се да не насилвам нещата... освен това си имаме Роузи.

Пресякохме на светофара, минахме по моста Андерсън и продължихме покрай реката. Стадионът Харвард беше вляво от нас. Той не беше от червени тухли.

— Би трябвало да ти е лесно да се оправяш с деца — каза Джули.

— Знам.

Отбори по осем души, и женски, и мъжки, гребяха по реката. Движението по Солджърс Фийлд Роуд не беше натоварено и докато минавахме, чувах гласовете на треньорите.

— Аз... — Джули спря и като че обмисляше как да го каже. — Аз не мога да живея с никого.

— Така ли?

— Дори, да ме прости бог, и с децата ми.

— Това сигурно е доста болезнено.

— Болезнено? Откъде можеш да знаеш ти какво е болезнено? Що за майка съм аз. Не мога дори да стоя и да се грижа за децата си. Какво ли ще стане с тях? Как ли се чувстват?

— Те имат баща си. Майкъл е добър баща, нали?

— Да. Той е невероятен с тях. Сигурно това ме кара да се чувствам неадекватна.

— Ще ги видиш и когато нещата се поуталожат, ще им се реваншираш. Ти си добра майка, Джули.

Не бях убедена, че това е точно така, но изглеждаше най-подходящото нещо, което можеше да се каже за момента, а приятелите са си приятели независимо дали са разумни, или не.

— Имам си свое собствено местенце.

— А Робърт?

— Продължаваме да се виждаме, но и той не може да разбере защо се изнесох от дома му.

— Откога си там?

— От три дни — отвърна тя.

— И как е?

— Нощем понякога ме обзема страх и си мисля: „Какво направих?“. Но друг път имам чувството, че бих могла просто да полетя.

— Спомням си това чувство.

— Ако всичко останало се подреди, би ли могла да живееш с Ричи?

— За момента не мога.

— Не ми се прави на дървен философ — каза Джули. — Питам би ли могла?

— Мога да спя с него. И го правя сега. Бих могла навярно да живея в една къща с него... но трябва да е голяма къща. Знае ли Майкъл къде си?

— Не. Дадох му новия си телефон. Знае, разбира се, къде е офисът ми.

— Разговаряхте ли?

— По телефона.

— И как е?

Джули пребледня, сведе глава и не каза нищо. Знаех, че се мъчи да не заплаче.

— Не е ли вече време да потърсиш помощ от специалист? — попитах. — Освен мен?

Джули кимна. Стигнахме до моста Елиът, там, където реката завиваше на запад. Джули спря по средата, облегна се на перилата и се втренчи в движещата се вода долу. Кимна. Опитах се да проследя погледа ѝ.

— Ще се почувствам ли по-добре? — попита моята приятелка. — След известно време?

— Без съмнение — отвърнах. — Обещавам.

Раменете ѝ се разтресоха. Заставах до нея, погледнах надолу към водата и се опитах да осигуря утешително присъствие, докато тя плаче.

Всеки четвъртък вечер имах лекция по композиция в Бостънския университет. Излизах от къщи в 5:30 ч, връщах се около 9:20 и извеждах Роузи на разходка. Това за нея беше безценна възможност да си свърши последната за деня работа; беше важно и за мен, защото след четири часа сама вкъщи тя щеше да бута топката и да я пуска в краката ми, докато не ми се прище да скоча надолу с главата от някой прозорец.

В мига, в който влязох, Роузи се завъртя няколко пъти и препусна към мястото, където висеше каишката ѝ. Беше толкова възбудена, че едва ѝ я закачих. Двете хукнахме към асансьора и излязохме на улицата. На пет крачки от вратата Роузи внезапно спря и се закова на място. Душеше усърдно с леко вдигната глава, изследваше плочите пред себе си с нос. Огледах се. Не виждах нищо особено. Паркираните до тротоара коли бяха празни и безмълвни.

— Хайде — подканих я. — Опасността, изглежда, отмина.

Роузи ме погледна, помахна опашка и тръгна пред мен със своята скоклива походка. Беше светла вечер с много звезди и почти пълна луна. Изминахме нашия обичаен маршрут до Форт Пойнт Чанъл, погледахме водата, обърнахме се и тръгнахме назад. Скоростта на придвижване зависеше от Роузи. Това беше нейната разходка и аз никога не определях колко дълго да души старателно някоя празна кутия от бира. Двете винаги вървахме нататък по десния тротоар, а се връщахме по левия, така че Роузи да успее да подуши цялата си територия. Беше почти десет и половина, когато се върнахме. Пресякохме улицата и изведнъж Роузи опъна назад уши и се сниши. Малкото ѝ тяло се изпъна, а опашката ѝ щръкна като много късата опашка на куче птичар. Тя заръмжа сърдито. Спрях. Никога не я бях виждала да прави това. Винаги вдигаше голяма врява, щом зърнеше друго куче през прозореца на колата. Но иначе на улицата, където другото куче можеше да отговори със същото, тя обикновено не бе по-агресивна от зайче. Огледах се. Същата пуста улица. Същите празни

коли, паркирани пред моя дом. Роузи продължи да ръмжи. Пристъпваше много бавно напред. Ушите ѝ бяха все така опънати назад, почти залепени за главата, и тя едва ли не се влачеше по корем по уличната настилка. Тъй като беше претенциозно да носиш на кръста си оръжие на лекция по живопис, револверът ми беше в чантата. Извадих го. Вниманието на Роузи беше като че насочено към нашия вход. В лошо време случаен скитник можеше да се подслони вътре. Но нощта беше топла и ясна, а и входът не беше чак толкова комфортно място. Стиснах револвера и оставих Роузи да ме води, пресичайки почти пълзешком през улицата. Щом се оказахме на отсрещния тротоар със същите паркирани коли между мен и входа, усетих цигарен дим. Спрях. А Роузи се сниши още повече и ръмженето ѝ се засили. Огледах внимателно входа. Въпреки лунната светлина той беше все още в дълбока сянка. И тогава забелязах движение и проблясването на нещо метално. Коленичих зад паркирана кола точно преди някой да стреля по мен. Блесна дуло и отекна гърмежът на доста голям пистолет. Последва нов изстрел и един куршум се заби в колата, зад която се криех. Агресивността на Роузи се бе изпарила от пукотевицата и тя тръпнеше от нетърпение да избяга. Колата до мен бе с фар за мъгла и аз го използвах да закача на него каишката ѝ. Тя задраска яростно по асфалта. Аз не помръдвах. Онзи с пистолета не можеше да остане вечно във входа. Всъщност хората обикновено не се обаждат на ченгетата, за да съобщят за престрелка. Но стрелялият не можеше да е сигурен, че някой няма наистина да го направи, и напрежението щеше да го смаже. Рано или късно тя... или той трябваше да се покаже. С риск да съм сексуално предубедена, реших, че стрелецът може би е мъж. Той знаеше, че съм жена, и по тая причина щеше да е непредпазлив. Извих се зад паркираната вляво от мен кола и се мушнах между една хонда и един таурус. Зад мен Роузи продължаваше да прави опити да избяга. Не обърна никакво внимание на това, че се преместих. Съжалих я. Но щях да се почувствам още по-зле, ако тя осиротееше. Заредих револвера.

Стрелецът излезе на улицата. Беше Джърмейн. Чудесно. Той щеше да е изпълнен с пълно пренебрежение към една жена. Така и беше. Тръгна изправен към колата, където си мислеше, че съм. Беше с пистолет, който държеше небрежно. Дори сега се перчеше. Прокраднах

се между хондата и тауруса, изскочих му в гръб, опрях дулото на револвера си във врата му и го сграбчих с лявата си ръка за косата.

— Ако мръднеш, ще те убия — изсъсках аз.

Той замръзна на мястото си.

— Пусни пистолета! Веднага!

Той го пусна.

— Лягай долу! — извиках. — По очи! С ръце на главата!

За да бъда по-убедителна, натиснах леко дулото в черепа му. Той направи каквото му бе наредено. А щом легна на тротоара, изритах пистолета му под една от паркираните коли. Сега, когато вече никой не стреляше, Роузи се поуспокои. Продължаваше да опъва каишката, но стоеше на едно място. Не си прахосваше силите.

— Защо стреляш по мен, Джърмейн?

— Мамка ти, кучко.

— Това не е точният отговор, Джърмейн. Мога да те застрелям при самозащита и никой няма да каже нищо.

— Не можеш да ме гръмнеш отзад в главата и да кажеш, че е било самозащита.

— Мога да кажа, че си се опитал да избягаш.

— Не ти стиска.

— Ти само се опитай да станеш и ще видим дали ми стиска.

Точно това възнамерявах да направя. Ако се опиташе да стане, щях да го застрелям. Но той беше прав. Не мислех, че е въпрос точно дали ми стиска, или не, но не можех да го застрелям в тила, докато лежи, проснат на тротоара. Извадих от чантичката мобифона си и позвъних на полицията.

Джърмейн, Роузи и аз представлявахме вероятно доста странна гледка, докато чакахме на лунна светлина патрулната кола. Никой от нас нямаше какво да каже и ние през цялото време мълчахме. Единият от униформените в патрулката беше чернокожа жена на име Еми Джеферсън, която познавах от Академията, а другият — бял мъж, когото не познавах. И двамата бяха с ръце на кобурите. Аз продължавах да държа револвера си опрян в тила на Джърмейн.

— Кого си спипала, Съни Рандъл? — попита Еми.

— Джърмейн Листър — отвърнах. — Опитва се да ме убие.

— Направи ли го, Джърмейн? — попита го тя.

Полицаят му сложи белезници. Беше едър мъж с набито тяло, което подсказваше, че е прекарал доста време в залата за вдигане на тежести. След като белезниците щракнаха, аз върнах ударника на пистолета, прибрах оръжието в чантичката си, отидох за Роузи и я взех на ръце. На нея много бързо ѝ минаваше. Веднага щом я вдигнах, тя започна да маха с опашка и да ме ближе. Бялото ченге потупа Джърмейн, а после го изправи.

— Пистолетът му е под онази кола — казах. — Някой от куршумите може да се е забил някъде в колата.

Еми кимна и каза:

— Това оставяме на оперативната група. — После погледна Джърмейн и добави: — Знам те. Ти държиш верига от проститутки.

— Нищо не знаеш — отвърна той.

Не поглеждаше към мен.

— Знам, че ще те затворим за много повече неща освен сводничество, Джърмейн — отбеляза Еми. — Защо стреля по тази жена?

Той не поглеждаше и към нея.

— Пистолетът е под този додж — обади се бялото ченге. — На вратата на колата има дупка от куршум.

— Що не качиш Джърмейн в патрулката? — предложи Еми.

Седяхме с Елизабет на кухненската ѝ маса. Роузи остана в колата, за да е сигурно, че някой нейн косъм няма да падне на килима на Елизабет. Кафявият плик от груба хартия лежеше помежду ни, до малък поднос със захарница и каничка за сметана. Бяха изрисувани с патици, а чучурчето на каничката бе с формата на човка.

— Не си казала на татко, нали? — попита Елизабет.

На колко ли години трябваше да станем, за да престане сестра ми да се състезава с мен за татко?

— Не. Не съм — отвърнах.

— Погледна ли снимките?

— Само колкото да се уверя, че си ти. Нито Спайк, нито аз се интересуваме от снимки на голи жени.

— Предполагам, че не си наясно относно хомосексуалистите — каза тя.

— Може би не.

— Какво каза Морт?

— Беше загрижен за безопасността си. Мисля, че каза: „Помощ“.

Машината за кафе спря да гъркори и Елизабет наля на мен и на себе си. В захарницата имаше подсладител, а в каничката — обезмаслено мляко. Сложих си и от едното, и от другото в кафето.

— Искаш ли да прегледаш снимките, за да си сигурна, че всичките са тук?

— Дори и всичките да са тук, откъде да знаем, че негативите не са у него? — попита тя.

— Правил ги е с полароид — поясних.

— Какво значи това?

— Че няма никакви негативи. Провери ги.

— Не искам. Карат ме да се чувствам неудобно.

— По дяволите, провери ги веднага!

Тя взе плика, отиде до плота, където не можех да я видя, и извади снимките. Разгледа ги бързо, преброи ги, върна ги в плика и

каза:

— Тук са всичките, които помня.

— Искаш ли да ги изгориш?

Тя мълчеше.

— Или не искаш? Предполагам, че Морт не ти се е обаждал.

— Не.

— А Хал?

— Не съм говорила с него.

— Адвокатите ти ли го правят?

— Нямам адвокат.

— Неговият адвокат свърза ли се с теб?

— Няма да говоря с него.

— С Хал или с адвоката?

— С никой от тях.

— Каза ли на мама и татко за това?

— Ти чуваш ли се!

— Тогава какъв е планът ти?

— Няма да позволя на онзи кучи син да се разведе с мен, за да може да живее със своята пачавра.

— Той го прави и сега — отбелязах.

— Ако го хванем, няма да може да получи развод, както той иска.

Можем да докажем, че ме е изоставил.

Отпих малко кафе. Нямах да е зле да има сметана и захар, но и с подсладителя не беше толкова лошо. В сравнение с Елизабет повечето неща не бяха толкова лоши.

— Преди всичко — казах, — вече го хванахме. Не възнамерявам да го хващам отново и отново. Второ, не знам откъде черпиш своята юридическа информация. Струва ми се обаче, че се нуждаеш от подобър източник.

— Знаеш как се държат един за друг добрите стари момчета — каза Елизабет. — Всички тези проклети адвокати са в заговор.

— Хвани си адвокатка.

Елизабет изглеждаше малко озадачена, сякаш никога не се бе сещала, че има и жени адвокати. Очевидно не можеше да смели такава информация, затова направи това, което винаги правеше.

— Не ми е нужна помощта ти, за да живея живота си, Съни.

— Нуждаеш се от нечия помощ — казах. — Много е трудно. Имаш нужда от психотерапевт. От адвокат.

— Много бързо ще разбере, че греши, ако си мисли, че може да ме зареже.

Кимнах. Известно време пихме кафето си в мълчание.

— Е, трябва да вървя — казах.

— Разбира се — отвърна тя.

Отидохме заедно до външната врата. Елизабет ми изглеждаше по-дребна, отколкото винаги съм мислила, че е. Може би затова не казах: „Изглеждаш твърде добре на снимките“.

Лий Фарел дойде да ме види. Носеше черен костюм с италианска кройка, черна риза с права якичка и черна копринена вратовръзка.

— В монохроматична гама си — отбелязах аз.

— Подхожда ми на пистолета — отвърна той. — Джърмейн твърди, че е стрелял по теб, защото си имала вземане-даване с момичетата му.

— Най-вече задавах на едно от тях въпроси.

— Как ѝ е името?

— Не си спомням — отвърнах.

Фарел ме изгледа. Седеше на старото кресло, в което обикновено седеше татко, когато идваше при мен. Роузи спеше на пода, положила глава на десния му крак.

— Не си спомняш ли?

— Да.

— Това е смешно. Бих казал, че си от онези, които ще запомнят и колко пломби има момичето.

— Шест — отвърнах.

— Аха.

— Джърмейн каза ли нещо друго? — попитах.

— Каза, че е искал само да те изплаши. Не се е опитвал да те застреля.

— А ти вярваш ли го?

— Разбира се — отвърна той. — Би ли излъгал?

— Боже, колко съм глупава. Ама, разбира се, че не.

— Каква е причината да не искаш да ми кажеш името на проститутката? — попита Фарел.

— Не мисля, че е замесена. Ако я разпитате, ще се изплаши и повече никога няма да разговаря с мен.

— И?

— И аз пък някак си я харесвам.

— Е, можем да се върнем при нея, ако ни потрябва. Имаш ли някаква идея за какво точно става дума в този случай?

— Разбира се.

— Отлично — възкликна той.

— Мисля, че това е част от случилото се с Гретчен Крейн, Мари Лу и Лорънс Рийвс.

— Онези случаи са приключени.

— Според теб. Не и според мен.

— Дори и да не бяха, какво общо има това с Джърмейн?

— През последните седмици няколко пъти имах вземане-даване с едно от момичетата на Джърмейн. Защо той изчака чак досега?

— Може пък да е от бавните. Да обича да отлага нещата.

— Мисля, че докоснах оголен нерв — казах.

— На Джърмейн ли?

— Все още не знам какъв нерв докоснах. Но ми се струва, че може да има връзка с Тони Маркърс.

— Би било забавно. Защо мислиш така?

— Джърмейн работи за Тони — усмихнах се леко аз.

— Всеки сутеньор в града работи за Тони.

— Джърмейн е нещо като мениджър от средно ниво — обясних.

— Сега се явява, така да се каже, на прослушване за поста да ръководи проститутките на Тони.

— Мислиш ли, че той му е поръчал нападението? — попита Фарел.

— Може би.

— Освен факта, че Джърмейн умее да се издига, има ли друго, което да те кара да мислиш, че Тони го е изпратил да те гръмне?

Опитах се да изглеждам загадъчна.

— Женска интуиция — заявих аз.

Фарел погледна надолу към Роузи, която продължаваше да спи на крака му, и повтори:

— Женска интуиция.

— Имам някои смътни подозрения относно хора, които може да са свършено невинни. Докато не се убедя, не искам да ви пращам вас, момчета, да им тъпчете, така да се каже, лехата с цветята.

— Бих искал да имам женска интуиция — каза Фарел.

— Безценна е. Особено в борбата с престъпността.

— Все още не сме изкопчили нищо от Джърмейн. Ако прави каквото Тони му казва, още дълго ще сме с празни ръце.

— Защото го е страх повече от Тони, отколкото от вас — казах.

— С повечето хора е така. Можеш ли да се свържеш с него?

— Ако го направя, ще е един вид допълнително възнаграждение.

Но аз не преследвам точно това.

— Което е?

— Това, което преследвам ли? Искам да знам кой уби Гретчен Крейн и защо.

— Не вярваш, че е Лорънс, така ли?

— Не вярвам.

— Е, мога, предполагам, да ти дам мъничко информация. Ти си дъщеря на Фил Рандъл. И беше в полицията.

— И ти като мен не вярваш, че Лорънс Рийвс е убил Гретчен Крейн, нали?

Фарел ми се усмихна. После погледна към Роузи, която продължи да спи с глава на крака му.

— Извинявай — каза той. Наведе се, отмести я внимателно, стана и заяви: — Вярвам в това, което мога да докажа.

— Защото нямаш женска интуиция.

— Опитвам се да се задоволявам с това, което имам.

Двамата с Ричи се опитвахме да прекарваме заедно по една събота и неделя месечно. Тъй като живеех в мансарда почти без врати, и то с Роузи, да се любим у нас беше неудобно. Ако я заключех в банята, не спираше да скимти. А ако не я затворех там, начинанието се превръщаше в занимание за трима. Така че, когато оставахме у нас, Роузи отиваше на гости на чичо Спайк.

Беше девет и половина в едно неделно утро без Роузи. Двамата с Ричи лежахме в моето легло. Той ме бе прегърнал с една ръка, аз бях сложила глава на гърдите му, а слънцето грееше през прозореца.

— Беше хубаво — казах.

— Хубаво ли?

— Разбира се. Хубаво.

— Предполагам, че ти смяташ и Тадж Махал за хубав.

— Да, много е хубав.

Лежахме върху завивките и известно време мълчахме. Главата ми беше на гърдите му и долавях ударите на сърцето му.

— И защо се разведохме? — попита Ричи.

— Защото ти беше толкова склонен да идеализираш брака, че действителността винаги те разочароваше.

— О, да, знаех, че има причина.

— Сега си живеем доста добре, нали?

— Да.

— Щастлив ли си от начина, по който живеем сега?

— Щях да съм по-щастлив, ако бяхме моногамни.

— Слушай, дай по-полека, става ли?

— Разбира се.

Винаги изпитвах лека клаустрофобия, когато Ричи прибгваше до силни думи като „единствена“, „моногамия“ и прочие. Не исках да го загубя, но не исках да е постоянно с мен.

— Това не значи, че спя с разни мъже.

— Срецаш ли се с някого?

— Обичам те, Ричи, и бих умряла, ако не си част от живота ми. Но поне засега не мога да ти позволя да станеш моя живот. Твърде лесно мога да се загубя като личност.

Отново замълчахме. Ричи ме потупа по рамото. Надигнах се и го целунах по устата. След като свършихме да се целуваме, се погледнахме за миг, съвсем отблизо, и се усмигнахме един на друг.

— Как върви работата по случая, с който се занимаваш безплатно за благото на обществото? — попита Ричи. — Чух, че онази вечер някой се опитал да те застреля.

— Как разбра за това?

— Разбирам всякакви работи.

— И семейството ти има връзки с полицията — казах.

— Е, познаваме някой и друг шеф. Чухме, че онзи, дето е стрелял, е сутеньор на име Джърмейн Листър, и мислим, че може би Тони Маркър го е пратил.

— Ако не е бил той, не знам кой е. Споменах ли ти за Натали Годар?

— Не.

— Разговарях с нея в четвъртък. Тя е любовницата на Мери Лу. Приела е фамилията ѝ.

— И?

— И името ѝ, преди да приеме това на Мери Лу, е Маркър.

— Светът е малък — отбеляза Ричи. — Имат ли нещо общо?

— Не знам. Но в един и същи случай да има двама души с фамилия Маркър, не е ли прекалено?

— Заслужава си да надзърне човек в тая работа.

— Това е моят план — казах.

— Как смяташ да го направиш?

— Обмислям го.

— Баща ми каза да му се обадиш, ако имаш нужда от помощ.

— Благодари на Дезмънд от мое име.

— Той те обича. Както и чичо Феликс.

— И аз ги обичам, само че те са гадни престъпници.

— Ами... да.

— Наистина ги обичам. И оценявам по достойнство предложението.

— Не се забърквай с Тони. Той може и да не е по-корав от теб, но е по-подъл и разполага с повече възможности. Ако смяташ да се бориш с него, вземи със себе си хора.

— Хора на баща ти ли?

— Те са посредници с опит. Не заставай срещу Тони сама.

Кимнах. След малко казах:

— Хубаво е да не си сама.

— Знам — отвърна Ричи.

Изведох Роузи за сутрешния ѝ тоалет. И когато свих по Съмър стрийт, една светлокафява тойота се отлепи от бордюра пред дома ми и подкара бавно след мен. Спрях. И колата спря. Взрях се да видя нещо през предното стъкло, но утринното слънце го правеше непрогледно. Озърнах се. Имаше още няколко кучета със стопаните им. По-нагоре щатско ченге в оранжева жилетка на пътната полиция регулираше потока от коли покрай един строеж. Щеше да е направо нагло да ме ударят точно сега. Докато стоях и го обмислях, колата спря до един пожарен кран и прозорецът откъм мястото до шофьора се спусна. Приблжих и надникнах вътре.

— Бъстър — извиках. — Какво, по дяволите, правиш?

— Феликс ни каза да те пазим.

Бъстър беше едър мъж с много къс врат и почти никаква коса на главата. Беше един от воините на семейство Бърк. Шофьорът бе слаб, с лунички и рижа коса, а под навития ръкав на дясната му ръка се виждаше синя татуировка. Не го познавах.

— Това е Коли — представи го Бъстър.

— Здравей, Коли — поздравих.

Той гледаше право напред и само кимна, без да обърне поглед към мен.

— Бъстър, нямам нужда да ме пазят.

— Феликс предупреди, че така ще кажеш.

— Не искам да ми вървите по петите.

— Феликс предупреди, че и това ще го кажеш. Но нареди независимо от всичко да те следваме навсякъде. Каза, че Дезмънд не иска да ти се случи нещо лошо.

— А Ричи?

— Не знам нищо за Ричи — отвърна той. — Ние работим за Дезмънд и Феликс.

Кимнах. Излишно беше да споря. Бъстър нямаше да обърне внимание на приказките ми. Щеше да прави онова, което Феликс Бърк

му е наредил.

— Това там твоето, опосум ли е? — попита той.

— Роузи е миниатюрен бултериер.

— Ясно.

Коли се усмихна, без да откъсва очи от улицата. Беше отпуснал ръце върху кормилото.

— Е, аз ще се разходя ей до там, до строежа. Ще се върна по същия път и ще оставя Роузи вкъщи. После ще изляза, ще си взема колата и ще ида до Кеймбридж. Ще спра някъде да купя две кафета и понички. После ще ида при приятелката си Джули.

— Разбра ли, Коли? — попита го Бъстър.

Коли кимна.

Двете с Роузи приключихме разходката и аз се отправих към Кеймбридж. Бъстър и Коли ме следваха. Не толкова близо, че да нямат време да реагират. Нито пък толкова надалеч, че да ги загубя в движението. Направих няколко внезапни завоя само за да видя как ще действат. Коли се справи без затруднение. Паркирах на Къркланд стрийт пред голяма стара триетажна викторианска къща, разделена на апартаменти. Този на Джули беше на третия етаж. Кухня, дневна, баня и спалня. Мебелиран като старо общежитие — евтина гарнитура с политура в цвят на клен, линолеум на пода в кухнята и фабричен килим в червено и зелено в дневната.

— Наех го мебелиран — обясни Джули. — Просто докато се организирам.

— Харесва ми — казах.

Джули затвори вратата след мен и каза:

— Някога живеех в голяма къща.

И съвсем като човек, живял в голяма къща, Джули си спомняше своята повече с носталгия, отколкото с точност. Е, поне що се отнася до комфорта, беше точна. Извадих кафетата и ги сложих на кухненската маса.

— Имаш ли чиния? — попитах.

Джули извади от шкафа бяла пластмасова чиния и я остави до кафетата. Сложих поничките в нея.

— Нямам топено сирене — каза Джули.

— Бедрата ми ще са ти благодарни — отвърнах. — Може и обикновено.

Известно време пиехме кафе и отхапвахме от поничките.

— Е, как е да живееш сама? — попитах.

— Би трябвало да знаеш — отвърна Джули.

— Питам те как се чувстваш сама.

Джули погледна покрай мен към кухненската стена, на която някой беше залепил ваденки с цветя. До закачения на стената телефон имаше празна поставка за листчета за бележки.

— Изплашена.

— Всеки е изплашен в началото.

— И ти ли?

— Разбира се, събуждаш се нощем и мислиш: „Господи, какво направих? Къде ми е къщата, съпругът, животът?“.

— Къде са ми децата? — додаде Джули.

Кимнах.

— Ти поне си имаш кучето.

Отново кимнах.

— Искаш ли да се върнеш? — попитах.

— Не мога.

— Не е нужно.

— Страхът отминава ли?

— Напълно.

— Божичко, не знам какво да правя.

— Вече направи нещо. Не трябва да правиш друго точно сега.

Джули кимна. Беше боса, с джинси и черна тениска. Косата ѝ беше добре оформена, но не се беше гримирала.

— Трябва да обсъдя нещо с теб, ако може.

— Не знам доколко мога да съм ти полезна точно сега — отвърна Джули.

— Нека ти опиша най-общо случая.

Тя кимна.

— Мери Лу ме помоли да я пазя от някакъв мъж, който я следеше, казваше се Лорънс Рийвс. Аз приех. После една жена на име Гретчен Крейн, която работеше за Мери Лу и до известна степен приличаше на нея, бе убита. След което Лорънс Рийвс бе намерен застрелян. Оставил беше писмо, в което казваше, че той е убил Гретчен, вземайки я за Мери Лу. На ченгетата това писмо им хареса — то обясняваше две убийства. Но аз не повярвах. И продължих. Открих,

че всъщност Мери Лу е имала сексуална връзка с Лорънс Рийвс, въпреки че е войнстваща лесбийка. Че има приятелка — чернокожа, на име Натали Годар. Те са толкова предана двойка, че Натали е приела фамилията на Мери Лу, макар двете да не живеят заедно.

— Доста често срещано явление — каза Джули.

Бе отчупила парченце от поничката си и го ядеше на малки хапки.

— Разкрих също така, че Гретчен е правила проучвания за проституцията с идеята да спаси проститутките от греховния живот и вероятно да ги организира политически.

Джули се изсмя. Аз свих рамене.

— Преследвайки тази цел, тя влиза в контакт с Тони Маркърс, който върти проституцията в тази част на света. Той я изпраща при сводник на име Джърмейн Листър. Джърмейн ѝ дава възможност да говори с една от проститутките. Когато Гретчен ходи при момичето, често я придружава Натали, която очевидно ѝ е помагала в проекта.

— Натали беше приятелката на Мери Лу ли?

— Точно така.

— Имала ли е любовна връзка с Гретчен?

— Бих предположила, че е имала. Отгоре на всичко, преди да стане Годар, фамилията ѝ е била Маркърс.

— Също като на Тони гангстера.

— Именно.

— И той ли е чернокож?

— Естествено.

— Мислиш ли, че Натали е свързана с Тони?

— След като разговарях с нея, Джърмейн...

— Кой пък е Джърмейн?

— Сводникът, при който ме изпрати Тони. Джърмейн се опита да ме убие.

— Господи!

— Всичко е наред. Не успя. Сега е в полицията и ченгетата се мъчат да го накарат да проговори. Умират да спипат Тони Маркърс.

— Могат ли?

— Джърмейн твърди, че го е направил на своя глава, защото съм досаждала на момичетата му.

— А ти какво мислиш?

— Че го направи, защото разговарях с Натали Годар-Маркъс, и че между тях има връзка, за която Тони не иска да се знае. Но мисля, че Джърмейн се бои твърде много от Тони, за да го намеси в това.

— Да, със сигурност е много сложно.

— И става все по-зле или по-добре, зависи от какъв ъгъл го погледнеш. Всяка седмица Лорънс Рийвс, любовникът и преследвачът на Мери Лу, се е срещал с проститутка на име Джуъл — едно от момичетата на Джърмейн. Търсел бурен секс човекът.

— Каква объркана мрежа изплетохме само — каза Джули.

Допи си кафето, надникна в чашата ми, за да се увери, че съм изпила и своето, взе чашите, стана и ги хвърли в бяло пластмасово кошче. После се облегна на кухненския плот, скръсти ръце и каза:

— Не съм говорила с децата си. Майкъл не ми разрешава.

Кимнах.

— Донякъде не го упреквам. Той ми е много сърдит. Но аз имам право да разговарям с децата си, нали?

Станах, отидох до прозореца и погледнах към улицата. Бъстър и Коли се бяха паркирали плътно до колата ми. Трябваше да призная, че изпитвах нещо като облекчение. Обърнах се към Джули и казах:

— Разбира се, че имаш право да разговаряш с децата си. Не е нужно аз да ти го казвам.

— Така се разкъсвам.

— По дяволите. Изслушвах те, съчувствах ти, давах ти съвети и препоръки и се вълнувах от всичко, което казваше, откакто на главата ти се струпаха неприятности. Сега те моля да ме изслушаш. Струва ми се, че ще е по-добре за самата теб да престанеш да мислиш за себе си, пък макар и за малко.

Джули ме гледаше втренчено. Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— Хайде, скъпа, стегни се. Имам нужда от помощта ти.

Тя ме изгледа мълчаливо. После се обърна, приведе се над мивката и си напписка лицето със студена вода. Избърса се с книжна кърпа, хвърли я в боклука и седна отново на масата.

— Права си — каза. — Хайде двете с теб да обмислим от всички страни тая работа с Мери Лу.

Което и направихме.

Три часа по-късно слънцето се бе преместило достатъчно на запад, за да грее под наклон през грозното малко прозорче на грозната кухничка на Джули. Бъстър и Коли бяха все така долу. А пред Джули имаше две страници жълта хартия, изпълнени с бележки и драсканици, диаграми на отношения и стрелки, сочещи към различни имена.

— Какво търсим? — попита тя.

— Някаква повтораемост. Взаимовръзка. Структура.

Джули се засмя леко и без удоволствие и каза:

— Май прекалено много искаш от живота. Поставяш твърде сериозни изисквания.

— Само защото твоят живот е объркан, не значи, че животът като цяло е такъв.

— Така ли? Мислиш, че драматизирам? Че преувеличавам собственото си нещастие?

— Не е ли своеобразно драматизиране да приемаш, че болката ти е всемирна? — попитах аз.

Джули ми се усмихна и каза:

— Ей, дявол да го вземе! Прекалено си умна за детективка.

— Може би това е причината да стана такава.

Джули се опули насреща ми и се върна към записките си.

— Е, има някаква повтораемост — обяви тя.

— Сексуална измама ли?

— Това е една част, но има и по-важна зависимост.

— Разкажи ми нещо повече за тази зависимост — помолих аз.

— Защо да си правя труда, като и ти я виждаш?

— Ти ми помогна да я видя и ти би могла да ми помогнеш да я разбера.

— Е, благодаря.

— Няма защо — отвърнах. — Много си умна за психотерапевтка.

Джули се разсмя и смехът ѝ ми се стори истински.

— Може би това е причината да съм терапевт.

— И какво виждаш? — попитах.

— Нестандартен секс. Непозволен секс. Не знам точната дума, но неподходящ секс.

— А, да, терминът на терапевтите за странен. Или за перверзен.

— Неподходящ ли? Да, това е полезна дума. Мери Лу например е изневерявала на Натали с Лорънс. Това е то неподходящо действие.

Като говореше, цялата ѝ същност ставаше професионална. Не беше вече обърканата и обезумяла хлапачка. А другата, порасналата Джули.

— Натали сигурно е изневерявала на Мери Лу с Гретчен. Колкото до Лорънс, не допускам, че би го нарекла изневеря, защото връзката им не е била кой знае каква, но не би го нарекла и вярност. Той е посещавал редовно проститутките на Джърмейн, докато очевидно се е опитвал да спечели, следейки, Мери Лу. Джърмейн, който се е опитал да те убие, е продавал сексробини за Тони Маркърс, който пък може би е свързан с Натали, която е придружавала Гретчен на разговорите ѝ с Джърмейн и с... как ѝ беше името... Джуъл, която е една от продаваните от Джърмейн момичета. За каквото и друго да става дума, все стигаме до секса.

— Да предположим, че е така. Откъде да започна да гледам?

Джули потупа леко устни с върховете на пръстите си, а после попита:

— Знаеш ли стихотворението на Робърт Фрост „Огън и лед“?

— Детективите не четат поезия — отвърнах.

Джули кимна и каза:

— Терапевтите четат.

Отметна глава назад, устреми поглед към тавана, присви очи и изрецитира стихотворението като наблегна интонационно на последните строфи...

*Но ако мре
с повторна смърт,
омразата познал добре,
ще кажа: „Става и ледът“.*

— Отмъщение?

— При целия този секс — потаен и явен — някъде трябва да има и ревност — каза тя. — Бих започнала с отношенията между Натали и Мери Лу.

— Една и съща страст. Различно приложение.

Джули се усмихна. Беше леко снизходителната усмивка на психоаналитик към аматьор, но истинска, каквато не бях виждала

напоследък у нея.

— Нещо от този род — каза тя.

На другата сутрин бях пред статива си под прозореца и ловях най-добрата светлина за деня, когато се обади Лий Фарел и съобщи:

— Джърмейн е наръган с нож в двора на затвора.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Не знам кой е забил ножа в него — каза Фарел.

— Но предполагаш, че го е направил Тони Маркърс.

— Да, точно това предполагам.

— За да е сигурен, че Джърмейн не е казал на никого, че той го е изпратил да ме убие?

— Именно.

— Което, ако е истина, би означавало, че го е направил Тони, а после би последвал въпросът защо?

— С изключение на това, че нямаме ни най-малко доказателство, ама наистина никакво, че Тони би могъл да е свързан по някакъв начин със случилото се.

— И ти не си го питал, така ли?

— Не. Имаш ли някакви идеи?

— Ами Джърмейн може да е знаел нещо, за което Тони не е искал да се говори.

— Ехе, ти си дъщеря на Фил Рандъл.

— Няма нужда от сарказъм — казах. — Само защото аз посочих очевидното, не значи, че то не е очевидно. Въпросът е какво е знаел Джърмейн.

— Може пък Тони да му е затворил устата, защото е трябвало да те убие, а не е успял. Нещо като окончателно понижение поради некомпетентност.

— Може би, но и така да е, защо иска да убие мен?

— Тони има някаква тайна — каза Фарел.

— Не ми казваш нищо ново.

- Имаш ли някакво предположение?
- Свързано е с убийството на Гретчен Крейн — казах.
- Че то май всичко е свързано.
- Помниш ли Мери Лу Годар?
- Аха.
- Тя има приятелка, която ѝ е взела фамилията — Натали Годар.
- Така ли?
- Предишното име на Натали Годар е Натали Маркъс.
- Добре ли чувам?
- Кълна се в бога.
- Задръж така за момент — каза Фарел и гласът му изчезна от линията. Чуваше се шумолене на хартия, после той се върна и съобщи:
- В бостънските „Бели страници“ има половин колона с хора на име Маркъс.
- Може би е просто съвпадение.
- Не особено изненадващо при това. Дори тя да е свързана с него, това не ни казва кой е убил Джърмейн Листър.
- Затова и не го споменах по-рано.
- Бях на път да стигна до него.
- Нали случаят с Гретчен Крейн е приключен?
- Приключен е. Но в момента имаме случая на Джърмейн Листър и той чака решение.
- А сега аз ти казах някои работи.
- Фарел замлъкна за известно време, а после рече:
- Мразя съвпаденията. Доникъде не те довеждат.
- Наистина.
- Колко годишна е жената?
- На четирийсет може би.
- Твърде стара, за да е дъщеря на Тони. Би могла да му е жена или сестра. Ще поразуча.
- И ще ми кажеш какво си открил?
- Това ми е стимулт да живея.

Тъкмо дадох на Роузи закуската, и се обади сестра ми.

— Получих някакви юридически документи по пощата.

— Здравей — казах.

— Нужно ми е да ги прегледаш с мен.

— От кого са?

— От адвоката на Хал. Дойдоха с препоръчана поща или както там му казват и аз се подписах, преди да съм разбрала какво представляват. Можеш ли да дойдеш?

— Не.

— Не?

— Не.

Роузи демонстрираше енергично и откровено хранителните си навици. И докато говорех по телефона, ядеше бързо кучешката си храна, като хрускаше шумно.

— Съни, ти си ми сестра — каза след малко Елизабет. — Нужна ми е помощта ти.

— Не мога да преглеждам чужди юридически документи. Това го правят адвокатите. Нужен ти е адвокат.

— Ти имаше ли?

— Да. Разводът беше по взаимно съгласие, но пак трябваше да имам адвокат.

— Е, той свърши ли някаква работа?

— Тя. Тя беше достатъчно добра — отвърнах. — Но няма как да я наемеш, защото сега е съдия.

— Жена съдия?

— Мога да я попитам за съвети.

— Не бих искала жена — каза Елизабет.

— А какво ще кажеш за мъжката солидарност?

— Бих искала мъж адвокат.

— Добре. Ще ти намеря някои имена.

— И разбери къде са завършили.

— Къде са завършили ли?

Роузи беше приключила със закуската си и буташе с нос паничката си из цялата кухня, в случай че се намери още нещо за ядене.

— Разбира се. Трябва да мога да преценя — каза Елизабет. — Имам предвид, че не искам някой адвокат, който е завършил университета в Питсбърг или нещо от този род.

Роузи се отказа от опитите си да търси още нещо за ядене, обърна се към паничката си с вода и залочи шумно.

— Размислих. По-добре е ти да си потърсиш адвокат.

— Аз?

— Да.

— Сама?

— Аха.

— Не знам нищо за адвокатите.

— Седемнайсет години беше женена за един — отбелязах.

— Съни, трябва да ми помогнеш.

— Аз ти помагам — отвърнах. — Помагам ти да пораснеш.

— Да порасна? За бога, аз съм с три години по-голяма от теб.

— Само хронологично — отбелязах аз.

— Какво?

— Няма значение. Време е да се научиш да си стоиш на краката, да разбереш каква помощ ти е нужна и да се помъчиш да я получиш.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Елизабет.

Долових как гласът ѝ се колебае дали да не се извиси в плач.

Опитах друг подход.

— Най-доброто отмъщение е да живееш добре.

— Честно казано, половината от времето не мога да разбера за какво говориш.

— Ами ако му дадеш да разбере, че нямаш нужда от него, че можеш да живееш и да се справяш и сама, той навярно ще съжалява за стореното.

Не вярвах на нито дума от това. Но опитвах всички възможности.

— Проклет да е! — извика Елизабет.

— Хал ли?

— Разбира се, че Хал. Ако не ме беше напуснал, нямаше да съм в това ужасно положение.

— Той не те напусна — отбелязах. — Доколкото си спомням, той ти изневери. А ти го хвана и го изрита.

— Ти си тази, която го хвана.

— Проклетата ли да съм?

— Татко ще ми помогне — заяви Елизабет. — Той ще разбере.

— Както, сигурна съм, и мама.

Беше жестоко. Никой не можеше да предизвика жестокостта ми така, както Елизабет.

— О, господи! — простена тя.

Гласът ѝ престана да се колебае и тя заплака. Слушах известно време. Накрая тя спря да си поеме дъх и аз казах:

— Това е твоят шанс да се отърсиш от цялата глупост, която ти дрънка в главата. Това е твоят шанс да пораснеш, да откриеш, че сама си си достатъчна.

— Какво?

— Нужен ти е кураж, интелигентност, психоаналитик и адвокат. Никой не може да постигне нито едно от тези неща вместо теб. Ти си самостоятелна личност, по дяволите, и няма изобщо да ти помогна, ако не те накарам да повярваш в това.

Тя изхлипа и попита:

— Все още ли се срещате с Ричи?

— Двамата с него сме в отношения, които ни устройват. И това е възможно само защото не ни е нужно да сме свършени. Разбираш ли го?

— Можеш да говориш, защото имаш куп занимания.

— Мога да говоря, защото съм права.

— А аз дори никога не съм имала работа.

— Май че е време да си намериш.

— Съни — каза тя, а в гласа ѝ все още потрепваха хлипове, — какво направих, че да те разсърдя толкова?

Отдръпнах слушалката от ухото си, държах я и я гледах известно време, докато не проумях, че нямам какво повече да кажа. Поставих я внимателно на вилката.

Тъй като щях да отсъствам известно време, дадох на Роузи голям кокал за супа. Тя се стрелна с него към леглото ми и скочи на него. Това означаваше, че когато се приберях, по цялата покривка на кревата щеше да има петна от кокала, но тя се переше, пък и да не се переше, Роузи обичаше да е на леглото.

Карах до Бек Бей и след като обиколих четири пъти квартала, намерих място за паркиране на Кларендън стрийт близо до Комънуелт. Пренебрегнах автомата за паркиране — все едно, щях да пресроча времето и да си платя. Денят беше приятен. Температурата бе около двайсетина градуса, слънцето грееше и нямаше вятър. Махнах на Бъстър и Коли, които седяха, без да изключват мотора, в своята светлокафява тойота наблизко. Те ме следваха, докато вървах по Комънуелт, минах през парка и поех по Чарлс стрийт към Ривиър стрийт. Чарлс стрийт беше еднопосочна, и то на обратно, тъй че колата им не можеше да продължи след мен, затова Бъстър слезе и ме последва пешком, а Коли заобиколи една пряка, влезе в Чарлс стрийт и ме пресрещна. Бъстър се качи и те паркираха на забранено близо до началото на Ривиър стрийт, откъдето можеха да ме виждат. А аз застанах на пост пред къщата на Натали, мъчейки се да не бия на очи.

Бях с голяма шапка, лятна рокля, пищов в чантата, праметната през рамо, и слънчеви очила. Такива, които скриват лицето. Съни Рандъл — царицата на дегизирането. Имах избор между Натали и Мери Лу. И избрах Натали. Нужна ми беше нейна снимка. А и бях убедена, че по-лесно мога да се добера до нея и че има по-голяма вероятност тя да иде някъде, докдето да мога да я проследя. Доколкото знаех, не работеше.

Не бях мислила за това преди. Но сега усетих, че ме обзема любопитство. Дали Мери Лу я издържаше? Богата ли беше? Дали имаше бивш съпруг, който да я издържа? Имах предостатъчно време да мисля за това, защото цялата сутрин никой нито влезе, нито излезе от дома на Натали. Всъщност имах време да мисля за нея, за Елизабет, за

Джули, за Ричи и себе си, за един детектив на име Брайън, когото бях харесвала много, но не и достатъчно, за да го обичам, и не толкова, че да се откажа от Ричи заради него; мислех за това как успява Роузи да е толкова изразителна с толкова неподвижни черти; за това как Вермеер постига оная ярка светлина в картините си... а после и за това колко елегантна изглеждаше Натали, когато излезе от дома си в дълго кремаво палто над къса кремава пола. Тя се позадържа на най-горното стъпало, колкото да вдъхне свежия въздух.

Последвах я по Чарлс стрийт и през парка. Лодките с форма на лебеди бяха направили пролетния си дебют и разхождаха спокойно туристи и децата им през малката лагуна. Натали пресече Арлингтън близо до статуята на Джордж Уошингтън и влезе през централния вход в „Риц“. Беше обедно време, затова се повъртях малко вън, а после завих по Нюбъри стрийт и надникнах през витрината в кафенето. Натали беше вътре — седеше на масата срещу Мери Лу.

Помогах се край витрината, оглеждах Нюбъри стрийт и наблюдавах тайничко двете жени. Сервитьорът им донесе по чаша бяло вино. Когато те отпиха и се загледаха в менюто, аз започнах да формулирам своя план. Беше един от любимите ми елементи на детективската работа. Особено ако формулировката дадеше резултат.

Влязох в кафето точно след като двете дадоха поръчката си на сервитьора. Казах на управителя на салона, че отивам да се присъединя към тях, и приближих до масата.

— О, какво удоволствие! — възкликнах аз.

Натали не каза нищо.

Мери Лу попита:

— Какво искаш?

— Просто няколко въпроса, докато съм ви хванала двете заедно.

— Нямаме какво да ти кажем. Моля, върви си.

Наклоних се над масата към Мери Лу и бутнах с лявата си ръка чашата на Натали.

— О, господи — възкликнах. — Ужасно съжалявам.

Вдигнах чашата и започнах да попивам залялото пространство със салфетка. Сервитьорът дотича с още салфетки.

— Нека ви купя друга чаша вино — казах. — И ако има и по костюма ви...

Вместо да е благодарна, че виното не беше червено, Натали изглеждаше разтревожена, че костюмът ѝ е залян, и го търкаше като луда с натопена във вода салфетка. Мери Лу стана.

— Няма нужда. Просто си върви. По дяволите, просто се разкарай от нас.

Можех да разбера къде не съм желана. Пъхнах чашата на Натали в чантата си, тръгнах си и оставих Мери Лу, Натали и сервитьора да се оправят с разлятото вино. Коли и Бъстър бяха вън. Отидох до колата, отворих задната врата и се качих.

— Откарайте ме до моята кола, моля ви.

— За какъв дявол беше всичко това? — попита Бъстър.

— Отпечатъци — отвърнах.

Бях вече на бара в едно място, което се казваше „Клъб Кафе“ на Кълъмбъс авеню, когато Лий Фарел влезе, седна до мен и се извини:

— Съжалявам, че закъснях. Половината град е разкопан.

— При това за много пари.

— Живея малко по-надолу на тая улица — обясни Лий. — В Саут Енд. Бях свикнал да ходя пеш на работа, докато не преместиха управлението.

— Нищо не остава същото — казах.

Фарел си поръча мартини с джин „Бифийтър“ и маслинка, а аз — джин тоник с прясно изцеден лимонов сок. Фарел вдигна коктейла си, така че да го погледне на светлината иззад бара, после ми направи знак с него и ние чукнахме чаши.

— Свалихме четири вида отпечатъци от винената чаша — каза Фарел. — Твоите и още едни, които не водим на отчет, може би на бармана. Отпечатъците на някакъв тип на име Соломон Круз, арестуван през осемдесет и осма по множество обвинения. Нищо по-ново. Може би е сервитьорът. И отпечатъци, принадлежащи на Върна Лий Листър, арестувана многократно преди деветдесет и пета за проституиране.

— Листър ли?

— Аха.

— Като Джърмейн?

— Аха.

— Божичко! С всички ли е свързана?

— Може би.

— И е била проститутка?

— Ако това са нейните отпечатъци — отвърна Фарел.

— Господи, боже мой!

— Мислиш ли, че партньорката ѝ знае?

— Не знам кой какво знае — казах. — Всеки път, щом надникна в нещо, свързано с цялата тази работа, излиза, че нещата не са такива,

каквито изглеждат, и хората лъжат.

— Много народ лъже за много неща — каза Фарел. Той отпи от мартинито си. — Светът е непочтен.

— Е, не си ли философ?

— Бидейки ченге, обикновено не се отправяш към слънчевата страна на улицата.

— Спомням си.

— И все пак има логична причина да се питам дали Лорънс е извършил убийството. И ако не е той, то кой тогава?

— Усещам, че си готов да признаеш, че изпитваш все пак някакви колебания. Не си съвсем сигурен, че той го е направил.

Фарел сви рамене.

— Въпросът остава — каза.

— Знам. Бих искала да не е така.

— Имаш ли теория?

— Единственото, върху което стъпвам, е, че има нещо сбъркано в отношенията между Мери Лу и Натали.

— Това ли е твоята теория?

— Да.

— Не е ли страхотна!

Свих рамене.

Фарел пийна още малко мартини, остави с видимо удоволствие топлината да се разнесе по тялото му и каза:

— Като влизах, забелязах двама биячи да висят във в светлокафява тойота.

— От бащата на Ричи са. Той и чичо му чули, че някой се е опитал да ме застреля, и изпратиха бодигардове.

Фарел се усмихна.

— Грижовни роднини.

— Бивши роднини.

— Чувам, че продължаваш да се виждаш с Ричи.

— Виждаме се. Не съм омъжена за него.

— Момичето се нуждае от своето лично пространство.

— Или нещо подобно — поясних.

— Мислиш ли, че Ричи ги е накарал да те пазят?

— Той отрича.

— Вярваш ли му?

— Да.

— Искаш ли да разкарам бодигардовете?

— Не. Те веднага ще се върнат. Знаеш какви са от семейство

Бърк.

— Да.

— И да си призная, помагат ми да се чувствам по-сигурна.

— И с мен щеше да е така.

На следващия ден отидох в новото управление на полицията и разгледах снимките в полицейското досие на Върна Лий Листър.

— Да — казах на Фарел. — Изглежда доста различно сега, но е Натали.

— Чудесно. Реших, че мога да подходя към проблема от другата страна, затова тази сутрин, преди да дойдеш, отидох в Отдела за борба с организираната престъпност и погледнах какво има в компютъра им за Тони Маркър.

Седяхме на бюрото на Фарел в стаята на отдела. Беше спретнатата и функционална наглед като цялата все още нова сграда. Цинизмът и тъгата все още не бяха проникнали в стените ѝ. И боята бе все още прясна.

— Много проникателно от твоя страна.

— Колегите от „Организирана престъпност“ са го арестували през деветдесет и седма за „престъпна конспирация“.

— Подразбирам, че работата не е стигнала докрай.

— Не. Знаели са, че не могат. Просто обичат да го притесняват, когато могат. След няколко часа гаранцията била платена и случаят бил приключен още на ниво предварително следствие.

Фарел отвори папка, извади от нея компютърна разпечатка и ми я подаде.

— Погледни кой е внесъл гаранцията.

— Натали Маркър, съпруга.

— Ето, това е. А сега разреши своя случай.

— Да го разреши?

— Ами да. Аз свърших цялата тежка работа.

— Обзалагам се, че ходенето ти до Отдела за борба с организираната престъпност е било изтощително.

— Ей, разкрих коя е твоята чернокожа. Установих, че е била омъжена за Тони Маркър.

— Знам — казах. — Благодаря. Просто колкото повече информация имам, толкова по-трудно ми е да я проумея.

— Ако аз разследвах убийство, което не правя, защото този случай е приключен, и Тони беше замесен, бих сметнал, че той има пръст в него.

— Може би, ако започна от Тони.

— И се върнеш назад.

— Чудя се дали все още е женен за Натали.

— Заслужава си да откриеш истината.

— Всичко в крайна сметка опира до истината, нали? Имаш въпрос и се опитваш да отговориш на него. И когато имаш достатъчно отговори, идеята започва да се оформя в съзнанието ти.

— Или пък нямаш никаква идея.

— Знам. И двамата знаем, че невинаги можеш да откриеш извършителя на престъплението.

— По дяволите, Съни, ти беше в полицията. Знаеш, че понякога дори не се опитваме да открием извършителя. А просто се мъчим да приключим случая.

— Знам — казах. — В това отношение съм облагодетелствана. Единствената ми грижа е да открия убиеца и мога да работя по случая колкото си искам.

— Или докато не останеш без пари.

— Обикновено имам клиент.

— А по този случай?

— Може да се наложи да продам една картина.

— Аха.

Усмихнах му се.

— А моят бивш съпруг има пари.

— Издръжка ли ти плаща?

— О, господи, не. Никога не бих помолила Ричи за издръжка.

Фарел кимна и рече:

— Разбира се.

— Издръжката разваля отношенията.

— Мислех, че обикновено разводът ги разваля.

— Не е задължително, но и така да е, издръжката разваля жените. Така жената продължава да е зависима от този, с когото се е развела.

— Ами отглеждането на децата?

— Родителите трябва да издържат децата си — отвърнах.

Фарел кимна и каза:

— Ако започнеш да разследваш Тони Маркърс, трябва да го правиш много предпазливо.

— Може би той трябва да е предпазлив по отношение на мен.

— Не е нужно да доказваш, че си корава, Съни. Всички го знаем. Но Тони би те застрелял, че си настъпила сянката му, ако случайно е кисел този ден. Вече ти прати свой бияч, нали?

— Чудя се защо беше избрал Джърмейн. Чудя се защо не беше Тай Боп.

— Много добър въпрос. За момиче.

— И ти не си мислил за това, нали?

— Може би да. А може би не.

— А може би си гадно копеле.

— Не знаех, че това е било под съмнение. Но защо ли не е изпратил Тай Боп?

— Може би не той е изпратил Джърмейн.

— Защо тогава Джърмейн се опита, по дяволите, да те убие?

— Добър въпрос — казах. — За момче. Може би има нещо общо с еднаквата фамилия.

— Просто се радвай, че не е изпратил Тай Боп.

— Тай Боп е един кльоцав празноглав тийнейджър — заявих аз.

— Точно така. С предполагаема продължителност на живота като на муха-винарка. Но той може да стреля. И обича да стреля. И непрекъснато ще стреля наляво-надясно, ако Тони не го контролира. Ако беше Тай Боп, сега ти нямаше да си тук.

— Радвам се, че беше Джърмейн — заключих аз.

Натали слезе по стълбите на дома си, облечена в марков спортен костюм и със спортни обувки, и аз се лепнах за нея.

— Не искам да разговарям с теб — заяви тя.

— Добре. Не те упреквам. Но можеш също така да приключиш с моите въпроси още сега. Знаеш колко съм настойчива.

Натали продължи да крачи по Ривиър стрийт към реката. Следвах я.

— Не знам нищо за теб, освен че си една нахална кучка.

— Не мисля, че е допустимо феминистките да изричат думи като „кучка“.

— Би се изненадала какво мога да изрека. — Натали ускори крачка.

Вървахме мълчаливо до моста за пешеходци близо до изхода от Стороу Драйв на Арлингтън стрийт, а после по еспланадата пред Хеч Шел. Натали се опита да се откъсне от мен, но аз я следвах плътно.

— Какво искаш? — попита. Ако гласът ѝ не беше толкова висок и възпитан, това щеше да си е чисто ръмжене.

— Каква е връзката ти с Тони Маркъс?

Главата ѝ се отметна, сякаш бе поразена от токов удар.

— Разкарай се от мен — изсъска тя, стиснала зъби.

— Кога престана да въртиш номера?

Тя спря. Спрях и аз.

— Ти, гадна, противна бяла кучко! — изсъска тя през още по-здраво стиснати зъби. — Разкарай се от мен и върви на майната си или ще ти тегля един шут по отвратителния малък бял задник.

Дотук с доброто възпитание.

— Знае ли Мери Лу за миналото ти? — попитах.

Тя ме ритна. Не попадна в набелязаната цел, а в коляното. И започна да ме млати с две ръце. Не беше много добра, но затова пък бе ентузиасирана и успя да ме удари няколко пъти, преди аз да мога да

сграбча дясната ѝ ръка. Хванах я отдолу, извих я на гърба ѝ и я задържах така, докато с другата я сграбчих за косата.

— Тънка съм, но съм бърза — отбелязах.

Натали се бореше, но нямаше особено срещу какво.

— Мога да издържа по-дълго от теб — предупредих я. — Защо не спреш?

— Майната ти, кучко.

— Успокой се. Или ще ти изкълча рамото.

— Пачавра!

Извих леко ръката ѝ. Тя простена и престана да мърда.

— Така е по-добре — казах. — Предишното ти име е Натали Маркъс. Платила си гаранцията на Тони Маркъс през деветдесет и седма и във връзка с това си записана като негова съпруга. Някога си била известна като Върна Лий Листър и до деветдесет и пета си била многократно арестувана за проституция.

— Е, и?

— По-интересното е, че преди известно време сутеньор на име Джърмейн Листър се опита да ме убие, за което беше арестуван, а после наръган до смърт в двора на затвора.

— Джърмейн ли?

— Да. Много съвпадения на имена, нали?

— Някой е убил Джърмейн?

— Познаваше ли Джърмейн?

Натали заплака. Не високо, по-скоро сподавено, в себе си. Пуснах я и тя отиде и седна на една пейка до водата. Седнах до нея.

— Познаваше ли Джърмейн?

Тя кимна.

— Съпруг ли ти беше?

Натали поклати глава.

— Брат?

Тя кимна.

— Съжалявам.

Не каза нищо. Гледаше водата и плачеше.

— Знаеш ли кой е наредил да го убият?

Натали продължи да гледа в реката, чиято вода се движеше бавно на изток към пристанището.

— Знаеш ли кой уби Гретчен Крейн?

Поглед, взрян във водата.

— Знаеш ли кой уби Лорънс Рийвс?

Поглед, взрян във водата.

— Натали, знам кои са всичките играчи. Знам какви са връзките между повечето от тях. Въпрос на време е да изровя всичко.

Без да откъсва очи от водата, тя започна да диша дълбоко и мъчително. Чаках. Тя нито говореше, нито ме поглеждаше. Човек трябваше да е по-корав от мен, за да продължи да я насилва. Станах и казах:

— Съжалявам за брат ти. А също и че трябваше да го научиш по този начин.

Тя продължи да гледа втренчено реката, да плаче и да се задъхва. Аз си тръгнах.

Седях с Мери Лу Годар в офиса ѝ в „Големи крачки“. Тя изобщо не беше по-дружелюбна от Натали.

— Още от деня, в който те срещнах — и теб, и онова противно псе — започнах да съжалявам — каза Мери Лу.

Нанесената на Роузи обида изглеждаше неоснователна, но я пропуснах, тъй като Роузи я нямаше да чуе.

— Може и още повече да съжалявате — казах.

— Твърде нищожна си за мен, за да съжалявам още повече. Ти си нагла, нахална, себична жена, която няма усет за мястото си в по-големия ред на нещата.

— В по-големия ред на нещата ли?

— Ние тук имаме важна работа. А ти, изглежда, се каниш да попречиш.

— Това може да е страничен ефект — казах. — Но преди всичко искам да разбера защо бяха убити трима души.

— Трима?

— Гретчен Крейн, Лорънс Рийвс и Джърмейн Листър.

— Джърмейн кой?

— Листър.

Наблюдавах лицето ѝ. Тя не даде знак, че името ѝ говори нещо.

— Не познавам никого на име Листър — каза Мери Лу.

Аз си замълчах. Трябваше да ѝ разкрия идентичността на приятелката ѝ и да видя какво ще направи. Но си спомних как Натали седеше на пейката край река Чарлс и плачеше. Понякога се чудех дали съм достатъчно корава за този тип работа.

— Можете ли да ми кажете как се запознахте с Натали?

— В никакъв случай.

— Натали познаваше ли Гретчен?

— Нямам какво да ти казвам — отвърна Мери Лу.

— Каква беше фамилията на Натали, когато се запознахте?

Мери Лу седеше със скръстени ръце и мълчеше.

— Знаеше ли тя за вас и Лорънс Рийвс?

Мери Лу стана, без да каже дума, излезе от офиса си, тръгна по къс коридор и изчезна. Хрумна ми да я проследя. Но ми дойде наум, че се е заключила в тоалетната, а мисълта да блъскам по вратата не ме вдъхновяваше. Нито пък изглеждаше вероятно да доведе до внезапен голям напредък в разследването.

През следващите няколко дни се опитах да поговоря с персонала на „Големи крачки“. Отне повече време, защото трябваше да го правя, без Мери Лу да ме хване, и бях принудена да ловя жените на излизане от офиса през почивката за кафе, за обяд или... о, ужас, за по една цигара. Никой не знаеше нищо за Натали, за интимния живот на Гретчен, за Лорънс Рийвс, за интимния живот на Мери Лу, за Джърмейн Листър или за Тони Маркърс, или колко е часът. Една млада жена призна в началото, че Мери Лу ги е предупредила да не разговарят с мен. Но аз продължих, докато не говорих с всяка от тях, ала не научих нищо. Колкото по-неразрешим ставаше случаят, толкова по-упорита ставах пък аз. Само че след три дни не бях отбелязала никакъв напредък, затова взех Роузи и отидохме на вечеря със Спайк. Понякога той имаше добри идеи. Понякога ми бе утеха. Но при всички случаи бе забавен.

Седяхме на най-хубавата маса в ресторанта му с бутилка траминер, спагети и омари, киснати във водка и сметана. Роузи имаше самостоятелен стол, но прекара повечето време под него с един кокал. Спайк беше напълнил канала на костния мозък с фъстъчено масло и тя бе целенасочена и шумна в решимостта си да го измъкне цялото.

Докато се хранехме, една от сервитьорките дойде и съобщи на Спайк:

— Един господин от маса номер четири иска да говори с управителя.

— Разбира се. Извини ме, Съни — каза Спайк и отиде при господина на маса номер четири.

— Вие ли ме повикахте? — попита той господина.

— Вие ли сте управителят? — попита на свой ред господинът.

— Да, аз.

— Допускат ли се кучета в този ресторант?

— Кучета ли? Виждате ли тук някъде куче?

— Точно под стола, където седяхте — отвърна господинът.

— Тогава навярно отговорът на вашия въпрос е „Да, допускат се“, нали?

Мъжът беше с една жена и още една двойка. Всички те се спогледаха.

— Ами, не мога да повярвам, че това е хигиенично — отбеляза жената.

Спайк се усмихна галантно и рече:

— Ако бяхте видели кухнята, нямаше да се притеснявате за кучето.

Четиримата на масата го зяпнаха. Спайк продължи да се усмихва.

После мъжът, задал въпроса за Роузи, изрече:

— Ами... за бога... мисля, че ще е по-добре да ми донесете сметката.

— Разбира се, сър.

Спайк щракна с пръсти и направи знак на сервитьорката. Тя се ухили и им отнесе сметката, а Спайк се върна на нашата маса. Опашката на Роузи тупна, когато той седна, но ентузиазмът ѝ по отношение на кокала не намаля.

— Ще оставят голям бакшиш — каза Спайк.

— Бакшиш ли?

— Точно така. Не е виновна сервитьорката, че управителят е негодник. Не искат да ги сметнат за стиснати.

— И ти мислиш, че ще ѝ дадат бакшиш?

— Доста голям. Има ли напоследък някакви вести от гаджето на Елизабет, как му беше името?

— Гадният Морт? Не.

— А легендарната Мери Лу Годар?

Тази вечер той беше отново в един цвят. Черен костюм, черна риза, черна копринена вратовръзка, блестящи мокасини с пискюлчета.

— Малко съм затруднена с приключването на този случай — казах. — Между другото, поласкана съм, че си се докарал за мен.

— Удоволствието е мое. Ако не бях обратен, щях да те гоня както териер — плъх.

— Я колко добре боравиш с метафорите.

— Това е сравнение. Разкажи ми за Мери Лу.

Казах му каквото знаех.

— Май сравнението с териери и плъхове се оказа доста уместно.

— Искам да знам какво се е случило.

— Можеш да го отпечаташ на визитните си картички. — Спайк понижи глас. — „Съни Рандъл, Разследвания: Искам да знам какво се е случило“.

— Добре, ще го отпечатам.

— Това е една от най-очарователните ти страни, Съни. Никакви възвишени цели като търсене на истината или страст за справедливост. Ще упорстваш с някой случай, докато пантите на вратите към ада започнат да се заледяват, защото искаш да знаеш какво се е случило.

— И точно сега не знам какво се е случило. И не знам как да разбера.

— Е, добре, знаеш, че има връзка между Натали, Гретчен и Мери Лу. И знаеш, че има връзка между Джърмейн, Натали и Тони.

- Да.
- Но не си имала късмет с Мери Лу.
- Така е.
- Гретчен и Джърмейн са мъртви.
- Да.
- Кой ти остава?
- Тони.
- Виждаш ли, ти си знаела всичко.

Антикучешката компания си тръгна. Сервитьорката взе сметката от кредитната карта, донесе я и я показа на Спайк.

- Двайсет и пет процента — каза ми той.

— Познаваш клиентелата си — отвърнах. — Проблемът ми с Тони Маркърс е как да му поискам обяснение.

- Можеш да идеш и да го попиташ.
- Ще ми каже ли нещо?
- Разбира се, че не.
- Тогава как ще му поискам обяснение?

— Ако спях с Ричи Бърк — о, как ми се ще да го правех — щях да видя дали не бих могъл да си осигуря неговата подкрепа, както и тая на баща му и на чичо му.

- Защо Тони ще разговаря с мен, ако те ми помогнат?

— Не знам, но все пак виж какво могат да постигнат. Ако отидеш при него с тях, вероятността Тони да те убие е по-малка.

- Семейство Бърк вече са сложили двама души да ме пазят.

— Бъстър и Коли ли? Те могат да те предпазят от наклонностите на Джърмейн, добре. Но ако Тони те иска мъртва, Тай Боп ще застреля и тях, и теб, преди те да са успели да се бръкнат за железата си.

- Откъде познаваш Бъстър и Коли?

Спайк се усмихна.

- Откъде знаеш, че ме следват по петите?

Спайк отново се усмихна.

- Откъде познаваш Тай Боп?

Спайк продължи да се усмихва. Загадъчно.

— Ти и Мона Лиза — казах. — Но не искам да моля Ричи или семейството му за помощ.

- Вече сме го обсъждали тоя въпрос. Обичаш ли Ричи?
- Да.

— Той обича ли те?

— Да.

— Е, едно от проявленията на любовта е двамата да си помагат в добро и лошо.

— Знам.

— Ако Ричи се нуждаеше, щеше ли да му помогнеш?

— Да. Но да го моля да моли семейството си?

— Ако Ричи те помоли да помогнеш на чичо му, ще го направиш ли?

— На Феликс ли?

— Да. На Феликс.

— Ако Ричи ме помоли.

Спайк се облегна назад, събра пръстите на ръцете си във формата на палатка пред брадичката си и ми се усмихна.

— Господи, ти си доволен от себе си.

— Имам всички основания.

— Ако се заема да разбере какво се е случило...

— Ще трябва да минеш през Тони.

— И ако мина през Тони и оцелея...

— Ще имаш нужда от семейство Бърк.

Известно време слушахме как Роузи работи по кокала.

— Прав си — казах.

— Ако трябва да си проведете официална среща и те държат на обществено място или неутрална територия, можете да я направите тук.

— Благодаря.

— Моля.

Не се срещнахме при Спайк. Събрахме се на комплект маси за пикник на една отбивка на шосе номер 3, южно от Бостън. Аз седях от едната страна с бащата на Ричи. Тони Маркъс беше насреща ни. На съседната маса бяха Ричи и чичо му Феликс. Тай Боп се беше облегал на бронята на линкълна със скръстени ръце и се тресеше под ритъма на дивашки барабан. Джуниър се извисяваше неподвижен зад него. И двете страни бяха довели със себе си воители — семейство Бърк бели момчета, а Тони Маркъс чернокожи и те седяха в колите на паркинга, без да гасят моторите. Виждах Бъстър и Коли в една от тях.

Тони ми се усмихна и каза:

— За хубаво малко момиче ти наистина забъркваш доста големи кашаи.

Не беше май най-подходящият момент да му обяснявам, че съм жена, а не момиче, затова само му се усмихнах и отвърнах:

— Просто си върша работата.

— И така, Дезмънд — обърна се Тони към бащата на Ричи, — какво мога да направя за теб?

Дезмънд Бърк имаше една от онези ирландски физиономии, които можеш да видиш на стари снимки на ИРА. В други времена той вероятно щеше да търси мъченичество на барикадите. Сега седеше, опрял брадичка на сключените си китки.

— Както вероятно знаеш, Тони, Съни ми е като дъщеря.

— Фил Рандъл знае ли го?

По свой си начин Дезмънд Бърк беше фанатик и като повечето фанатици нямаше чувство за хумор.

— Така че ако тя има проблем, приемам, че този проблем е и мой.

— Нищо не може да се сравни с любещото семейство — каза Тони.

Огледах се. На съседната маса Феликс не ни обръщаше никакво внимание. Седеше и гледаше втренчено Тай Боп. Феликс беше по-

малкият брат на Дезмънд, бивш боксьор. Белезите от бурното му минало стесняваха очите и удебеляваха носа му, а яките му рамене бяха леко прегърбени от годините. Дезмънд беше теоретикът в предприятието на семейство Бърк. Феликс прилагаше идеите на практика. Погледнах към Тай Боп. И той не гледаше към нас. Наблюдаваше Феликс. Ричи наблюдаваше мен. Когато погледнах към него, той ми намигна.

— Не ми харесва особено, че Съни иска да е детектив — каза Дезмънд. — Но на Съни, изглежда, ѝ е все тая харесва ли ми това, или не. Тя иска да е детектив и е детектив.

— Жените ги правят тия неща.

Представих си Мери Лу да слуша този разговор.

— И така значи, Съни има малко нужда да ѝ помогнеш и мисли, че ако дойде при теб сама, може да се подразниш и да накараш онова там нервното да я пречука.

И да бе чул какво казаха по негов адрес, Тай Боп не реагира. Може би ухото му не регистрираше нищо друго освен честата стрелба.

— Мислиш ли, че бих го направил, Съни? — попита Тони.

— Разбира се, че би го направил — отвърнах аз.

Дезмънд се усмихна. Усмивката му беше само на лицето. Сякаш знаеше, че очакват от него да се усмихне, и го правеше както някои политици позират за снимка. Усмивката не се задържа дълго и когато изчезна, не остави никаква следа.

— Затова си помислих, че можем да седнем на масата и да стигнем до някакво споразумение — каза Дезмънд. Погледна назад към една от колите, която бръмчеше тихо недалеч от нас, и извика: — Коли, донеси ми термоса.

Коли слезе от колата, носейки висок зелен термос със сребърна капачка, която беше и чаша.

— Позволих си свободата да донеса кафе — каза Дезмънд. — Искаш ли?

Тони поклати глава. Дезмънд не предложи на никого другиго. Коли отвъртя внимателно капачката, извади вътрешната запушалка и наля кафе в чашката. Дезмънд кимна и каза:

— Остави го.

Коли остави термоса на масата и се върна в колата. В движенията му имаше някакво напрежение. Дезмънд взе чашката с две

ръце и отпи.

— Какво споразумение? — попита Тони.

Ако изпитваше напрежение, то поне не го показваше. Изглеждаше абсолютно спокоен, приятен мъж, седнал на масичка за пикник с неколцина приятели. Около нас, по-точно пред сградата, където бяха тоалетните, непрекъснато спираха и тръгваха туристи в грозни къси панталони, цветни фланелки, с фотоапарати и деца, но те нямаха нищо общо с това събитие, което се явяваше нещо чуждо и странично в делничността на пристиганията и заминаванията им.

— Съни разследва няколко убийства — каза Дезмънд. — Тя твърди, че разследването може да се отклони към твоята територия.

Тони не каза нищо. Не изглеждаше да се бои от Дезмънд. Макар да беше лесно да се уплашиш от него. Всъщност Тони като че не се боеше от нищо. Което вероятно го беше направило това, което беше.

— Ако твърденията ѝ са верни — продължи Дезмънд, — ние не искаме да я удариш.

Тони се ухили и възкликна:

— Прям. Винаги ми е харесвало това у теб, Дез, ти си пряк човек.

— Наистина ще ти бъдем благодарни, ако ѝ помогнеш.

— Дори и да не е в мой интерес ли? — попита Тони.

Забелязах, че докато говореше с Дезмънд, повечето от характерните за чернокожите звуци изчезнаха от гласа му.

— Съни няма да те натопи.

— Откъде да знам, че мога да ѝ се доверя?

— Можеш да се довериш на мен — каза Дезмънд.

— Щом казваш, че тя ще долети в градината ми и ще каже нещо, дето няма да ми хареса, защо да не я пречукам тогава?

— Защото си живеем съвместно много добре в този град и ние не бихме искали това да се промени.

— Ще тръгнеш на война заради тая малка женска? — попита Тони.

— Семейство, какво да се прави — отвърна Дезмънд.

Той държеше кафето си в длани, опрял лакти на масата. Сега наклони леко чашата, за да отпие. Хлътналите му дълбоко очи се взираха настойчиво в Тони над ръба на чашата. Тони се приведе

напред, а дланите му лежах на масата. Побарабани леко по нея с пръсти и изрече:

— Забелязах, че си пуснал двама хулигани да вървят подире ѝ.

Усетих някакъв спазъм в стомаха. Тони ме беше държал под око.

— Две прекрасни ирландски момчета — отвърна Дезмънд.

Тони пак побарабани с пръсти по масата.

— Ако с теб трябва да си нанасяме взаимно удари, ще е трудно да се върти бизнес.

— Така ще е — потвърди Дезмънд.

Тони побарабани още малко и каза:

— Не давам никакви обещания. Но ако Съни иска да ме посети утре, да дойде сама, без ония белезникави като корем на камбала ирландски гангстери по дирите ѝ. Ще си поприказваме и нищо няма да ѝ се случи. След това ще я караме ден за ден.

Дезмънд ме погледна. Аз кимнах. Ричи гледаше към Тони Маркърс. После каза:

— Ако със Съни се случи нещо, ти си мъртъв.

Феликс не помръдна, но ми се стори, че някак още посъсредоточено се втренчи в Тай Боп, а той като че се поукроти. Погледът на Ричи бе в състояние да накара бравите сами да падат от вратите. Това бе оная част от него, която тъй и не разбрах напълно, нито пък някога харесах напълно. Но ако това притесни Тони, той овладя чувствата си и отвърна:

— Всички ще сме мъртви рано или късно.

— Рано — изрече Ричи.

След като на сутринта щях да ходя при Тони Маркър, трябваше да обмисля посещението си. Един пистолет нямаше да ми е от голяма полза, ако ситуацията се влошеше, но независимо от това щях да се чувствам по-добре, ако го имам. Или може би два? Извадих от килера, където държах оръжието си, малък 38-калибров деринджър с два патрона, и тъкмо експериментирах къде да го скрия по себе си, когато телефонът иззвъня. Беше Елизабет. Обадих се.

— Подписах документите — обяви тя.

— Елизабет?

— Разбира се. Подписах проклетите му документи.

— За развода ли?

— Естествено.

— Това ми се вижда умно — казах.

— И просто исках да знаеш, че излизам да го отпразнувам.

— Добра идея.

— И имам среща.

Бях абсолютно неискрена, когато казах:

— Така ли? Разкажи ми за него.

— Казва се Харви. Още не съм го виждала, но се предполага, че е приказно богат.

— Как си уреди среща с него?

— Ами реших, че е време да престана да бездействам, и предприех мерки.

— Като например?

Както винаги когато е направила нещо, което я обърква, но не иска да си признае, в гласа ѝ прозвучаха предизвикателни нотки:

— Пуснах нещо във вестника. В „Лични обявления“.

— И Харви откликна?

— Да.

— От него ли разбра, че е приказно богат?

— Не сме ли малко ревниви? — попита Елизабет.

— Къде се каним да се срещнем с него? — попитах.

— В „Стейк-О-Рама“ в Брейнтри.

Скъп търговски център на Шосе номер три. Където се навъртат всички мултимилионери.

— Направи ми една услуга.

— Каква?

— Срещни се с него там и го остави там. Не му позволявай да разбере къде живееш и не оставай насаме с него, докато не го опознаеш.

— Мислиш, че би могъл да е опасен, така ли?

— Не съм убедена, че не е. Но не вреди да оставиш връзката да се развие.

— Наистина смятам, че ревнуваш. Съвсем мъничко, нали?

— Сестринска загриженост — отвърнах.

— Добре, просто помни, че не съм момиченце. Предполагам, знаеш, че мога да се грижа за себе си.

Точно както направи с Морт.

— Разбира се. Приятно прекарване.

Затворих и погледнах към Роузи, която спеше по гръб на леглото ми.

— Слава богу, че не си толкова глупава — казах ѝ.

Опитах се да пъхна малкия револвер в сутиена си. Беше твърде тежък, пречеше на основното предназначение на сутиена и ме караше да изглеждам така, сякаш крия в пазвата си еднорог. Облякох широко, дълго до бедрата спортно сако с големи джобове и пробвах как ще е с него. Резултатът не беше особено добър. Не исках да тършувам из толкова голям джоб, в случай че ми потрябваше оръжие. Телефонът отново иззвъня.

— Моля ти се, нека да не е Елизабет — примолех му се.

Не беше тя, а Джули.

— Говорих с Майкъл — каза Джули.

— И?

— Беше ужасно, но също така и важно. Направо е бесен. Но иначе пък е толкова свестен.

— За какво говорихте?

— За нас.

— Така и предположих. И какво става с „нас“?

— Ще се подложим на известна терапия.

— Поотделно ли?

— Да. Семейните двойки ходят на терапия, за да решат проблемите във взаимоотношенията си. Аз се нуждаю от отговор за себе си, а същото се отнася и до Майкъл.

— От какъв отговор се нуждае според теб Майкъл?

— Зависи от него и от психоаналитика му — отвърна Джули. — На тяхно място със сигурност щях да се опитам да разбера защо Майкъл толкова дълго приемаше преструвките ми.

— А ти?

Долових в гласа й тъжен смях.

— А аз ще се опитам да разбера защо толкова дълго се преструвах.

— Какво мисли Майкъл за терапията? Не изглежда от този тип хора.

— Не, не е. Но е интелигентен. И мисля, че може да го направи, ако е достатъчно смел.

— Прави го с надежда да спаси брака ли?

— О, сигурна съм, че и затова. Но резултатите от психотерапията невинаги могат да се предскажат и онова, което мислиш, че преследваш в началото, може всъщност да не е онова, което ще искаш по-късно.

— Истина е — потвърдих аз.

— И така, гордееш ли се с мен? — попита Джули.

— Разбира се. Прилича ми на напредък. Продължаваш ли да се срещаш с Робърт?

— За момента не се срещам с никого, докато не се оправя. Отношения от този род биха били нещо като болкоуспокояващо. Трябва да свикна да мога да съм сама, преди да мога да съм с някого.

— Добре, това ми харесва. Ще доведе до успех. Не знам как. Не знам дали двамата с Майкъл ще се съберете, или разделите. Но знам, че във всеки случай и двамата ще сте добре.

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно.

Поне почти абсолютно.

След като свършихме, се върнах към размислите за посещението си при Тони Маркъс, при Джуниър и при Тай Боп. Страх ли ме беше? Да. Предполагам, че да. И тъй като страхът едва ли е полезно чувство, го бях потискала непрестанно. Но ако трябваше да бъда откровена — да, беше ме страх.

— Защо, кажи ми, никой не ми се обажда да ме попита: „Как си, Съни? Страх ли те е? Имаш ли да вършиш нещо ужасно утре? Мога ли да помогна?“. Защо, кажи ми, е така, Роузи?

Излегната по гръб, Роузи се размърда неспокойно, изви глава и едно овално око погледна право в мен.

— Да — казах. — Точно така. Малък изблик на самосъжаление. Ще се постарая да не прекалявам.

Съблякох се, сложих си пижамата, свалих си грима и си измих лицето. После заредих моя „Смит & Уесън“, сложих два патрона в малкия деринджър, поставих ги един до друг на нощното си шкафче и си легнах.

Когато отидох в „Бъдис Фокс“, където Тони Маркърс бе разположил офиса си, бях с дрехи, които не затрудняваха движенията ми — джинси, тениска и гуменки. Бях пъкнала 38-калибровия револвер в чантичката си на кръста, а малкия деринджър — в кобура на глезена. Половината сепарета покрай стената вдясно бяха заети с посетители, които ядяха яйца и пържени наденички. Джуниър се възвишаваше на един висок стол на бара, облегал гръб и опрял лакти на плота. Застанал до него, Тай Боп ядеше фъстъци и подскачаше на пръсти под звуците на музика, която чуваше от слушалките на ушите си. И двамата ме изгледаха, когато влязох. Никой от тях не каза дума. Бях единственото бяло същество тук. Почувствах се изложена на показ и съвсем не на място.

Барманът си подреждаше стоката за деня и щом ме зърна, ми кимна към тесен коридор вдясно от бара. Минах край сепаретата, тръгнах по къс коридор и почуках на вратата в дъното.

— Влез.

Завъртях топката и влязох.

Тони седеше на тапициран с червена кожа въртящ се стол с висока облегалка до стара дъбова маса. На нея имаше само телефон, празен бележник за записки и химикалка. Не ме последва нито Джуниър, нито Тай Боп.

— Затвори вратата — каза Тони.

Носеше черен костюм на едри райета, бяла риза и яркооранжева копринена вратовръзка.

Затворих вратата. Тони стана, заобиколи масата и дойде до мен.

— Трябва да съм наясно дали не носиш микрофон.

Обърнах се с гръб и вдигнах ръце. Тони прокара своите по мен, без да употребява повече сила, отколкото бе нужно. Може и да откри кобура на глезена ми, но не каза нищо.

— Да видя чантичката на кръста.

Свалих я и му я подадох. Той отвори ципа, извади револвера, погледна в него, пъкна го обратно в чантичката, затвори ципа и ми я върна.

— Седни — каза.

Седнах на един дъбов стол с висока облегалка.

— Всичко, което кажа тук, ще отрека извън това помещение.

Ясно ли е?

— Да.

— Какво искаш да знаеш?

— Ти ли нареди да убият Джърмейн Листър? — попитах аз.

Тони се усмихна.

— Съни Рандъл — поклати бавно глава той, — това харесвам у теб. Не се занасяш. Не си губиш времето.

— Ти ли нареди да го убият?

— Ами да.

— Защо?

— Той те нападна.

— Без одобрението ти?

— Без да знам, по дяволите.

— А ти толкова ме харесваш, че накара да го убият.

— Наистина те харесвам страшно. Но накарах да го убият, защото беше разхайтен, неконтролируем дивак и аз исках той да замълчи.

— За какво?

— За всичко, което се мъчиш да узнаеш. Затова разговарям с теб. Мисля, че ако си задоволиш любопитството, ще спреш да риеш в този случай.

— Защо не ме убиеш?

— Повтарям ти — каза Тони. — Ти ми харесваш, Съни Рандъл.

— И съм по-трудна за убиване от Джърмейн Листър, защото никой пет пари не дава за него, но семейство Бърк ще се поинтересуват за мен.

— Интересите на Бърк доста натежават на везните — заяви Тони. — Но ти не ме плашиш. Нямаше да стана това, което съм, ако позволявах на хората да ме плашат. Но също така нямаше да стигна дотук, ако си губех времето да се стрелям с тях.

Направих жест с ръка, в смисъл че това няма значение, и помолих:

— Разкажи ми за Натали Маркъс.

Тони остави люлеещия се стол да се наклони назад, така че краката му се вдигнаха от пода, и се вгледа за момент в блясъка на лъснатите си черни обувки. После попита:

— Какво искаш да знаеш?

— Познаваш я, нали?

— Да.

— Знаеше ли, че истинското ѝ име е Върна Лий и че е сестра на Джърмейн?

— Да.

— Знаеше ли, че по едно време е била омъжена за теб? Когато е била известна като Натали Маркъс?

Тони се усмихна, макар да не видях много топлина в усмивката му. Но у Тони никога не бях виждала много топлина. Обичаше да си играе с хората. Ала никога не беше ясно какво наистина чувства, мисли или от какво има нужда.

— Знаех го — отвърна той.

— Знаеше ли, че някога е била проститутка?

— Аха.

— Знаеше ли, че сега Натали има връзка с една жена на име Мери Лу Годар?

— Съни Рандъл, ще вземат да те заведат в Швеция да ти дадат Нобелова награда за слухтене.

— Познаваш ли човек на име Лорънс Рийвс?

— Не съм сигурен. И какво за него?

— Срещал се е с Мери Лу, настоящата партньорка на твоята бивша съпруга. Използвал е услугите на брата на Натали — Джърмейн Листър, един от твоите сутеньори.

— Ааа, този ли Лорънс Рийвс?

— Лорънс е мъртъв. Както и една жена на име Гретчен Крейн. Познаваш ли я?

Тони се залюля леко на кожения си стол. Потърка очи с левия си показалец, сякаш беше изморен. Присви устни. Никога не съм знаела дали Тони върши нещо спонтанно, или всяко действие цели определен ефект. Чаках. Той се залюля. И най-сетне каза:

— Защо искаш да знаеш всичко това, Съни Рандъл?

— Защото не го знам — отвърнах.

— Толкова просто ли е?

— Това ми е занаятът. Опитвам се да разкривам разни неща. Обичам работата си.

— Още ли гледаш онова смешно куче?

— Все още гледам красивата Роузи.

Тони кимна, сякаш това някак си обясняваше всичко. Той престана да си търка очите и скръсти ръце на корема си, а столът му продължи да се клати:

— Нека ти разкажа една история.

Тони подпря брадичка на стиснатите си в юмруци ръце.

— Проститутките изобщо не ме интересуваха. Те просто ми носеха пари. После, преди десетина години, срещнах Върна Лий Листър. Просто още една проститутка, не по-различна от която и да било. Но аз реших, че е различна.

Тони се люшна напред и взе една дълга пура от кутията на масата.

— Имаш ли нещо против, ако пуша?

— Да — отвърнах.

Тони се усмихна и запали внимателно пурата, като я въртеше, докато не се разгоря равномерно.

— Прибрах я от улицата. Изкъпах я. Купих ѝ хубави дрехи. Смених ѝ името. Научих я как да се храни. Пратих я на училище. Щяхме да си живеем дълго и щастливо.

— Същински Пигмалион — възкликнах аз.

— Не съм го чувал тоя. Но си мислех, че ще е различно.

— А то не беше, така ли?

Тони се усмихна, но в усмивката му нямаше и капчица щастие. Глътна дима на пурата. Когато говореше, димът се носеше бавно между думите му.

— Беше, но не както си го мислех. Бяхме женени известно време, когато тя се хвана с една лесбийка.

— Мери Лу Годар ли?

Тони кимна.

Чух се да казвам:

— Как го понесе?

— А ти какво мислиш?

— Глупав въпрос. Исках да те питам какво мислеше за лесбийската част.

— Казах й да прави каквото ще, но да не ме излага.

— Като си признае, че е лесбийка?

— Като си признае, че ме е зарязала заради една лесбийка.

— Аха.

Тони кимна мълчаливо.

— В моето положение не мога да допусна да стана за смях.

— Джърмейн знаеше ли?

— Да.

— И се опита да се възползва от това — смело предположих аз.

— Това определено му помогна да се издигне в организацията.

— Поради което се опита да ме убие — стигнах бързо до вярното заключение аз. — Ако разкриех работата около Натали, той губеше контрол над теб. Кариерата му щеше да е приключена.

— И животът му.

— Което, както всъщност се оказа, бе резултатът от всичките му усилия.

— Нещата невинаги се получават както си мислиш.

— Ти ли уби Гретчен Крейн? — попитах.

— Не.

— Знаеш ли кой го направи?

— Лесбийката.

— Мери Лу?

Тони кимна.

— Защото имаше любовна връзка с Натали ли?

— Да.

— И Мери Лу откри това и я уби, така ли?

— Аха.

— Откъде знаеш?

— Натали ми каза. Искаше аз да оправя работата.

— Господи! А Лорънс Рийвс?

— Той взел да преследва Мери Лу. Истината е, че е чукал Мери Лу, поне Натали така казваше, и затова тя пък била любовница на Гретчен не знам коя си. Разбира се, Натали може винаги да измисли убедително обяснение защо го прави с някоя женска.

Освен с гняв Тони нямаше как другояче да се справи с болката си.

— И така, с един куршум ти уби два заека. Натресе му убийството на Гретчен и го спря да не преследва Мери Лу.

— Аха. Джуниър го принуди да подпише признанието. Не било нужно и да го докосва, вика. Рийвс бил толкова уплашен, че правел каквото му кажат. Сигурно е щял и да се застреля, ако му наредели.

— Но не се е застрелял.

— Не е. — Тони се усмихна. — Тай Боп го гръмна.

— Трябваше да се сетя, че Натали е искала Мери Лу да бъде наказана за убийството на Гретчен. Те са били любовници, искам да кажа.

— Натали ми разправи, че била сърдита на Мери Лу. Оная й казала: „Виж какво ме принуди да направя“.

— И Натали се почувствала виновна?

— Почувствала нещо. Мери Лу държи мангизите. Тя плаща за къщата на Бийкън Хил. Тя плаща за дрехите, обедите и ваканциите в Труро. Единственият познат на Натали начин да се издържа, е да прави свирки.

— А Мери Лу ме нае да я пазя от Лорънс Рийвс, преди да разбере за Натали и Гретчен. Но после, след като уби Гретчен, трябваше да ме разкара от живота си, преди да съм разкрила нещо.

— Ей, умница — каза Тони.

— Натали ли беше тази, която свърза Гретчен с проститутките и Джърмейн?

— Чрез мен.

— А защо й е било да ходи при Боби Франко?

— Натали искаше някое ченге да знае, че въртим бизнес. Така се чувстваше по-сигурна.

— А защо, за бога, трябваше да ме пращаш при Джърмейн, щом не си искал всичко това да излезе наяве?

Тони вдигна пурата си, за да може да гледа горящия край.

— Грешка — отвърна той. — Не знам защо го направих. Понякога просто върша глупости.

— Ако излезе наяве, няма повече да ти виси на главата.

— И ти ли си от ония, терапевтите, Съни Рандъл?

— Все още я обичаш, нали?

Тони поклати глава.

— Това не е част от дискусията — заяви той.

Очевидно не искаше да чуе теориите ми за любовта, гнева и вътрешните противоречия. Откровено казано, аз също, затова и се отказах.

— А нещо за това, че Лорънс е имал вземане-даване с Джърмейн всеки четвъртък вечер?

Тони се разсмя.

— Така ли? Виж, маце, ако в тоя град използваш проститутка, трябва да имаш вземане-даване с един от моите сутеньори.

— Просто съвпадение?

— Доколкото знам.

Замълчахме. Тони пушеше пурата си. Бях сигурна, че има тайни, които съм пропуснала. Бях сигурна, че има въпроси, които бих искала да съм задавала. Но точно сега, доколкото можех да мисля сред бърмченето в мозъка ми, бях получила всичко.

— Ще се опитам да докажа колкото се може повече от това — казах.

Тони кимна. Нямаше нищо закачливо у него.

— Не можеш да докажеш нищо без мен.

— Искам просто да знаеш, че се каня да опитам.

Тони втренчи в мен тъмнокафявите си очи.

— Ако се вдигне шум, Съни Рандъл, ще тегля една майна на семейство Бърк и ще пратя Тай Боп да те гръмне.

Поех си дъх и се насилих да кажа онова, което трябваше да кажа:

— Ако успея да докажа, че си убил двама души, ще се вдигне шум и аз ще се възползвам от шансовете си. Но няма да разпространявам клюки. Ако не успея да те тикна в затвора, няма да издам какво си ми казал.

— Надявам се да е така, Съни Рандъл — каза кротко Тони. — Някак ще ми липсваш.

Разминаването ставаше твърде очевидно. Станах. Погледнахме се и аз си тръгнах. Минах покрай Джуниър, Тай Боп и кротко закусващите хора и излязох на слънце.

Колата ми беше паркирана на отсрещната страна на улицата. Като тръгнах към нея, Спайк излезе от един вход и се насочи към мен.

А като стигнах до колата си, Ричи отвори вратата на паркиран до другия тротоар автомобил и приближи. Двамата със Спайк се изгледаха злобно.

— Трябваше, струва ми се, да дойда сама — казах аз.

— Не може винаги да имаш това, което искаш — отвърна Спайк.

— Споразумели сте се, така ли? — попитах Ричи.

Той се усмихна и отвърна:

— Не знаех, че той ще е тук.

Погледнах Спайк. Той сви рамене и каза:

— Не знаех, че Ричи ще е тук.

— Тоест всеки от вас е дошъл по собствена инициатива, така ли?

— Предполагам — каза Ричи.

— И всеки от вас се въртеше наоколо, в случай че ми трябва помощ.

Спайк сви рамене. Погледнах ги и заплаках. По-силно, отколкото съм плакала някога през живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.